

SBORNÍK JFK-FANS
2008

AUTOŘI:

BRMBOŠ - PETR TOTEK

MARC - MAREK OPLUŠTIL

NOREC - JAN ČERVENKA

SIRIUS - MARTIN STRUČOVSKÝ

Brmboš – Petr Totek

Agent Hill Boots

Věk 31 let, výška 185 cm, hmotnost 89 kg, tmavé vlasy, tmavě hnědé oči

Otec: *neznámý*

Matka: *Mary Boots, nezávislá farmářka*

Vzdělání a zkušenosti:

3 roky Military Academy West Point – nedokončeno pro spor s velícím důstojníkem.

6 měsíců v jednotce žoldáků operující v jižní Africe.

1 rok potápěč u firmy hledající poklady v indočínském moři, podezření z pirátství – neprokázáno.

8 měsíců krotitel koní v texaském rodeu.

15 měsíců výcvikový specialista pro pohybovou koordinaci ve stavu beztlíže kosmonautů Ruské federace.

1 rok v čínském vězení.

2 roky nezvěstný, ztracený v australské buši.

Řidičské oprávnění A,B,C,D,E + těžká a speciální vojenská technika.

Jazyky: angličtina, němčina, francouzština (pouze do relativního roku 1650), čínština (částečně), některé jazyky australských domorodých kmenů

EF zařazení:

Oddělení vyšetřování katastrof

EF certifikace:

psychická stabilita: 0.4, nectí autority

fyzická vybavenost 0.0, velmi dobrá

vojenský výcvik: 2.3, nerad velí, nerad se podřizuje

zdravotnictví: 1.8

survival : 0.0, velmi dobré

znalost historie: 4.4, nedostatečná

znalost paralelní kauzality 3.1, vyhovující

znalost histopsychologie: 1.8, pouze základní kurz

Průšvih: 1. kapitola

„Sucho, záplavy, meteorický déšť a třeba i tsunami, to všechno je naprosté nic ve srovnání s vámi! Vy sám jste katastrofa, agente Bootsi,“ soptil Engumma, můj přímý nadřízený.

„Ale Hunové...“ chtěl jsem namítnout, abych alespoň vzbudil zdání, že poslouchám.

„Žádné ale!“ Kdyby Engumma nebyl černoš černější než bota, řekl bych, že je rozpalený do ruda. „Vyhodit čínskou zeď do povětří, to je naprosto neomluvitelné. Víte, jak bude zuřit památková sekce?“

Na to nebylo co říct. Památkáři vždycky chtěli všechno zachovat, nejlíp nedotčené a vakuově zakonzervované. Ti jednou budou vakuovat i lidi.

„Teď už dost o vaší předchozí misi,“ dohřímal konečně Engumma.

Přestal jsem přemýšlet o vakuování lidí a obrátil pozornost na svého nadřízeného, začínala ta zajímavější část.

„Podle Killera mají vaše mise úspěšnost 92,6 %,“ pohlédl do papírů na stole, „proto jste byl vybrán pro následující misi, ještě před vyšetřením dopadů té předchozí.“ Vypadalo to, že jen při letmé vzpomínce na mou předchozí misi začne Engumma skřípat zuby. „Prostě, podle některých nejmenovaných umělých inteligencí, právě vy máte největší naději na úspěšné vyšetření následující mise.“

Neubránil jsem se úsměvu.

„Být vámi, moc se nesměju,“ zpražil mě Engumma v zápětí. „Nebude to procházka růžovým sadem.“

„O co vlastně půjde?“ dostal jsem se konečně ke slovu.

„Máte zabránit zničení planety Země,“ pokrčil rameny Engumma, jakoby podobnou věc dělal denně ještě před snídaní.

„Celé planety?“ neubránil jsem se údivu. „To bude docela šrumec.“

„Ano, celé planety, a vy, agente Hille Bootsi, tomu máte nejenom zabránit, ale i vyšetřit, proč by k tomu mělo dojít,“ nasadil Engumma oficiální tón hlasu, ostatně jako vždy při zadávání úkolu mise. „Pokud se tak stalo něčím zaviněním, předat dotyčného či dotyčné místním úřadům.“ Při oficiální části zadávání úkolu mise mi vždycky připomíná kazatele dštícího na své ovečky oheň a síru. „Vaším kontaktem je jistá doktorka Sklodovská,“ podal

mi přes stůl desky s materiály. „Není sice rezidentem, ale z Průzkumného oddělení přišla zatím nepotvrzená zpráva o tom, že tato doktorka se domnívá, že by mohlo dojít k vážnému narušení celé planety.“ V řeči kladl na slůvka „že“ zvláštní důraz, snad jakoby chtěl zpochybnit tvrzení Průzkumného oddělení. „Máte vyšetřit, co to přesně znamená a zda je to pravda. Při kontaktování Sklodowské buďte opatrný, Průzkumné oddělení si není jisté, zda není do celé věci nějak více zapletená.“

Engumma si oddechl, jakoby byl rád, že už má řeč za sebou.

Mně nezbylo, než si vzít desky a odejít, do startovacího okna mi zbývaly tři hodiny.

„Tak hodně štěstí, agente!“ Engumma vstal a podal mi přes stůl ruku.

Asi jsem musel působit značně vyjeveně, ruku mi podal pouze jednou, a to když jsem nastupoval.

„A ještě něco, agente Bootsi.“

Ve dveřích jsem se otočil.

„Katastrofy máme vyšetřovat, ne je způsobovat, tak se toho prosím držte. Alespoň pro tentokrát,“ usmál se nepatrně Engumma. Ale to se mi jistě muselo jen zdát.

* * *

Cestou do skladu pro vybavení jsem se ve dveřích skoro srazil s Vincentem Vegou, který udiveně zíral do nějaké ohmatané knížky s křiklavým obalem.

„Nazdar, ty stará vojno!“ zahalekal jsem. „Jak de život?“

„Čao, nic moc,“ povzdechl si. „Šéfka mě stáhla ze supr mise a teď mám najít nějakého ztraceného rezidenta.“

„To je osud, s nadřizeným nic neuděláš,“ zúčastněně jsem zahořekoval. „Někdy to proberem u piva,“ povzbudil jsem ho ještě a už jsem zase chvátal dál.

Plešatý úředník ve skladu mi připomínal Vogona. Ne snad tím, že by byl tak tlustý, ale svou k dokonalosti vyhnanou „úřednickostí“, jen klotové rukávy mu chyběly. Pokud jste měli papír s razítkem, vydal vám ze skladu třeba kufříkovou atomovku, ale bez bumáčky nehnul ani prstem.

„Brej den,“ strčil jsem mu papír se seznamem vybavení pod nos.

„Dobrý den,“ úředník chvíli zíral do papíru a pak beze slova odešel hledat mé vybavení

mezi nekonečné řady regálů. „Mno, tak tady to máte,“ vysypal obsah otlučené jedovatě zelené přepravky na pult.

Ted' jsem zase zíral já. Jestliže jsem čekal vybavení třídy alespoň E, když už ne F, tedy odolné i v extrémních podmínkách, tak jsem se tedy pořádně spletl. Maják, KPZ i lokátor byly maximálně „béčko“, možná použité „céčko“.

„A to je jako co?“ vybafnul jsem na úředníka.

„Vaše vybavení,“ dostalo se mi nevzrušené odpovědi. „Přesně podle formuláře,“ zapíchl prst do papíru před sebou.

„Ale já chci pořádné vybavení!“ vybuchl jsem. „Dejte mi aspoň „éčko“!“

„Tady stojí, že máte mít B,“ znělo od něj jako ultimátum.

Naštvaně jsem sebral vybavení a prásknul dveřmi.

* * *

K přenosu jsem dorazil přesně na čas. Předpis sice vyžaduje přítomnost minimálně třicet minut předem, ale zdržel jsem se na lékařské prohlídce. Službu měla Maruška a tak jsem se trochu zakecal.

Nezdálo se, že by to někomu vadilo. Možná se mi to jen zdálo, ale měl jsem dojem, že technici pobíhají okolo těch svých stroječků a přístroječků snad ještě o trochu vzrušeněji než jindy.

„Profesor s vámi chce mluvit,“ pisklavě mě informoval uhrovitý mladík s rozevlátými vlasy.

Ve velíně, nad ohromným sálem fantodrómu, uprostřed toho všeho zmateného pobíhání techniků, stál sám profesor von Wonder. Tak to už musí něco znamenat, když na takový rutinní přenos dohlíží tenhle maličký velikán.

„Dobrý den, mladý muži,“ odtrhl se profesor od grafů na monitoru. „Máme tu nějaký problém s vaším přenosem. V realitě, kam máte cestovat, je nějaké nestandardní rušení.“

„Ehmm ...,“ začal jsem inteligentně, „pro mě to znamená co?“

„Průchod se nám sice podaří otevřít, ale jen na velmi krátkou dobu. Stabilní bude asi jen pět sekund.“

„Za tu dobu projde portálem i chromý bez berlí,“ na chvíli jsem zapomněl, s kým mluvím.

„To jistě ano, mladíku,“ pousmál se profesor. „My vás, ale chceme na druhé straně v jednom kuse a tak musíme odhadnout okamžik, kdy bude portál dostatečně stabilizovaný.“

„No, doufám, že vám to vyjde,“ polkl jsem na sucho, při předatavě, že mě portál překousne vejpůl.

To už mě ale von Wonder neposlouchal a zase se plně věnoval svým grafům a číslům.

* * *

Přenos proběhl bez problémů, tedy skoro. To, že jsem pěkně tvrdě dopadl asi z metrové výšky, snad ani nepočítám. Co je rozbité koleno oproti tomu být fantómem roztrhán na kusy?

Se zaměřením to bylo horší. Měl jsem být na okraji Carson City, města, kde, podle našich analytiků, bydlela doktorka Sklodovská, a zatím jsem byl uprostřed vyprahlé pouště. Kam oko dohlédlo nic nebylo, jen hrubý štěrk, kameny a skaliska všech tvarů i velikostí.

No co, hořekování mi nepomůže. Směrem, který jsem podle slunce odhadl na západ, byl táhlý kopec, který zakrýval obzor. Když na něj vystoupím, snad budu trochu moudřejší.

Slunce zrovna stoupalo po své obvyklé dráze a přes poměrně časnou hodinu mi už pěkně pražilo do zad. Tipnul jsem to na devátou hodinu. Tyhle časové posuvy mi nikdy nedělaly moc dobře. Můžete být tvrdí jací chcete, ale některé věci vás prostě dokážou rozhodit. Snažil jsem se myslet pozitivně, aspoň mi slunce nesvítí do tváře.

Cesta na kopec, který v horkém vzduchu vypadal na dosah, mi nakonec trvala dvě hodiny. To vše ve stupňujícím se horku a neuvěřitelně kamenitém terénu.

Z kopce byl dobrý rozhled a skutečně jsem zahlédl město, snad to bylo dokonce Carson City. Když jsem viděl tu dálku, kterou mám ujít po svých (a také po zkušenostech s cestou na kopec), jsem hořce zalitoval, že jsem si bral na tuto misi své parádní boty z krokodýlí kůže.

Snažil jsem se jít celý den, bez větších zastávek, ale i když jsem se přiblížil téměř na dosah města, bylo mi jasné, že dnes to nezvládnou. Potřeboval jsem odpočinek a snad i několik hodin spánku, nehledě na to, že bych si v noci mezi kameny nejspíš zlámal nohy.

Spal jsem zády přitisknutý k balvanu, který vydával alespoň část naakumulovaného tepla do mrazivé pouštní noci. Zdálo se mi o mých bratrech z kmene Anangu, když mě probudil zvláštní zvuk. Něco jako šustot písku ve velkých přesýpacích hodinách. Šustění neustále

zesilovalo, a když se změnilo v řev a přidalo se praskání statické elektřiny, konečně jsem uviděl, odkud to přichází.

Nedaleko se pouští kymácel miniaturní vír tornáda, ve kterém probleskovaly sytě fialové blesky. Přesto, že byl vír vzdálený dobrých sto metrů, cítil jsem, jak se mi ježí vlasy statickou elektřinou. Vypadalo to, jako by se vír nemohl rozhodnout co dál. Chvílemi se už už rozpadal a nezbývalo z něj víc než pár hrstí prachu, chvílemi nabýval na síle a hukot se měnil v nesnesitelný řev, přehlušovaný jen praskáním fialových výbojů. Během svého opileckého kymáčení se vír sice neznatelně a pomalu, ale přece jen neustále přibližoval. Ať se to zdá jakkoli absurdní, zdálo se, jako by mě po překročení určité vzdálenosti vír zaregistroval. Když se miniaturní tornádo vydalo směrem ke mně, nezaváhal jsem a sjel jsem po zadku ze svého zvýšeného pozorovacího stanoviště na balvanu rychlostí blesku a v mžiku jsem se zavrtal do nejtěsnější skuliny pod balvanem. Sotva jsem se stačil zapřít mezi kameny, pocítil jsem, jakou sílu může takový malý vír mít. Kolem mě praskaly fialové výboje a pokud mi před chvílí stály statickou elektřinou vlasy, tak teď jsem měl naježený i límec na košili. Vír jakoby mě cítil, snažil se mě vycucnout z mého úkrytu jako krtek. Zoufale jsem se snažil zachytit čehokoli ve svém okolí, ale skuliny mezi kameny naneštěstí nebývají vybaveny madly ani žádnými úchyty. To, že čas může být velice relativní jsem poznal na vlastní kůži. Těch několik okamžiků, kdy jsem se snažil veškerou silou se rozepřít mezi kameny mi přišlo jako zatraceně dlouhá doba, protože cokoli, co jsem nahmátl byla buď drolivá suť nebo drsná stěna obrovského balvanu. Když už jsem myslel, že se neudržím a poletím i s tornádem na vyhlídkový let, tak praskání utichlo a vír si to odšustil do pouště a zmizel neznámo kde.

Průšvih: 2. kapitola

Po kočkování s vírem jsem již na nic nečekal a vydal se vstříc městu hned v noci. Svítání mě zastihlo na prašné cestě, na kterou jsem narazil kousek před městem, přece jen to bylo Carson City. Vedla z města a ztrácela se někde v poušti. Cesta se těsně před městem proplétala lesem podivných betonových monolitů, které zřejmě měly sloužit jako větrolam a zabraňovat ostrému pouštnímu větru zanést do města písek a nepříjemné úlomky šterku.

Po procházce v poušti a blížkém setkání s poněkud podivným tornádem jsem vypadal jako bezdomovec, co týden ležel v kompostu. Jenomže kde se dát do pořádku? Pochybuju, že tu mají něco jako veřejné lázně, a i kdyby, v takových podnicích mívají zbytečně moc otázek a o ty jsem rozhodně nestál.

Křiklavý vývěsní štít s dámou v poněkud necudné pozici mi dal jasnou odpověď. Jedno měly všechny světy společné, vykřičené domy, tedy bordely, chcete-li. Moc se vás nevyptávají a za peníze se tam dá sehnat téměř vše.

Seděl jsem po krk naložený v horké pěnivé koupeli, když do koupelny nakoukla drobná zrzavá zaměstnankyně podniku s pihovatým pršáčkem.

„Budete si ještě něco přát?“ Asi ze mě chtěla vyrazit ještě nějaké díško.

Stálo to trochu přemlouvání a dost peněz místní měny přesvědčit majitelku, že i za svítání by mohla pohostit pocestného. Vypadal jsem sice jako vandrák, ale platil jsem královsky, a to bylo rozhodující.

Věděl jsem, proč chtít vybavu pro extrémní podmínky, nějak jsem tušil potíže. Statická elektřina víru spolehlivě zničila veškerou elektroniku, co jsem měl u sebe. Maják nereagoval, a když jsem ho rozebral, zjistil jsem, že miniaturní procesor zajišťující komunikaci je zkroucený jak preclík. Lokátor jsem sice rozebrat nemohl, ale i tak jsem předpokládal, že je z něj jen nepotřebná cetka. Jediné, co mi zbylo, byla ta trocha peněz z Krabičky Poslední Záchrany. Teď jsem si jen lámal hlavu, jak zdůvodním ty nepředvídané výdaje.

„Pane?“ Hlas zrzky mě vytrhl ze zahloubání.

„Hmmm... co nabízíš, kotě?“

„Třeba masáž,“ našpulila rtíky zrzíčka.

Masírovat uměla fakticky skvěle a zrzavá byla všude.

Malý sporý stařík s úplně šedivými vlasy a pichlavýma očima vypadal spíš jako kouzelný dědeček než obchodník se zbraněmi. Seděl za stolečkem v baru v přízemí bordýlku se sepjatýma rukama a jen občas mrknul kolem sebe a usrknul ze svého espressa.

„Tak co to bude, mladý pane?“ zeptal se, když jsem se usadil naproti němu.

Bordelmamá mi ho doporučila jako největšího machra na zbraně ve městě, no tak uvidíme, co v něm vězí.

„Pistoli. Něco malého, nenápadného, průměrné ráže,“ pokrčil jsem rameny.

Zatím to vypadalo, že se budem chvíli oťukávat, jako správní obchodníci.

Stařík chvíli šmátral v rozměrném kufru na kolečkách, který si přivezl sebou, a pak vytáhl semišové plátýnko, které přede mne rozložil a na něj téměř obřadně položil malý bubínkový revolver. Byla to čínská napodobenina Browningu ráže dvaadvacet, beze slova ji položil přede mne na stůl a vycenil zažloutlé zuby v parodii na úsměv.

„Ale no ták, chtěli jsme obchodovat, ne si ze sebe dělat legraci, nemyslíte?“ zavrtěl jsem naoko zklamaně hlavou.

Tahle komedie mě začínala bavit. Tak trochu jsem počítal, že se mě pokusí natáhnout a podstrčit mi nějaký šunt, ale co je moc, to je moc. Pokusit se vydávat tuhle hračku za zbraň je docela troufalost. Byl jsem zvědav, s čím přijde teď.

Staříkův úsměv zmizel stejně rychle jako se objevil. Nespokojeně mlaskl a opět se sklonil ke svému kufru, tentokrát vytáhl tři ploché pistole.

To už bylo jiné kafe, některé věci se nemění snad v žádné z realit, Glock k nim naštěstí patří. Všechny tři zbraně byly originální rakouské Glocky, již od pohledu poctivá práce, žádný levný šmejd.

Pětačtyřicítka jsem odsunul stranou hned. Tuhle ráži nemám rád. Je hrozně velká, hlučná a rozhodně se o ní nedá mluvit jako o nenápadné. Dokáže sice zastavit rozuřeného slona na pětníku, ale rozhodně nestojím o to, aby mi zpětný ráz po první ráně rozklepal ruce tak, že pak už netrefím ani stodolu.

Zato druhá pistole mi padla do oka hned; když jsem ji bral do ruky, měl jsem pocit, jako by

mi pažbička sama vklouzla do dlaně. Já snad začnu věřit na lásku na první pohled.

Stařík usrkl ze svého espressa, a jeho mlasknutí znělo tentokrát tak nějak spokojeně.

„Je vidět, že se vyznáte, mladíku,“ pochleboval. „Glock 35, ráže .40, patnáct nábojů v zásobníku, lehká a přesná.“

Zatímco vychvaloval své zboží, snažil jsem se na zbrani najít stopy po užívání. Něco, podle čeho by se dalo usuzovat, jak je stará a jak moc poškozená. Každá zbraň nějaké takové stopy má. Pokud někomu pistole neleží v šuplíku a používá ji alepoň občas, byť jen na střelnici, na zbrani to zanechá oděrky, škrábance, ošoupané místa, prostě patinu používání. Tahle neměla jedinou skvrnku, jediný vryp, byla úplně čistá.

„Mno, snažíte se marně, mladíku,“ komentoval mé počínání stařík svým mlasknutím, „tahle je úplně nová.“

Rychlým pohybem jsem sejmul závěr zbraně a nezbylo, než mu dát zapravdu. V drážkách se ještě leskla fabrická vazelína. Sice jsem nečekal, že mi překupník dodá úplně novou zbraň, ale tím lépe, rozhodně to nemohlo být na škodu.

Byl jsem rozhodnutý zbraň koupit, zbývalo tu komedii dohrát do konce a chvíli se handrkovat o ceně.

Musím uznat, že v bordýlku na periferii jsem strávil skutečně příjemný den, ale byl čas se pohnout dál.

Když jsem se odpočatý pozdě odpoledne loučil s veselým domem, měl jsem dobrý pocit.

Peníze jsem využil vskutku dobře. Měl jsem nový slušně padnoucí oblek a boty, které byly snad ještě lepší, než ty, co jsem zničil v poušti. Zbraň a nějaké to vybavení pro případ horších alternativ mé mise jsem taky měl, i když rozhodně ne všechno, co bych chtěl.

Navíc jsem měl docela dobře rozmyšleno, kde doktorku Sklodowskou najít.

V propozicích od Engummy stálo, že Sklodovská se nejčastěji zdržuje v práci, doma, nebo v tělocvičně ve Vodní ulici. Asi se tam udržovala ve formě.

Nebude na škodu si ji nejdříve trošku proklepnout. Bylo mi trochu záhadou, co Engumma myslel tím pochybovačným tónem, když o doktorce mluvil, ale rozhodl jsem se spoléhat na vlastní úsudek.

Vodní ulice je dost prapodivný název ve městě uprostřed pouště, ale nelámal jsem si s tím hlavu. Když jsem tuto třídu našel, ukázalo se, že tělocvična není tělovična, ale pěkně veliké

dojo. Paní doktorka docela překvapila.

Pocity, které na mě dolehly, když jsem do budovy dojo vešel, se snad ani nedají popsat. Bylo to jako návrat do minulosti. Pachy a zvuky se nezapomínají a tady mi dost naléhavě připomenuly hodiny a hodiny potu a dřiny s bambusovým mečem. A taky spustu modřin a bolesti od úderů, co jsem schytl od mistra.

Najednou jsem dostal nepřekonatelnou chuť si zase navléct výstroj a s někým si to pořádně rozdat. Byl jsem rozhodnutý! Prostě tam půjdu, půjčím si výstroj a někomu to pořádně nandám bambusovým mečem. Nějaká doktorka mi neuteče.

Párkrát jsem poskočil a zkusil si pár seků šinajem nasucho, abych se ujistil, že mi bógu dobře sedí v ramenou. Nasadil jsem si masku men a vešel do sálu. V rohu dódžó už mě čekal připravený protivník.

Cítil jsem se dobře, dnes byl dobrý den na vítězství. Ze základního postoje džódan jsem zaútočil přímým sekem menuči na hlavu protivníka, ten se měl teď krýt a pokud bude dost rychlý, provést protiútok, nebo mi poskytnout čas na další sek. On tam ale nestál. Ač se mi to zdálo nemožné, prošel pod mým šinajem ještě před prvním útokem a teď zprava zaútočil na mé nechráněné břicho sekem dóučí. Jednoduchým, ale o to tvrdším úderem ukončil mé vítězné tažení.

Když jsem otevřel oči, ležel jsem na zemi a snažil se popadnout vyražený dech. Můj protivník se nade mnou sklonil a sundal si masku. Byla to žena! Nevěřil jsem svým očím, porazila mě žena!

„Jste v pořádku?“ zeptala se starostlivě.

„A... ano,“ dokázal jsem ze sebe vypravit.

„Maria Sklodovská,“ podávala mi ruku.

„Hill, Hill Booots,“ konečně jsem popadl dech.

Nevím proč, ale doktorku Sklodovskou jsem si představoval podstatně starší. Tady se na mě usmívala pohledná třicátnice s tmavými vlasy sepnutými v koňském ohonu.

Podala mi ruku a já se postavil.

„Omlouvám se, nechala jsem se unést. Ten sek mohl být slabší, jste přece jen nováček.“

„Ne, neomlouvejte se, zasloužil jsem si to.“ Kdyby jen věděla, kolik hodin jsem strávil s bambusovým mečem, aby mě tady v jediném okamžiku složila ta, kterou hledám.

Oba jsme se zasmáli nad našimi omluvami.

„Kdybych to mohla nějak odškodnit...“

„Večeře?“ navrhl jsem.

„Dobrá,“ odpověděla po krátkém zaváhání, „ale platím já. Přece jen to bude vaše odškodné.“

„Tak tedy za patnáct minut před dojo?“ navrhl jsem.

„Dobrá, já se ale před tím potřebuji stavit domů, jdu rovnou z práce,“ souhlasila. Cestou do šatny se zastavila ještě u nějakého tmavovlasého muže a krátce si spolu promluvili.

„To byl přítel, tam v dojo?“ zeptal jsem se, když jsme se setkali před budovou.

„Karl? Ne, to ne,“ usečně zamítla, jako by jí taková věc vůbec nepřišla na mysl. „Karl je kolega z ústavu, pracujeme spolu.“

Cestou se mi zdála nějak nervózní.

„Jste nějaká nesvá,“ sondoval jsem.

„Promiňte, těžký den v práci,“ omluvně se usmála.

Těžko říct, jestli mluvila pravdu, nebo byla nervózní ze mě.

„V ústavu?“ nadhodil jsem.

„Ano,“ potvrdila plaše. „Jsem doktorka přírodních věd a pracuji na programu fluktuací anomálií n-rozměrného prostoru.“ Slova, které by jiný člověk snad nikdy nevypustil z pusy, říkala s lehkostí a skutečným zapálením pro věc.

Průšvih: 3. kapitola

Pokud je někdo workoholik a nosí si práci domů, může to být na pováženou. Tady to ale, bylo opravdu něco! Pracovní stůl s počítačem byl ze všech stran doslova zavalený stohy papírů, na jídelním stole byl rozložený nějaký graf úctyhodných rozměrů a na stěně namísto obrazu nástěnka s mapou se zapíchanýma špendlíkama. Na polici byla navršená hromada knih s názvy na hřbetech jako třeba „Matematické vyjádření n-rozměrného prostoru“ nebo „Výpočet řízené červí díry podle teorie chaosu“.

Doktorka Sklodovská snad bádala i ve spánku.

„Omluvíte mě, prosím?“ obrátila se na mě, když jsem s úžasem procházel tím vším zmatkem.

Tázavě jsem se na ní podíval.

„Nevzala jsem si do tělocvičny šampón a nesnáším, když si po tréninku neumyju vlasy,“ usmála se omluvně.

„Ale jistě, počkám.“

„Budu rychlá,“ stačila ještě říct ve dveřích do koupelny.

Chvilí jsem poslouchal zurčení vody za dveřmi a pak jsem se vydal na průzkum kuchyně. Jestliže byt připomínal nepřehlednou kancelář tak kuchyně byla bojiště. Doktorka asi neměla moc času se zabývat vařením a tak se odbývala všemožnými polotovary a donášeným jídlem, od pizzy, až po hamburgery.

Podářilo se mi shrnout obaly od pizzy a papírové kelímky od číny stranou a udělat si tak trochu prostoru. Pánev jsem našel až po delším hledání, byla sice trochu zaprášená, ale jinak jako nová. Po prohlídce lednice a miniaturní spížky jsem se pustil do vaření.

Doktorce nakonec mytí hlavy zabralo asi dvacet minut, což mi s pomocí moderní techniky, jako je mikrovlnná trouba a horkovzdušný ohřev, dalo dostatek času na přípravu slušné večeře.

„Už jsem tady,“ zahlaholila ze dveří koupelny.

„Já jsem už taky skoro hotový. Můžete prosím prostříť?“ ozval jsem se z kuchyně.

„Vy jste uvařil?“ užasla. „Tak to povečeříme tady.“ Zdálo se, že jí tato alternativa vyhovuje více, než večeře mimo domov.

Doktorka se stihla převléci do volných černých šatů a dokonce byla lehce nalíčená.

Koupelna tedy musela mít východ i do ložnice.

Než stačila prostřít stůl, již jsem byl s přípravou jídla definitivně hotov, i víno které jsem našel v koutě lednice a které jsem nechal nějakou dobu dýchat, se zdálo být tak akorát.

„Co to jíme?“ zeptala se, když se zájmem ochutnala první sousto.

„Pasta puttanesca,“ zatvářil jsem se tajemně.

„Ani jsem nevěděla, že něco takového v kuchyni mám.“

„No, ono to vlastně znamená něco jako 'co dům dal',“ usmál jsem se.

„Přesto je to skvělé.“

Pak už jsme jen mlčeli a jedli. Všiml jsem si, že doktorka pila jen vodu, vína se ani nedotkla.

„Vy si nedáte? Je vynikající.“ Vzal jsem láhev vína a prohlédl si etiketu. „Muškát Moravský,“ četl jsem. „Vy máte někoho ve střední Evropě?“

„Prosím?“

„To víno je z jižní Moravy,“ vysvětloval jsem.

„Ach ták,“ uvědomila si o čem mluvím. „Ze střední Evropy jsem si nechala vozit nějaký výzkumný materiál, a tohle byla pozornost, co mi poslali. Už jsem zapomněla, že tu láhev mám.“

„Dáte si?“ nabídl jsem znova.

„Ne děkuji, chci mít jasnou hlavu,“ odmítla s úsměvem. „Nejsem zvyklá a víno mi rychle stoupne do hlavy.“

„Ale no tak, takový skvost musíte ochutnat,“ nedal jsem se odbýt a přece jen jí nabídl její skleničku.

„Tak dobrá, ale jen trošku,“ přijala.

Po skleničce vína se konečně trochu uvolnila a zdálo se, že předchozí nervozita je nadobro pryč.

„Ta mapa,“ kývnul jsem hlavou k visící mapě ježící se různobarevnými špendlíky a nalil jí další skleničku, „něco znamená?“

„Hmmm ...“ přijala víno, tentokrát už bez odporu. Chvilku přemítala, jako by zvažovala nakolik mi může důvěřovat. „To je mapa okolí s vyznačenými anomáliemi.“

„Jako třeba magnetické anomálie?“

„Ano, to taky, ale“ zdálo se, že doktorka začíná být lehce opilá, ale o to sdílnější. „poslední dobou se v okolí čím dál více vyskytují nevysvětlitelné jevy. Třeba UFO, nebo různá zjevení.“

„A to mapujete?“ zatvářil jsem se pochybovačně.

„Ne všechno, je takové jak to lidé vidí,“ přešla k mapě. „Modré špendlíky jsou nepotvrzené, nebo zaručeně vymyšlené případy. Žluté jsou pravděpodobné, ale nepotvrzené a červené jsou potvrzené případy, no a právě ty sleduji.“

Nezdálo se, že by v tom byla nějaká pravidelnost, snad jen červené špendlíky byly, až na výjimky, soustředěny na východ od města

„Výskytu UFO?“ nepřestával jsem ze sebe dělat hloupého.

„Výskyt zvláštních jevů, nejčastěji jsou to vzdušné víry různých velikostí,“ ale to vy jistě víte.

„Ano, to vím.“ Vzal jsem červený špendlík a zapíchl jej do místa kde jsem měl tu čest s minitornádem a fialovými blesky. „A jak vy víte, že já vím?“

„Jste odpověď na mou zprávu v lahvi“ měla nalitou již třetí sklenku a byla docela rozjetá.

„Když jste se přiblížil k detektoru úplně se zbláznil.“

„Detektor?“ snažil jsem se získat co nejvíc informací.

„Pokoušela jsem se sestrojít detektor těch anomálií, zdálo se, že nefunguje, tak jsem ho nechala ležet, že ho dokončím jindy. Když jste přišel vy úplně začal bláznit.“

„No ano, přiznávám, jsem tu pro to abych vyšetřil co se děje, a popřípadě zabránil tomu nejhoršímu.“

„Asi mi neřeknete co jste zač, že?“ Udělala na mě smutné psí oči.

Sice nebyl žádný důvod jí něco tajit, ale jen jsem zavrtěl hlavou. Myslím, že byla ve stavu kdy to vlastně vědět nechtěla.

„Co je tady ta červená linka?“ ukázal jsem na mapu.

„Vojenský prostor, tak zvaná Area 52,“ posměšně vyprskla doktorka. „Ti hajzli mi ukradli výzkum“

Zdá se, že doktorku třetí sklenička dost zmohla.

„Co se stalo?“ kul jsem železo dokud bylo žhavé a dokud doktorka chtěla povídat.

„Vím, že to co se tu děje souvisí s výzkumem, jen to nemůžu dokázat,“ rezignovaně si sedla na pohovku. „Myslím, že někdo našel způsob jak vojensky využít fantómy. Ty podivné jevy,

víry v poušti a vůbec to všechno, to je jejich práce.“

Doktorka sklonila hlavu a na chvíli se odmlčela, když jí po chvílce vypadla prázdná sklenka na koberec, bylo mi jasné, že usnula. Dnešek pro ni musel být náročný den.

Opatrně jsem ji přenesl do ložnice a uložil.

Po prolomeném dni v bordýlku jsem se cítil svěží a odpočatý, a tak jsem prohlížel pokoj, a snažil se pochopit rozsah jejího výzkumu.

Profesor von Wonder by se asi dost divil, doktorka byla vybavená nejen po teoretické stránce, ale zdálo se, že doma měla kompletní laboratoř pro detekci hyperprostorového pole a hyperprostorových fantómů. Navíc jsem po chvílce hledání zjistil, že měla i slušně zmapované okolí oblasti zvané Area 52. Na zadní straně nástěnky jsem objevil šikovně ukryté fotky oplocení a několika budov, i když ty byly naneštěstí focené dost z dálky, plánky nákresy, dokonce tabulky, které jsem tipoval na časové harmonogramy stráží.

Na policičce vedle knih jsem objevil zapečetěnou lahev, se svítkem papíru uvnitř. Opatrně jsem se dovnitř vloupal, ale prohlídka papíru mi nic neřekla, bylo na něm jen spousta matematických symbolů a v levém horním rohu přilepený paměťový čip. Doktorka to snad s tím vzkazem v láhvi myslela doslova. Myšlenka hyperprostorových fantómů jako potrubní pošty mě docela pobavila.

Ustlal jsem si na pohovce a ještě dlouho do noci přemítal nad tím, jak všechny ty střípky skládačky pasují dohromady. Jak spolu souvisí potíže se zaměřením mého přenosu do této reality, podivný vír v poušti, objev hyperprostorových fantómů doktorkou Sklodowskou a jak do toho všeho zapadá vojenský prostor, který je podezřele blízko všech těch prapodivných jevů, co bývají vidět v poušti.

Už podruhé v této realitě, se mi zdálo o mých bratrech Anangu, tentokrát se mi můj pokrevní bratr Ašók snažil něco říct, myslím, že mluvil o velkém hříbu. Zvláštní, že mi tento svět přináší takové sny.

Ráno mě probudila doktorka, snažící se najít v kuchyni něco, z čeho by se dala stvořit snídane. Marně. Protože jsem včera uvařil z posledních zbytků zásob co měla tak vím, že už tam zůstal jen trocha kávy a kousek zapomenuté plesnivé pizzy.

„Asi posnídáme cestou, co?“ protáhl jsem se na pohovce.

„My někam jedeme? Chtěla jsem jít do ústavu,“ pronesla překvapeně.

„V neděli?“

„No, já vlastně ani nevím co je za den, jsem tam každý den, práce mě úplně pohltila.“

„To vidím,“ rozhlédl jsem se. „Dejte mi deset minut, a pak si vyrazíme na nedělní výlet.“

Rychlá hygiena včetně sprchy mi snad ani tolik času nezabrala, ale doktorka stihla uvařit alespoň kávu.

Po rychlé ranní kávě jsme sbalili pár drobností, nasedli do auta a vyrazili na východ směrem k prašné cestě, po které jsem přišel do města, a tedy i směrem k oblasti zvané Area 52.

V restauraci u benzínové pumpy, kde jsem udělal drobný nákup, jsme si dali snídani a asi za hodinu jsme dorazili k veliké bráně přehrazující cestu.

„To tady nikdo nehlídá?“ zeptal jsem se doktorky.

„Mají tam automatiku,“ odpovídala, jako by byla otrávená, že tu vůbec je, a že se musí na bránu vůbec dívat. „Celá oblast je rozdělena na dvě pásma. Vnější oplocení má obvod asi třicet kilometrů a je střeženo kamerovým systémem, detektory pohybu, nebo tlakovými senzory. Vnitřní pásmo tvoří už vlastní budovy, má obvod asi čtyři kilometry a je střeženo ozbrojenou stráží.“

„Vidím, že máte přehled,“ zkoumavě jsem přecházel před bránou.

Na vrcholku brány jsem rozeznal minimálně dvě kamery a na sloupku u cesty byl snímač papilárních linií celé dlaně, tak aby řidič ani nemusel vysedat. Jestli tu měli něco víc, jsem nepostřehl. To že spoléhali na automatiku mi mohlo i pomoci, snad.

„Nechápu co tu vůbec děláme,“ mračila se.

„Jsme na výletě, doufal jsem, že mě provedete kolem tady toho,“ kývnul jsem k bytelnému, téměř třímetrovému drátěnému oplocení.

„Proč si myslíte, že to tu znám?“ usmála se, jako by přistoupila na mou hru, zdálo se že její špatná nálada je ta tam.

„Mno, zřejmě něco jako intuice.“ Vzpomněl jsem si na množství fotek, plánek a nákresů v jejím bytě.

Projížděli jsme kolem oplocení, klikatící pouští. Štěrkopísková poušť byla poseta neskutečným množstvím větších i menších skalisek, kterým se plot musel vyhýbat, a tak to byla skutečně jízda zručnosti. Naštěstí byla doktorka zkušená řidička a podle způsobu jakým vybírala cestu, tudy rozhodně nejela poprvé.

Po několikakilometrovém kodrcání jsme se dostali k úpatí kopce, co vypadal jako útvary, které jsem jako kluk plácal lžící z bramborové kaše. Z jedné strany pozvolné stoupání

kontrastovalo z druhou stranou, kterou tvořila kolmá skalní stěna, v jejímž stínu doktorka zaparkovala.

„Tak a jsme tady,“ promluvila zase po dlouhé době, protože mluvení v kodrcajícím se autě, by bylo riskováním, že si ukousne jazyk. „Napravo můžete obdivovat krásy oblasti zvané Area 52, nalevo kopec se kterého je překrásný rozhled do pouště a je dokonce vidět několik budov v Aree 52.“ Zadeklamovala jako průvodkyně po krásách městských památek.

„Skvělé místo na piknik, co říkáte?“

„Pořád nechápu proč tu jsme,“ zamračila se.

„Vy říkáte, že váš výzkum někdo zneužil. A ten někdo že sedí tam vevnitř.“ kývl jsem hlavou směrem k plotu. „Tak to se zřejmě budeme muset dovnitř podívat.“

„Jak se tam chcete dostat?“ nevěřičně se na mě podívala.

„Tak to je to, co právě nevím,“ zadumaně jsem hleděl na vysoký plot.

„Půjdete mi pomoci?“ rozkládal jsem piknikovou deku na volném plácku ve stínu.

„Vy to s tím piknikem myslíte vážně?“

„No jistě, budeme sedět, jíst a pít a vy mi budete povídat co všechno víte o těch vojácích vevnitř“

Zatímco jsem jí odpovídal nanosil jsem na deku zásoby a pohodlně jsem se uvelebil. Bylo zatraceně příjemnější posezení, než když se člověk celý den pěšky trmácí pouští.

„Nepřijde nás někdo zkontrolovat?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Ne, nepřijde,“ doktorka se posadila naproti mně, „už si na mě tak nějak zvykli. Byly doby, kdy jsem tu vysedávala celé hodiny. Ze začátku vždycky přijela hlídka, podívat se co tu dělám, pak je to přestalo bavit.“

„Takže odsud máte zmapované to území?“

„Odsud a z několika dalších míst jako je tohle. Vím toho spoustu o zabezpečení, ale netuším co dělají tam vevnitř,“ pokrčila rezignovaně rameny.

„Myslíte, že ty víry jsou od nich?“

Jen přikývla a dál hleděla někam daleko za oplocení.

„Jen mě tak napadlo, že něco takového musí být energeticky dost náročné,“ zavzpomínal jsem na dobu, kdy jsme v protidrogovém podobným způsobem odhalovali varny pervitinu.

„Berou energii z města?“

„Jsem vědec, a tak postupuji analyticky,“ pohlédla na mě jako když něco vysvětluje malému

dítěti. „Myslíte, že jsem něco takového neprověřila? Elektřinu odebírají z městské sítě a odběr odpovídá zhruba stovce lidí.“

„Vy máte i spočítáno kolik je tam lidí?“ užasl jsem nad důkladností doktorky.

„Pouhý odhad podle odběru elektřiny, plynu a vody z města,“ usmála se. „Potraviny z města neberou.“

„Vraťme se ještě k vašemu výzkumu, nemáte představu jak by šel využít vojensky?“

„Nad tím jsem už taky přemýšlela, ale nevím, nic mě nenapadá. Červí díra, nebo chcete-li fantóm, otevírá zkratku prostorem, možná i časem, to zatím netuším a jak by z ní šla udělat zbraň to nevím.“

„Když jste zjistila, že něco není v pořádku, proč jste nezkusila předkládané údaje zfalšovat, nebo zkreslit?“

„No ... popravdě mám k falšování odpor. Jsem už taková, neumím lhát.“ pokrčila rameny. Podobným rozhovorem prokládaným sendviči, jablkovým koláčem a pomerančovým džusem jsme příjemně strávili většinu dne.

Slunce se klonilo k západu a poušť sálala naakumulovaným horkem. Pokud se chci dostat přes plot teď bude ta nejlepší chvíle.

„Jdu se podívat k plotu,“

„Dejte si pozor,“ přikývla doktorka.

Opatrně jsem sešel svahem až k plotu a zastavil se asi dva metry před ním. Přemýšlel jsem jaké překvapení si na mě vojáci ještě mohli vymyslet. Někde na okraji vědomí pořád blikalo výstražné světlo, přece jen mi přišlo, že senzory a kamery jsou na vojáky nějak málo.

„Tak co?“ ozvalo se za mnou.

Asi jsem se příliš zabral do myšlenek, protože jsem doktorku neslyšel přicházet.

„Tak nic,“ pokrčil jsem rameny a usmál se.

„Z kamer a senzorů si nic neděláte?“ kývla hlavou k vzdálenému sloupu, na které se rýsovala silueta bezpečnostní kamery.

„Kamera je právě teď úplně slepá, dívá se totiž do pouštního slunce,“ kývnul jsem na zapadající rudý kotouč. „Senzory budou úplně zmatené z tepla sálajícího z pouště, nebudou fungovat.“

„A dráty s vysokým napětím vám taky nevadí, Supermane?“

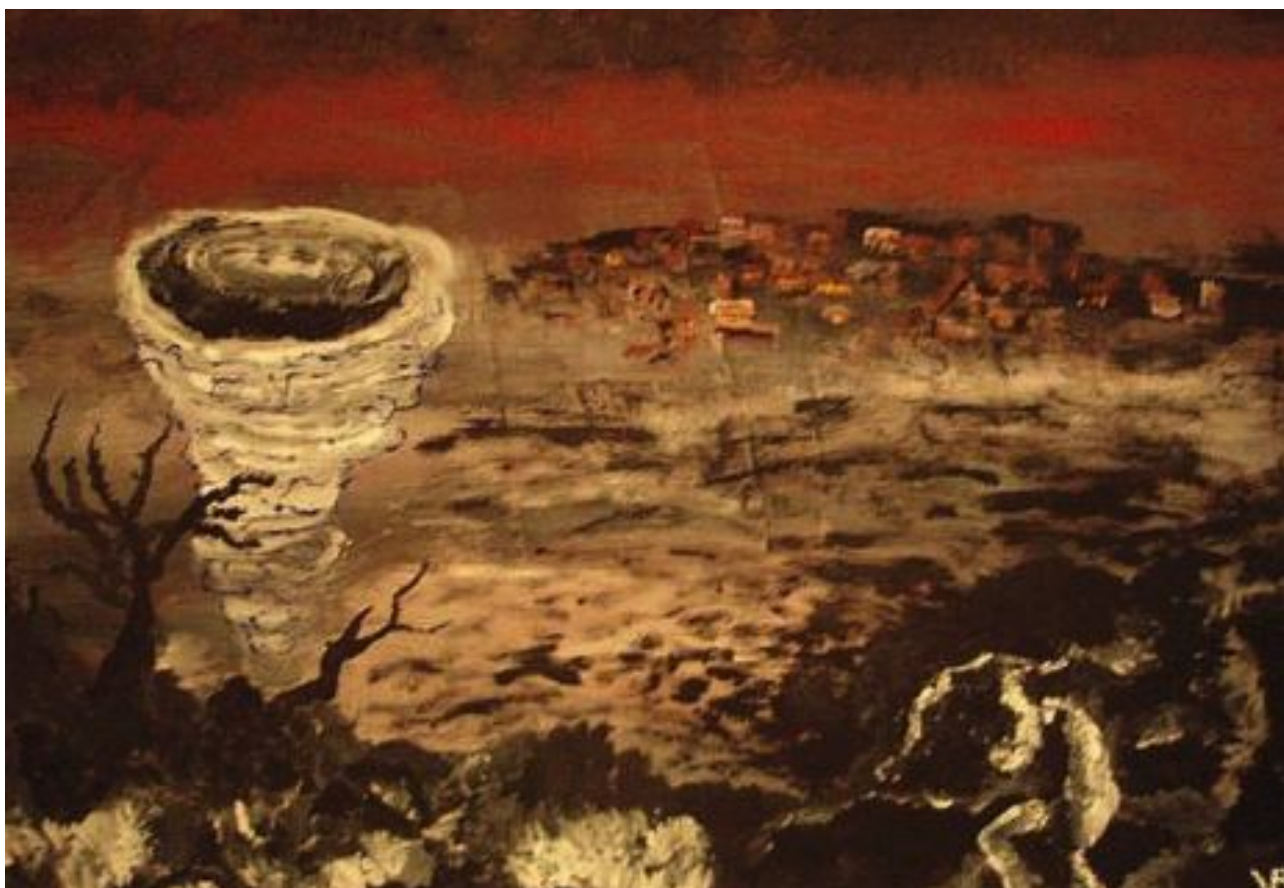
„Ehmm ..,“ polknul jsem překvapeně. „To poněkud komplikuje situaci. A že jste se o tom nějak zapoměla zmínit?“

Doktorka jen pokrčila rameny.

Vysoké napětí v plotě, to byla pořádná čára přes rozpočet. Přistoupil jsem blíž k linii oplocení a teprve teď jsem zpozoroval zeleně se lesknoucí dráty na miniaturních izolátorech. Mračil jsem se na nevině se tvářící dráty a usilovně přemýšlel jak z toho ven. Plot pod proudem není žádná sranda a žádný z laciných filmových triků tady nefunguje.

„Hille!“ vykřikla doktorka a ukazovala někam do pouště.

Chvilí jsem nechápavě zíral, ale pak jsem pochopil. Pouští si to k nám šinul můj starý známý prachový vír, podobný miniaturnímu tornádu.

Průšvih: 4. kapitola

„Rychle do auta!“ křiknul jsem na doktorku a hnal se k autu.

Doktorka naštěstí situaci pochopila rychle, a k autu se rozběhla ihned po mě. Dorazili jsme současně. Vzduch v autě byl horký jako dračí dech a nehybný jako ve skleníku. Moc dobře si pamatuji z našeho prvního setkání, jakou sílu vír má, a tak ani po zabouchnutí dveří jsem se necítil dvakrát bezpečně.

Šustění a praskání zesílilo a vír byl vzápětí u nás.

Naštěstí se nekonalo žádné z filmových klišé a motor se rozběhl na první otočení klíčkem.

Rozjel jsem se bez ohledu na výmoly. Doktorka naštěstí nebyla pravověrný Američan a měla v autě klasickou převodovku a s řadicí pákou, se kterou jsem si poradil i já.

Vír se držel těsně za námi.

„C...co to je? Co se to děje?“ křičela doktorka bez ohledu na to, že si mohla překousnout jazyk.

„To je ta vaše anomálie! A jde po nás,“ snažil jsem se překřičet řvoucí auto i ječící prachový vír.

„To není možné, nemají inteligenci, nemůže nás pronásledovat,“ odporovala doktorka.

Vír to asi nevěděl a kopíroval moje řidičské úniky a usilovně se nás snažil dostihnout.

Kličkoval jsem autem mezi skalami snažil se nebrzdit, a udržovat si od víru alespoň minimální odstup.

Útěk před vírem nás dovedl do místa, kde jsme museli projet úzkým místem mezi plotem a skálou.

„Držte se, bude to o chlup!“ zakřičel jsem na doktorku, která s vědeckým zanícením sledovala miniaturní tornádo běsnící za námi.

O kontakt s vysokým napětím jsem rozhodně nestál, ale ta mezera byla zatraceně úzká.

Najel jsem si velkým obloukem a nasměroval auto co nejpřesněji mezi skálu a plot. Zleva se povážlivě blížily dráty, zprava jsem měl pocit, že nás od skály dělí jen centimetry. Když už jsem detailně rozeznával zeleně se lesknoucí dráty vysokého napětí přišlápnul jsem plyn až k podlaze a zavřel oči, teď už se děj vůle bohů.

„Dink,“ ozval se zprava zvuk podobný lusknutí.

Auto se vzepjalo jako poraněné zvíře a jediným skokem překonalo zrádné místo a zůstalo stát na místě. Jak auto dopadlo, sjel jsem na sedačce níž a levou nohou dupnul na spojku. Uvědomil si, že onen zvuk byl náraz bočního zrcátka na skálu. Naštěstí se jen sklopilo a nerozbilo. Sedm let neštěstí tedy nehrozilo.

„Jste v pořádku?“ houkl jsem doprava.

Doktorka nepřipravená na náraz zajela pod sedačku celá, ale zdála se nezraněná.

„Ano, bez starosti, jen rychle jed'te!“ ozvalo se z pod sedačky.

Vír, napadlo mě tu chvíli. Byl těsně za námi a teď by podle všeho už měl být přímo u nás. Ohlédl jsem se a stačil jsem ještě zahlédnout jak vír sežvýkal část plot a velkou rychlostí míří přímo do středu areálu.

„Je pryč.“

„Jak pryč?“ nechápala doktorka.

„Prostě pryč. Plot mu asi vadil tak ho rozcupoval a pak se vydal dovnitř,“ ukázal jsem za sebe.

Doktorka se mezi tím vyhrabala z pod sedačky a vystoupila. Potácivě přešla pár kroků směrem k plotu.

„Nešel po nás!“ otočila se na mě a rozzářila se jako by zrovna vynalezla žárovku. „Šel po energii! Chápete?“

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Ten vír vyhledává energii. Proto se nás pokoušel dostihnout! Byli jsme pro něj zajímaví, protože vydáváme energii, ale plot s vysokým napětím je zajímavější, má víc energie.“

„A teď se vydal na další objevitelské cesty?“ pochybovačně jsem se na ni podíval.

„Tak to nevím,“ pokrčila rameny.

„Zjistíme to, nasedněte,“ ukázal jsem na auto.

Zaparkoval jsem za jednou z budov tvořících vnitřní střežené pásmo. Střežené možná bylo, než tudy prohučel náš starý známý vír, teď tu nebyl nikdo. Všichni zřejmě panikařili někde jinde.

V labyrintu přízemních bílých budov šly najít celé miniaturní čtvrti a náměstíčka. Byly to asi ubytovny, kuchyně, jídelny a jiné zařízení pro vojáky. Tvořily kruh o průměru asi kilometr a byly symetricky poskládané okolo kruhové budovy uprostřed.

Budova byla obrovská, kruhový půdorys byl na jedné straně useknutý rozměrnými vraty s velkou nájezdovou rampou. Tudy by snad mohli přepravit i raketoplán.

U vrat blikaly majáky a houkala siréna, okolo pobíhalo množství vojáků v uniformách a postav v bílých pláštích. Rozhodným krokem, ale ne zas příliš rychle, abychom přece jen v tom zmatku nevzbudili pozornost jsme si to s doktorkou namířili k postranním dveřím. Je zvláštní, že takové organizace si většinou dají tu práci s bočním vchodem pro uklízeče, asi to bude přežitek z dob, kdy boční brankou chodilo služebnictvo. Dveře měly bezpečnostní zámek, tedy alespoň předpokládám, že firma která ho montovala si to tak naučtovala. S vybavením pořízeným v bordýlku mi trvalo skoro minutu, než jsem jej odemkl, měl bych cvičit, začínám být pomalý.

Vevnitř byl zvuk sirény doléhající zvenčí přeci jen snesitelnější, na druhou stranu se zase z reproduktorů každou chvíli ozvala hláška jako: „Pozor přetížení, aktuální výkon 120 procent běžného zatížení“ .

V jedné místnosti, která vybavením připomínala doktorčin obývací pokoj jsem sebral dva bílé pláště a nějaké desky s papíry. Doufal jsem, že tak alespoň na chvíli unikneme pozornosti. Pokud má budova kruhový půdorys odhadoval jsem, že to hlavní, ať je to cokoli, se děje uprostřed, a právě tam jsme zamířili. Cestou jsme potkávali muže a ženy v bílých pláštích, kteří nám nevěnovali ani tu nejmenší pozornost, každý nervozně někam spěchal, něco si drmolil pro sebe, nebo prostě jen s panikou vepsanou ve tváři utíkal pryč z místa kam jsme my spěchali. Bylo to jako by nám bílé pláště propůjčily neviditelnost. Míjeli jsme kanceláře a laboratoře, ne nepodobné té ve které jsem sebral pláště, ale všechny byly opuštěné. To něco, co bylo důležité a zároveň děsivé bylo tam vepředu.

Chodba náhle ústila do jakési prosklené visuté lóže, zakřiveně se vinoucí nad něčím, co mi až příliš připomínalo fantodrom. Hluboko pod visutým ochozem byl rozlehlý prostor, jistě zasahující daleko mimo půdorys budovy. Fantodrom si schovali do podzemí, aby zamaskovali jeho skutečnou velikost. Chytré.

Na levé straně visutá galerie končila prosklenými dveřmi, za kterými jsem zahlédl zuřivě gestikulující postavu a kousek zařízení, zřejmě ovládající dění dole na fantodromu.

Rychlými kroky jsem se přemístil až za dveře a poslouchal co se bude dít.

„Tak zastavíte to konečně?“ řval na někoho vysoký muž s hodnostním označením majora.

„To ... to je Karl!“ vydechla doktorka, která se nalepila hned za mě.

Než jsem ji stačil zadržet vrhla jako fúrie do místnosti.

„Maria, ty jsi tady?“ vydechl překvapený Karl.

Skočil jsem do místnosti za doktorkou a s úlevou zjistil, že v místnosti kromě Karla a majora už nikdo není.

Vytáhnul jsem glock a namířil na majora: „Žádné hlouposti!“

„Tak ty jsi ten hajzl, co mi krade výzkum!“ pustila se doktorka Sklodovská do Karla. „Co ti za to slíbili, hade?“

„Maria, Maria, Maria,“ opakoval Karl jako litanii. „Na tom teď nesejde. Je dobře že jsi tady. Musíš nám pomoci. Vymklo se nám to.“ rozhodil bezradně rukama.

„Co se děje?“ odstrčila ho od pultu a očima přelétla údaje monitorech.

„Vidíš, ten kolapsoid nasává energii.“ ukazoval na graf.

„Karle, vy jste vyvolali kolapsační červí díru? Víš jak je to nebezpečné?“ nechtěla věřit svým očím doktorka. Majora zcela ignorovala.

„Ale taky velmi účinné,“ vložil se do toho major.

„Vy jste kdo?“ kývnul jsem na něj pistolí.

„Major Fritz, velitel zdejšího střediska,“ propnul prsa a představil se téměř formálně.

„A co máte na práci?“ kývnul jsem znovu pistolí.

„Výzkum nové zbraně,“ lezlo z majora neochotně.

„Ale no tak, pane majore,“ přistoupil jsem blíž k němu a namířil mu pistolí do levého oka. Je zajímavé jak výhrůžka se zbraní, působí i na takové kapacity, jakou je major americké armády.

„Pokud by se emitor povedlo umístit na satelit, pak miniaturní kolapsoid vhodně vyvolaný v zemské kůře by způsobil zemětřesení,“ rezignoval major.

„Na mě musíte pomalu, majore. Trochu jsem se v těch odbornostech ztratil“

„To co jste viděli v poušti, ten vír, je pozůstatek hroučící se červí díry. Díra do sebe nasává energii, jakoukoli energii co má v dosahu. Pokud by jsme díru umístili několik kilometrů pod zem, bude nasávat teplo ze zemské kůry a vyvolá zemětřesení.“ trpělivě vysvětloval major.

„Ale to je strašně nebezpečné, to nemůžete řídit!“ ozvala se doktorka. „Jeden omyl, nebo neopatrnost a díra spolkně Zemi jak malinu!“

„Spíš ji roztrhá na kusy,“ doplnil Karl.

„Já to věděla! Věděla jsem, že se něco děje. Přece si nemůžete takhle zahrávat!“ vybuchla doktorka.

„Vše máme pod kontrolou. Kolapsoid řídíme pulzy energie,“ uklidňoval ji major.

„Až na to, že teď nám jeden kolapsoid...“ vysvětloval Karl.

„To je ten vír?“ ujistil jsem se.

„Ano, ten vír je vnější projev miniaturní kolabující červí díry,“ vysvětloval Karl.

„Pozor přetížení, aktuální výkon 130 procent běžného zatížení.“ ozval se do toho všeho neutrální hlas z reproduktorů na stěně.

„Co se děje?“ naléhala doktorka.

„Nestabilní hroutící se červí díra se snaží získat energii kde se dá. Ty předchozí byly slabé a samy bez energie zanikly v poušti. Tento zdá se přežil, a když jsme spustili další sérii pokusů, energie reaktoru ho přilákala jako svítící maják.“ Karl vše rychle osvětloval.

„Reaktor?“ vložil jsem se do toho.

„Je v podzemí, tři patra pod námi,“ upřesnil major Fritz

„A je přetížený,“ dodal jsem.

„Ano, ten kolapsoid z něj vycucává energii jako brčkem. Vůbec to nemůžeme řídit.“ dokončil zoufalým hlasem Karl.

Doktorka přistoupila ke klávesnici a v rychlém sledu zadávala sérii příkazů. Po každém výsledku se mračila víc a víc.

Natáhl jsem krk, abych viděl co se vlastně děje.

Major Fritz chvíli mé nepozornosti využil k tomu aby jediným rychlým krokem přistoupil ke stěně a pěstí udeřil do hlásiče požáru.

„Vojáci tu budou za chvíli,“ pronesl pak spokojeně.

Nemohl jsem to mít majorovi za zlé, že se pokouší zvrátit štěstí na svou stranu, spíš jsem byl naštvaný na sebe, že jsem mu to umožnil.

„Pozor přetížení, aktuální výkon 145 procent běžného zatížení,“ ozvalo se opět z reproduktorů.

„Půjde to zastavit?“ nechal jsem majora majorem a obrátil jsem se na doktorku.

„Ne,“ odvrátila se rezignovaně od klávesnice. „Pokud se v příštích několika minutách nestane zázrak, tak dojde k jadernému výbuchu, a to pěkně masivnímu,“ zhodnotila situaci profesionálně.

„A co to udělá s kolapsoidem?“ chtěl jsem vědět.

„Nemám tušení, ale možná to zničí celou zemi.“

„Jdeme doktorko!“ zavelel jsem. „Kudy odsud?“ kývnul jsem na strnulého Karla.

„Chodbou kterou jste přišli,“ kývnul rukou Karl a vypadlo to, že se každou chvíli rozbřečí.

„Ano, tou kterou přijdou vojáci,“ z majorova hlasu spokojenost jen odkapávala. Kdyby nebylo pár minut do katastrofy byl by docela k smíchu.

„Jiná cesta není?“ naléhal jsem na Karla.

„Pak jen schodiště dolů, na fantodrom.“

Vzal jsem majora Fritze před sebe jako štít a vyšli jsme ze dveří.

„Pozor přetížení, aktuální výkon 175 procent běžného zatížení,“ neosobní hlas z reproduktorů nás nenechával na pochybách, že aktivita v jádře atomové elektrárny narůstá.

Stáli jsme na kraji fantodromu a vír za námi se přerodil v obrovskou plazmatickou kouli.

Běsnila a řvala jako vzteklé zvíře. Odebírala veškerou energii, kterou jí přetížený reaktor byl schopen poskytnout a nafukovala se jako bumbrlíček.

Držel jsem Majora Fritze před sebou jako štít a horečně přemýšlel co dělat. Levou rukou jsem ho držel za trapéz a pravou mu do ledvin tlačil hlaveň glocku. To většinou lidi přesvědčí, že nebezpečí je skutečné. Přede mnou se rozmisťovali vojáci, a byl jsem si jistý, že na ochozu si vyhlíží nejlepší výhled některý z odstřelovačů. Měl jsem jen pár vteřin.

Říct, že se mi na temeni zjezily chloupky, by bylo jen literární klišé. Cítil jsem jak mi vlasy na temeni ční jako hřebíky. Měl jsem pocit, že mi plazmatická koule za zády olízla temeno, ale to bych tady ale už nestál, musel se stát něco jiného.

„Hille, za námi něco je,“ překvapeně pronesla doktorka, „něco jako brána.“

Risknul jsem krátké ohlédnutí.

Byl tam portál. Stabilizovaný, lehce se chvějící portál, jako vystřižený s příručky EF.

Vznášel se ve vzduchu a nic nedbal na stále narůstající kouli uprostřed fantodromu.

„To je portál,“ syknul jsem na zírající doktorku. „Jen netuším jestli je od nás. Mohl nás taky zanést bůhví kam, nebo roztrhat na kusy.“

Než jsem to dořekl, z portálu vypadla láhev a cinkla o podlahu. Úplně stejnou měla doktorka na poličce, s rozdílem, že tahle byla prázdná.

„To je moje láhev!“ radostně vykřikla doktorka. „To je odpověď! Chápeš?“

Chápal jsem hlavně to, že je to jízdenka domů.

„Běž!“ houkl jsem na doktorku a postrčil ji k portálu.

Major Fritz byl profesionál, jakmile cítil, že mu glock neopírá o ledviny považoval to za příležitost, škubnul sebou a loktem mě chtěl nabrat do žeber. Já však nespolehal ani tak na zbraň, jako na svou levou ruku s prsty připravenými na krčním nervovém pletenci. Přestože Fritz při pohybu napnul svaly vši silou jsem stiskl prsty. Podráždění nervového pletence, muselo být jako rána elektrickým proudem, přesto major Fritz jen zavrával a na zlomek sekundy mi tak dal čas. Využil jsem ho dokonale. Skočil jsem směrem k portálu a stále ještě váhající doktorku jsem vzal sebou.

Když jsem se dotknul opaleskujícího povrchu portálu, ještě mě napadlo, co budu dělat, když nás to vyplivne někde v úplně jiném vesmíru, třeba rovnou v mezihvězdném vakuu.

Tvrký dopad na betonovou podlahu mě vrátil do reality. Nejistě jsem se rozhlédl a doufal jsem, že přenos mezi realitami se uskutečnil, že už nejsme ve vojenské základně v Nevadě. Jediný pohled stačil abych se přesvědčil.

Engumu nešlo přehlédnout ani na rozměrném fantodrómu moravského ústředí. A už vůbec nešlo neslyšet jeho hlas. Rázoval si to k nám a už z dálky řval: „Agente Hille Boots, jsem sice rád, že se profesoru von Wonderovi konečně podařilo přesně zaměřit ono rušení a vytáhnout vás odtamtud, ale něco mi budete muset vysvětlit! Říkal jsem už žádné katastrofy, a vy si klidně způsobíte jaderný výbuch!“

Nechtělo se mi věřit, že by v tom snu mluvil Ašók o tomhle hříbu.

Marc – Marek Opluřtil

Agent Roman Shark

Věk 29 let, výška 191 cm, hmotnost 95 kg, oči zelené, zvláštní poznávací znamení: několikrát zlomený nos, tetování: černý štír (na levé straně hrudníku), čínský drak (který se točí kolem pravé paže, ocas u ramene a končí hlavou na předloktí).

Otec: Rocky Shark, bývalý mistr světa v boxu

Matka: neznámá

Vzdělání a zkušenosti:

V 15 letech odešel z domova, žil na ulici, několikrát byl obviněn z krádeží, přepadení, ublížení na zdraví...

V 18 letech obviněn z přepadení ředitele banky, dostalo se mu na výběr: basa nebo vojna.

Jeho výcvik proběhl ve výcvikovém táboře v Texasu.

3 roky byl u speciální jednotky Navy seal - při misi v Kolumbii se dostal do zajetí, z kterého se mu naštěstí podařilo utéct. V Kolumbii nadále pobýval, jeho obživou byl sběr na marihuanových a kokainových polích (dva roky závislý na této psychotropní látce), boj v nelegálních zápasech a později byl živ jako žoldák.

O 5 roky později se objevil v Asii, v Číně a v Japonsku. Nakonec se zabydlel v malé japonské vesničce u moře, kde nastoupil u mistra bojových umění Woo-Ping Leea. Nakonec se vypravil do rodných končin jeho matky, aby o ní zjistil něco víc. Ve střední Evropě přesněji v České republice, pobýval do doby, než ho kontaktovala Agentura.

Speciální dovednosti a vlastnosti:

Řidičské oprávnění A,B,C,D

Pilotní průkaz na vrtulník (i na bojové)

Bojová kvalifikace: Box, Musado MCS, Karate, Judo, Aikido, Iaido,...

Jazyky: angličtina, čeština, ruština(částečně), japonština, čínština, španělština.

EF zařazení:

Potírání interdimenzionálního terorismu.

EF certifikace:

psychická stabilita: 0.7, Poznámka psychologa: při dlouhodobém tlaku má sklony k agresivitě

fyzická vybavenost 0.0, bez připomínek

vojenský výcvik: 2.0

*zdravotnictví: 2.0 (použití zastaralé techniky léčení, které jsou velice účinné
[DOHLEDAT])*

survival : 0.0 (všechny klimatické pásy, historické epochy)

znalost historie: 2.4 (základní kurs + vlastní znalosti, dostačující)

znalost paralelní kauzality 4.4: nedostatečná

znalost histopsychologie: 1.9, pouze základní kurz

Pralesní dobrodružství I. – Něco je špatně

Varování: tento příběh není ukončen...

„Uáááá!“ křičel jsem z plna hrdla. Padal jsem a nevěděl, jak dopadnu, dokonce jsem nevěděl, kam to vlastně padám.

Svištěl jsem vzduchem a začal soudit, podle rozpadajícího se moderního pozitronového obleku, který začal černat a rozsypat se, že je něco špatně. To, co bylo ještě před chvílí výkonná útočná puška, bylo právě teď něco, co se velice silně podobalo exkrementu, ale od jakého živočicha, to jsem nevěděl. Hnedle na to se úplně rozdrobila. Nechal jsem své vybavení vybavením a začal zkoumat okolí.

Jsem jinde. To je jasné, ale kde? Kde se stala chyba? Měl jsem se nacházet v centru přemodernizované budoucnosti dimenze PO99/01, avšak pode mnou se nacházela zeleň, která se táhla z mého pohledu do nekonečna. No, na přemýšlení není dost času, měl bych radši myslet na své doplachtění na zem.

Mé ošacení a celkové vybavení je fuč a já jsem úplně nahý, koruny stromů byly už skoro na dosah. Můj plán byl prostý, musím zbrzdit svůj pád, takže se pokusím zachytnout některé větve. I když jsem plánu příliš nedůvěřoval, nic jiného mě nenapadlo, ale už sem začal předvídat, jak to asi dopadne, buď se větev zlomí, nebo se mi urvou ruce...

No, stalo se to první. Prolétl jsem shlukem listů a ani jsem nestačil větev zaregistrovat a už jsem se jí držel, jenže nevydržela váhu a rychlost mého těla a zlomila se, padal jsem ještě pár metrů, ale už se mi nepodařilo ničeho se zachytnout, namísto toho mě každá větev pořádně bacila, do hrudníku, do ruky, do ramene, do hlavy...

Toť má poslední vzpomínka.

Pomaloučku jsem se probouzel, zamrkal jsem očima a zamžoural před sebe. Ležel jsem na zádech, no to se dalo čekat, ale co se stalo?

„Auu!“ bolest mi připomněla sled posledních událostí. Ale jak to, že jsem se nerozplácnu!? Chtěl jsem se poškrábat na hlavě, ale nešlo to. No sakra! Jsem přilepený! Vůbec jsem se

nemohl hýbat. Otáčel jsem očima okolo, neboť hlavou jsem pohnout nemohl, ležel jsem na něčem bílém, něco jako síť. Ouu, to není síť, je to pavučina a její majitel se právě objevil na jejím okraji a pomalu kráčí ke své oběti, vlastně ke mně.

Pralesní dobrodružství II. – Svačinka?!

No, to je vážně prima, ještě před chvílí jsem byl na základně Agentury EF a vyjeveně koukal na všechno to vybavení, uspořádání a hlavně jsem byl udiven celkovou komplexností agentury a utajení její pobočky. Macochu by mě tam vážně nikdy nenapadlo hledat.

Ano, ještě před chvílí mě ramenatý chlapík s šedými vlasy na ježka - můj nový šéf Alexander Couley (i když nejnápadnější na něm byla jeho černá páska přes oko, zajímalo by mě, jak se mu to stalo, ale to snad jindy), mě stisknutím ruky a krátkým proslovem uvítal u něho v oddělení, v divizi pro potírání interdimenzionálního terorismu. Autoritu rozhodně měl již od pohledu, k té mu dopomáhaly ještě jeho hrubé rysy a hluboký (hrubý?) drsný hlas a samozřejmě páska. Po přivítání se s ničím nezdržoval a přidělil mi hned misi, mojí první misi u Agentury EF; měla to být podle jeho slov primitivní mise v pokročilejším světě než je ten náš, spojit se tam s místním odnoží agentury, převzít vězně a převést zpět. Brnkačka, myslel jsem si, no ale jak to teď vypadá, tak se něco pokakalo.

Ne, nevypadá, je to tak, právě mi to potvrdila obrovská kusadla, jež koukala z velké hlavy, která seděla na ještě větším chlupatém, černém těle s ještě chlupatějšíma dlouhýma nohama. Majitel sítě, na které jsem se tak hezky uvelebil, byl hnusnej, velkej, černej, chlupatej pavouk.

Čtyři černá očka, tedy v poměru s tělem, jinak to byla pořádná oka, velká jak dvě pěsti, se na mě se zájmem zadívala a pavouk se rychlostí blesku rozeběhl ke mně. A sakra, mám malý problém. Začal jsem sebou šít a vrtět sebou ze všech sil, ale pavučina držela pevně a vtom byl pavouk u mě. Z blízkosti vypadal ještě hnusněji a děsně mu táhlo z tlamy.

V přípravném kurzu EF nás ničemu podobnému nenaučili čelit, tak jsem se prostě rozhodl dělat mrtvého brouka, trochu pozdě mimochodem. Nevím, jestli to zabralo, ale pavouk se ke mně natáhl a já si ho mohl prohlédnout pořádně z blízka. Na jeho kusadlech byla jakási tekutina, no, heřmánkový čaj to nebyl, zřejmě jed, nebo pozůstatky ze snídaně. Pavouk se zřejmě dostatečně vynadával, odtáhl se a začal zřejmě přemýšlet. Najednou se prudce vymrštil a počal okolo mě pobíhat a já zjistil, že mě omotává pavučinou. A sakra, budu jeho oběd!

Nemohl jsem nic dělat, jenom se nechat omotávat, spoléhal jsem na to, že až mě, obalí

odejde a já se odsud nějakým způsobem dostanu, sice dost ubohý plán, ale co jsem mohl dělat? Třeba budu mít štěstí, i když žádné štěstí neexistuje, jak mě přeci učil můj mistr, můj sensei. „Neexistuje štěstí nebo smůla, existují pouze souvislosti,“ vždy říkával a ty mě zřejmě dovedly až sem. Z nějakého určitého důvodu jsem se sem přeci musel dostat.

Zdá se mi to, že mi buší v hlavě? To už mi hrabe, je to mé srdce, nebo je to jenom nahromaděný adrenalin v krvi? Ne, pavouk si toho také všiml a přestal obmotávat mé tělo, zastavil se u břicha. A tu jsem to zahlédl - skupina obrovských hnědých mravenců běžela někde pod námi.

„Tramtadááá!“ zazněla trubka, nebo mi to alespoň tak znělo. Mravenci se nešli jenom tak proběhnout, ale obratně začali lézt po stromě, na němž jsme měli s pavoukem svojí síť. Pavouk výhružně zacvakal kusadly.

Pokračování v nedohlednu ...

Norek – Jan Červenka

Agent Michail Koščužko

Věk 42let, výška 189 cm, hmotnost 92 kg.

Zvláštní poznávací znamení: Chodí vždy perfektně narovnaný, lehounce pokulhává na jednu nohu (má ji kratší a nikdy si to úmyslně nenechal napravit, při výkonu služby ho to neomezuje).

Otec: Diviš Koshczushko, historik působící na univerzitě v Krakově

Matka: Olivia Lawrence Koshczushko, herečka

Vzdělání a zkušenosti:

Získal bakalářský titul z historie na univerzitě v Krakově, magisterské studium nedokončil kvůli velkému vytížení ve sportovním šermu - 2. místo na mistrovství Evropy.

Poté byl osloven agenturou a absolvoval základní výcvik, vzhledem ke své fyzické výkonnosti byl zařazen k Military divizi, kde podstoupil speciální výcvik.

Po 6 letech a absolvování důstojnického kurzu povýšen na hodnost poručíka.

Na vlastní žádost byl po 10 letech přeřazen k Oddělení pro Interrealitní emigraci, kde již skoro 5 let vede jednu malou pobočku v Poznani v Polsku, která řeší imigraci osob do relativně starších období.

Speciální dovednosti a vlastnosti:

Řidičské oprávnění A,B,C,D

Parašutistický výcvik, výcvik v létání na bezmotorových strojích

Bojová kvalifikace: šerm, bojový výcvik MD :censored:

Jazyky: polština, angličtina, klasická latina a řečtina, francouzština, několik starogermánských a staroslovenských dialektů.

EF zařazení:

Oddělení pro interrealitní emigraci

EF certifikace:

psychická stabilita: 0.5, Poznámka psychologa: averze vůči magickým a technickým úpravám lidí

fyzická vybavenost 1.4, pomalu klesá s věkem, bez jakýchkoliv úprav na těle

vojenský výcvik: 0.0, důstojnický výcvik MD

zdravotnictví: 1.6

survival : 1.9 (bez zkušeností z extrémních podmínek)

znalost historie: 0.2, výborná

znalost paralelní kauzality 2.8, dostačující

znalost histopsychologie: 1.2, velmi dobrá

Na stará kolena: 1.kapitola

Michail Koščuško seděl v malé nevětrané místnosti, upíjel z láhve s dovezenou Radhošťskou hořkou a procházel si hlášení oddělení pro interrealitní emigraci. Vedl tohle malé oddělení už dobrých 10 let a za tu dobu se tu skoro nic nezměnilo. Jenom jeho nejlepší lidi přestoupili k jiným, prestižnějším oddělením. Ne jenom ti nejlepší, ale i ti průměrní odcházeli po několika málo měsících. Někdy si připadal jako průtokový ohříváč, jindy jako Alenka, však vy víte kde, protože podřízení, kteří neodešli, byli povětšinou velice zvláštní. To přinejlepším.

Ale většinu času mu to nevadilo, koneckonců, sám si tohle oddělení vybral, když odcházel do pracovního důchodu z Military divize. Odešel poměrně brzo, se svou fyzickou výkonností by tam mohl zůstat ještě nějaký ten pátek, dokonce i bez těch zvláštních procedur prodlužujících život. Jenže pití páteční Hořké s příchutí vystřílených nábojnic už to nebylo jako dřív.

Vždycky si myslel, že jsou věci, s kterými by si lidé neměli zahrávat. Mezi ně patřilo i narušování chodu jednotlivých realit, což byl taky důvod, proč se dal k agenturní Military divizi. Nakonec zjistil, že metody, které používají vojáci, jsou často horší než narušení, které mají napravit. A tak se zašil na uprázdněné místo na emigračním, které povětšinou představovalo hlavně papírování.

Zrovna teď se probíral další várkou zpráv. Většina agentů pracujících pod ním měla akorát zkontrolovat, jestli rezidenti jsou tam, kde mají být, a jestli se některý z obyvatel jedné reality nestačil přestěhovat "načerno" do jiné.

Ty náročnější případy si často přebíraly oddělení, pod jejichž jurisdikci vůbec nepatřily, obzvlášť často zasahovalo do jeho záležitostí oddělení Ljuby Bytewské, sídlící někde v propasti na sousední Moravě. V Česku se docela vyznal, protože tam často jezdil nakupovat, hlavně svoji oblíbenou Radhošťskou hořkou z likérky Fleret z Frenštátu pod Radhoštěm, protože jenom tohle byla ta pravá Hořká.

Zrovna uvažoval, že by si šel protáhnout kosti na některou z misí, jak to často dělal u akcí, které mu pro jeho podřízené připadaly příliš náročné. Nebo se mu prostě a jednoduše zalíbil popis reality, ve které se měla mise vykonat. Tahle ta složka, která mu právě teď blikala na

monitoru, však slibovala obojí.

Rezident, který se přesunul z jedné reality do druhé, nesliboval standardní kontrolní misi, smrdělo to něčím mnohem závažnějším. Kdyby to bral úplně předpisově, tak by tuhle misi měl nejspíš přeposlat vnitřním záležitostem, ale výlet do takové dimenze si jako milovník dějepisu nemohl nechat ujít.

Byl historikem do doby, než se dozvěděl, že skutečné dějiny nejsou jenom jedny, ale že stát se mohlo prakticky cokoli a kdekoli, tedy nemá smysl pátrat po tak malém zlomku pravdy, kterou naše historie je. Od světů zničených mrazem, přes tanky u Slavkova, až po souboj vikingů s Čiňany.

Úplně s historickou prací přestal až potom, co mu vědecká veřejnost ztrhala práci, kterou napsal o tom, co sám zažil. Samozřejmě to zbavil všech fantastických prvků, protože nikdo by nikdy nevěřil, že křižáci při dobývání Jeruzaléma používali černou magii toho nejtvrďšího ražení. Ale jejich fanatismus se Michail pokusil vykreslit co nejvěrněji, a proto ho vesměs hluboce věřící kolegové považovali za blázna. I přes jeho věrný popis náboženského fanatismu byl svými věřícími kolegy z katedry považován za kacíře.

Zatracení křesťané.

A tenhle svět byl pro někoho, kdo se o historii zajímal, přímo neuvěřitelně lákavý. Každý historik by rád zjistil, jak to vypadalo ve starověkém Římě pod vládou Gaia Julia Caesara, kdyby nepadl za oběť intrikám v Senátu a udržel si své postavení muže číslo jedna v Římské republice.

Zanechal snění nad svou již poměrně dalekou minulostí, dopil sklenici Hořké a zavolal jednomu z mála stálých podřízených, podivínskému ochlastovi Pilipiukovi, který měl na starosti hyperprostorové fantomy. Doufal, že tentokrát bude střízlivější než obvykle a trefí se alespoň do správné reality.

Sám se dlouho divil, jak je možné, že takový ožrala, který je pořád pod vlivem své samohonky, může stále pracovat v agentuře. Po trošce pátrání zjistil, že kdysi dávno udělal nějaký přelomový objev v oblasti interdimenzionálních přesunů, ale co přesně, nevěděl.

Bylo to totiž pod hlavičkou top secret, kam se nedostal ani jako kapitán MD.

Pro jistotu si nalil ještě jednu skleničku, aby se před riskantní cestou pod taktovkou alkoholika uklidnil.

Na stará kolena: 2.kapitola

Zabalit si věci na výlet není vždy jednoduché. Michail měl navíc ztíženou situaci požitím bylinného likéru. Sklad Krakowské pobočky sice nebyl největší, ale i tak by se tady dalo najít vybavení pro celou polskou armádu. A tím Michail myslel fungující vybavení. A stejně to všechno byly věci na odpis, Maurbyho efekt si dříve nebo později vybere na agenturním vybavení svou daň.

Největším problémem téhle mise byl fakt, že v druhé polovině prvního století před našim letopočtem, ještě neznali destilaci. Nejvtipnější na tom všem bylo, že destilaci vynalezli až o pár století později muslimští Arabové, kteří nemohli nápoje ze zkvašeného ovoce pít.

Poměrně dlouho marně hledal nějaké vhodné oblečení a další potřebné věci z antického období. Hlavně vhodné zbraně- nejlépe římské provenience, tedy vrhací kopí pilum a krátký meč gladius. Hodlal vystupovat jako římský legionář, to by mu mělo zajistit dostatečný respekt a ochotu spolupracovat mezi obyčejnými lidmi.

Při hledání mezi hromadami výbavy ze všech možných i nemožných úrovní, si uvědomil jednu věc. Musí si najmout speciálního pracovníka pro manipulaci s výbavou ve skladu polské pobočky. Nikdy tady nemohl nic najít. Ale na tak těžký úkol si bude muset chvíli odpočinout, nejlépe na kevlarových vestách, které nejsou sice nejměkčí, ale zato jsou nejbliž.

„Na starý kolena budu potřebovat ještě komorníka,“ zamumlal Michail ještě sám pro sebe než usnul.

Na následujícím ránu nebyla nejhorší kocovina, kterou Koščužko obvykle netrpěl, ale probuzení. Probudila ho totiž Sklodovská, která měla na starosti sklad vybavení. A pořádně mu vynadala za bordel, který ve skladu způsobil.

Michail byl totiž včera patrně připitý trochu víc než si myslel a někdy kolem půlnoci se odhodlal shánět výstroj. V tu dobu ve skladu samozřejmě nebyl nikdo z proviančáků. A v alkoholovém opojení zapomněl, že něco takového jako proviantní důstojníky v Krakově mají.

Pilipiuka zastihl Michail s nosem červeným po rumu, nebo spíš samohonce, jako vždy.

Tentokrát měl pro jeho zálibu pochopení větší než obvykle.

„Zdravičko, majore,“ pozdravil ho Pilipiuk. Za ta léta mu chlast nedovolil ani rozpoznat frčky.

„To bych potřeboval, doktore,“ oplatil jsem stejnou mincí profesorovi. „Četl jsi můj e-mail?“

„Éé... co?“

„Zprávu. Ode mě. V počítači.“

„A ták. To by jsme se na to podívali. Podívali. Podívali jsme se včera. Poslušně hlásím, podívali jsme se na éé...éé-zpravu včera, pane plukovníku.“

„Tak to určitě víš, co v ní bylo.“

„Samozřejmě, že vím. Koordináty jsou připraveny tip-t'op. Stačí zmáčknout knoflík, ve správný čas, že jo, a můžete putovat na jiné planety, generále O'Neale!“

„Děkuji. Měl by ses míň dívat na americké seriály.“

Co by měl doopravdy dělat méně, mu Koščuško neříkal, marnost sama.

Hned po transrealitním přenosu bylo Michailovi jasné, že se něco zvirtlo. Asi mírná odchylka od koordinátů. Místnost, v které se objevil, nebyla prázdná. V rohu pokoje skotačili dva milenci. Jeden vypadal starší a druhý mladší. Michail se rozhodl dělat jakoby nic, protože dobře věděl, že v antickém světě jsou bukvice na denním pořádku. Těsně přede dveřmi byl nenápadný Míša zpozorován.

„Zdravičko,“ pozdravil latinsky a pokračoval přirozeně: „nenechte se rušit, jako bych tu nebyl.“

„Nechceš se přidat? Jsi dobře stavěný,“ navrhl mu starší z dvojice.

„Děkuji za pohostinnost, ale do teď jsem obcoval s otroky, takže teď jdu uhasit žízeň.“

Muž jenom pokrčil rameny a věnoval se dál svému partnerovi.

„Holt, jiný kraj, jiný mrav,“ řekl sám pro sebe Michail, když vyšel ze dveří.

Až teď si všiml, že nevyšel z obyčejného pokoje, ale jen z kóje, kterou od ostatních dělily jen plátěné přehozy sahající ke stropu. Podle zvuku se v ostatních starověkých boxech dělo to samé. Takže Pilipiuk ho poslal do bordelu. A ještě k tomu do bordelu, kde heslo chlapi sobě z jedné reklamy na kořalku dostává zcela jiný podtext. To ho vystihuje jako pivo pěna. Na odchodu ho zastavil nechutný tloušťík v umaštěném chitónu velikosti XXXL.

„A co platit?“ zpraží mě drzou otázkou.

„Co to na mě zkoušíš bordelníku? Nepoznáš římského legionáře? Za nás už několik let platí republika!“

„Možná u vás v Římě, ale tady ne. Tak hybaj platit!“

„Copak nejsme v Římě?“

„Vidíš tady snad koloseum nebo...?“ Dál už neposlouchal a ucpal mu hubu penízem. Takže Pilipiuk ho poslal do bordelu v nějaké zapadlé provincii. To si odskáče.

Hned jak vyšel z veřejného domu mu bylo jasné, že se Pilipiuk pořádně utnul. Okolní příroda zrovna neodpovídala fauně a flóře okolo Říma. Teď už bylo na výsost jasné, že alkoholik-profesionál Pilipiuk se trochu seknul. Vlastně docela hodně.

Kontaktovat rezidenta býval zpravidla první krok agenta jakéhokoliv oddělení. Samozřejmě v případě, že v dané realitě nějaký rezident agentury EF přebýval. Rezidenti sice zasílali pravidelně zprávy se současnou situací v daném světě, ale situace se v takových světech mohla výrazně změnit ze dne na den. Zvláště pokud se jednalo o svět s jistým množstvím magie, jako byl případ i světa ve kterém skončil Koščužko.

Michail měl akorát tu smůlu, že on nevěděl, kde v tomto světě přesně je, což podstatně komplikovalo situaci. A místní agenturní rezident Lucius Vorenius se bude určitě pohybovat v centru zdejšího světa, Římu. Stejně jako nelegální interdimenzionální přeběhlík. Bude se muset spolehnout na otřepané přísloví, které tvrdí, že všechny cesty vedou do Říma. Jenomže mu to pořádně zkomplikovalo úkol.

Na stará kolena: 3.kapitola

Dalších několik dní strávil Michail po hospodách, lázních a ostatních veřejných podnicích, aby se mu podařilo získat nějaké aktuální informace o zdejší politické situaci. Podle všeho se Caesar po atentátu uzdravil záhadně rychle, mezi lidmi se šušovalo, že za to může magie a přízeň bohů. Na druhou stranu Římu přízeň bohů moc nepřála, protože Caesar se změnil. Z velkorysého politika, který se pořád tvářil jako představitel republiky a odpouštěl svým nepřátelům, se stal neúprosný diktátor, ne nepodobný těm z 20.století.

Michail se mu ani moc nedivil. Odpustit svým protivníkům a dohodit jim výnosné úřady ho muselo stát velké duševní úsilí. A jak se mu odvděčili? Dýkou do zad. A na spoustu dalších míst. Přece jenom 42 ran nožem musí být dost těžké napasovat na jednoho člověka.

Zatímco všichni Caesarovi odpůrci, kteří zůstali v Římě padli za oběť proskripcím, ti chytřejší strůjci atentátu raději hned upalovali na východ. Podařilo se jim ovládnout Makedonii i Řecko a zřídit si zde hlavní centrum odporu proti Caesarovi. K dnešnímu nepoměrně vyrovnanějšímu poměru sil výrazně napomohl mladý a ambiciózní Caesarův synovec, Gaius Iulius Octavianus.

Octavianus totiž nehodlal čekat až se strýček uráčí jít pod kytky, zvláště potom zázračným uzdravením a rozhodl se přidat se k republikánům a urvat svůj podíl na moci vedle atentátníků Marca Bruta a Cassia Longina. V republikánském táboře byl přivítán z nadšením, protože přivedl 4 legie a s nimi po cestě jen tak mimochodem ovládl Dalmácii a tím dovršil nadvládu republikánů nad Balkánským poloostrovem.

Caesar si tohle rozhodně nechtěl nechat líbit, balkánské provincie byly dost bohaté a strategicky důležité, protože zajišťovaly obchod s východem. Proto Caesar hned jak víceméně dokončil čistky v Římě sebral italské legie a vydal se na východ. Po cestě se k němu připojil jeho věrný pobočník Marcus Antonius.

Tohle všechno bylo z historického hlediska velice zajímavé, ale Michailovi to působilo jenom potíže. Během občanské války totiž nikdo nikomu nevěřil, protože to mohl být zastánce druhé strany. Ještě horší bylo, pokud jste se nacházeli na hraničním území, ve kterém se schylovalo k bitvě. A jeho skvělá úvaha o autoritě legionářské uniformy vzala rychle za své, protože všichni se k němu chovali velice nedůvěřivě. Proto se rozhodl pořídit

si civilnější oděv. Čí oděv by mu asi poskytl tu správnou autoritu?

„Quo vadis, domine?“ otázal se Michail náhodného kolemjdoucího, inspirován slavným krajanem.

„Do Jupiterova chrámu, kam myslíš, že by chodil muž s insigniemi Jupiterova kněze.

Nepoznáš kněze, vojáku!“ Ale poznám, pomyslel si Michail.

„A nechcete třeba doprovodit, velebnosti?“ nabídne se s širokým usměvem.

„Ach ták, synu, tomu rozumím. Rád ti ukážu Jupiterovu lásku.“

Původně tomu knězi Michail nechtěl příliš ublížit, jenže ten úchyl si myslel, že Michail má rád SM. Proto po první ráně ještě prosil o další. A tak mu Michail jeho nechutnou předehtu dopřál. Nic jiného si nezasloužil.

Důležité bylo, že když byl v kněžském hávu, neměli se lidi před ním tolik na pozoru. Přece jenom Božští vyslanci by měli mít máloco společného s pozemskou politikou, což se nedalo říct v opačném směru, protože politici měli pořád tendence vměšovat se do náboženských praktik, aby si legalizovali své rozhodnutí. Pokud měl věřit drbům tak Caesar božím rozhodnutím pomáhal dost často, už od doby, kdy se rozhodl překročit Rubikon a vniknout s legiemi do Říma, kde se nikdy neměly ocitnout.

Každopádně se mu díky tomu podařilo vyzvědět bližší informace o pozicích a silách dvou blížících se armád. Bohužel nevěděl, u koho sloužil Lucius Vorenus, jeho místní spojka. Ale neuškodí, když si půjde obhlédnout ležení obou vojsk, třeba ho někde najde. Vzhledem k tomu, že obě varianty byly stejně pravděpodobné, rozhodl se, že jako první půjde omrknout Caesarovce. Důvod byl prostý, podle jeho informací měli tábor blíž. A na stará kolena se přece nebude trmácet přes půlku Makedonie.

Na stará kolena: 4.kapitola

Michail dorazil k táboru caesarovců těsně po setmění. Tábor měli postavené na náhorní plošině kousek nad průsmykem, takže měli pod kontrolou jediný přechod přes hory široko daleko. Nejprve se rozhodl si celý tábor pořádně prohlédnout, aby odhadl počet vojáků a pokochal se jednou z nejlépe organizovaných armád jaké jeho domovská dimenze spatřila. Michail seskočil ze sedla svého koně a pomalu stoupal na vrcholek kopce tyčícího se nad táborem. Přes koruny stromů prosvítalo světlo měsíce v úplňku a záře legionářských ohňů. Z vrcholu byl na tábor nádherný pohled. Římské castrum, jak se legionářské ležení nazývalo, bylo osvětleno stovkami ohňů. Ohromený agent to odhadl zhruba na tři nebo čtyři legie, což by s příslušnými pomocnými sbory odpovídalo zhruba dvaceti tisícům mužů. Přestože býval Michail zkušeným důstojníkem Military Divize a viděl mnoho nejrůznějších armád jak z doby historické, tak z doby futuristické, musel před římany smeknout. Za dva dny vybudovat tábor obehnaný palisádou a příkopem tak velkých rozměrů, navíc bez pomoci jakýchkoliv složitějších mechanických přístrojů, to bylo stejně impozantní jako vypít tuplák piva na ex za 4 vteřiny.

Michail konečně dokázal od panorámatu odtrhnout oči. Zároveň si uvědomil jak moc vyšel ze cviku. Mezitím co obdivoval římskou logistiku skoro zapomněl vnímat nejbližší okolí. Kdyby teď byl na misi z MD, tak už by byl nejspíše mrtvý. A už by nikdy nepřekonal své maximum v rychlosti pití tupláku - 9 vteřin. Nebyl to špatný výkon, u zelených mozků patřival k nejlepším, ale do světové špičky měl daleko. Spoustu věcí už nedělal od doby, kdy v Military Divizi skončil. A byl rád, že je už dlouho dělat nemusel. Pití tupláku byla jedna z mála světlých výjimek.

Naštěstí se teď nic nestalo, ale bude si muset dávat větší pozor a více trénovat. Možná to ve srovnání s jeho misemi za vojáky byla jenom taková „aktivní dovolená“, ale rozhodně by si nějaký ten škopek dal. Takovou chuť na pivo už dlouho neměl, zvláštní. Ale v téhle realitě nesešlo víc věcí a to že měl Michail chuť na pivo, patřilo k těm nejméně divným věcem. Rychle se zorientoval v přísně organizovaném táboře. Tábor byl tvořen dvěma hlavními ulicemi, které sledovaly zhruba západovýchodní a severo-jihní směr na čtyři části, přičemž v místě, kde se ulice protínaly byly velitelské stany. Během vymyšlení způsobu, jak nejlépe

proniknout dovnitř hlídaného tábora, uslyšel zapraskání lámané větve následované několika nadávkami. Rychle udělal několik rychlých kroků a schoval se v blízkém křoví. Po cestě sice polámal několik větví, takže pokud by byly hlídky opravdu pozorné, nejspíš by Michaila našly, ale s tím už nemohl nic dělat.

Nejspíše šlo o obyčejnou hlídku a u ní přílišnou horlivost nepředpokládal. Bohužel ten předpoklad se záhy ukázal jako mylný. Což vyšlo najevo, hned jak se římská patrola dostala agentovi na doslech.

„U všech bohů, nechápu proč sebou musí Caesar pořád tahat to svoje psisko. Zvláště když si ho neumí pohlídat. Vždyť mu skoro každý měsíc uteče a my ho pak musíme jít hledat. A přitom je malý zázrak, že jsme si ještě nic nepolámali“ stěžoval si jeden z vojáků.

„Když tě to tak zajímá, Tite proč se nezeptáš Caesara sám?“

„Možná proto, že mám rád svou hlavu na svém krku a ne nabodnutou na kopí uprostřed tábora. Caesar je od toho atentátu poněkud vznětlivý,“ opáčil mu Titus.

„Držte huby už oba dva nebo to nebude Caesar, kdo vás ztrestá, ale já. Dostali jsme úkol, tak ho prostě splníme. Ale pokud budete pořád kecat, jako byste byli na fóru, tak tady v tom lese strávíme celý večer, protože všechno vyplašíte. A jenom pro vaši informaci nehledáme psa ale vlka, takže si dejte pozor,“ varoval oba muže jejich velitel, pravděpodobně s hodností centuriona.

„Jo to je pravda. Dokonce jsem slyšel, že to vlčísko už roztrhalo pěkných pár vojáků. Jsou i takoví, co tvrdí, že to není jenom takový obyčejný zvíře. Prý je to potomek vlčice, která kojila naše otce zakladatele, Romula a Rémem“ pronesl někdo velmi potichu. Michail ho sotva slyšel.

„Nechte už těch povídaček. Když se ta vaše banda legionářů sejde, jste horší než baby na trhu,“ rázně ut'al velitel jakoukoli další diskuzi.

Pak bylo dlouho dobu ticho. Michail slyšel jenom přibližující se kroky. Pak velitel patroly ukázal jeho směrem pokynul jednomu z vojáků, který měřil skoro dva metry na výšku. A ramena jeho výšce zdatně sekundovala. Měl je tak široká, že Michaila napadlo, že se nejspíš musí do normálních dveří vcházet vytočený, aby se tam vůbec vlezl. Prostě to byl přesně ten typ chlapa se kterým se nikdo nechce rvát, protože takové hromadě svalů se člověk ubrání jen těžko. Bože a zrovna takovou korbu pošle prozkoumat pár polámaných větví vedoucích ke mně, napadlo Michaila.

Agent Koščužko se stáhl tak potichu, jak jen to dokázal, co nejdál od svého původního stanoviště. Bohužel se hromotluk přibližoval příliš rychle, a tak se nestihl posunout o víc než půl metru. Přitiskl se k zemi a skoro úplně zavřel oči, aby ho jejich bělmo neprozradilo. Přitom si ale pochvu s gladiem nachystal tak, aby ho mohl bleskově vytasit.

Koščužko se už už chtěl pomodlit k Bohu a to i přesto, že katolíky zrovna moc nemusel, i když byl jako katolík pokřtěn. Pak si ale uvědomil, že modlit se ke Kristu a spol. zhruba 50let před jeho narozením, je trochu předčasné.

Michail se trochu nadzvedl na rukou a nohou a zaujal podobnou pozici jakou používají sprinteři při nízkém startu. Jenomže Michail se co nejvíc tiskl k zemi, aby zmenšil šanci, že ho zpozorují. Samozřejmě by bylo pohodlnější normálně ležet na břiachu, než nést svou váhu na dlaních a špičce jedné nohy, celé tělo napnuté jako stlačená pružina. Jenže kdyby ho objevili měl takhle mnohem větší šanci utéct nebo se alespoň probojovat ven.

Těch pár vteřin, kdy se k němu velký legionář přibližoval mu připadalo jako věčnost. Svaly přímo sténaly bolestí, měl pocit, že už tu námahu nevydrží a prasknout. Voják Titus už byl jen asi 5 kroků od Michaila. Tak ještě krok nebo dva a objeví mě, napadlo Michaila. Raději zatajil dech a připravil se okamžitě vyskočit na nohy.

Titus udělal další krok a už se chystal udělat další, když se za ním ozval hlasitý výkřik. A byl to jeden z těch výkřiků, při kterých vám tuhne krev v žilách. Byl to poslední výkřik umírající člověka.

Voják se okamžitě otočil na patě a snažil se zjistit, co se stalo, meč připravený k boji.

Michail se rozhodl využít jedinečné šance a vystartoval s nahoru. Napětí ve svalech se změnilo ve výbuch energie. Michail ani nevytáhoval meč z pochvy, stačilo jenom namířit jílec meče na hlavu hromotluka. Jedinou ranou šel okamžitě k zemi, možná v bezvědomí, možná mrtvý, ale teď určitě nebyl čas na výčitky svědomí.

Michail rychle obhlédl situaci. Během té kratičké chvíle už byli padli dva vojáci. Jenže agent Koščužko neviděl kromě zbylých dvou vojáků nic. Použili luky, nejspíše je přepadl Augustův předvoj. Pak se ale několik vteřin nedělo nic. Žádné šípy, žádná smrt. Jenom mihotavé světlo pochodně nesené zbylými legionáři osvětlovalo jejich tváře zděšené hrůzou. Michail nevěděl, co je tak vyděsilo, ale hned mu bylo jasné, že to nebyl obyčejný přepad ze zálohy. Oba byli už staří, zkušené vojáci a jeden z nich měl na sobě odznaky centuriona. O důvod víc zavčas vypadnout, napadlo Koščužka. Ale ještě předtím než se stihl otočit a

odplížit pryč, se kolem vojáků mihl temný stín. Během okamžiku byl jeden legionář bez hlavy. Ale jeho hlava nebyla useknutá, ale utrhnutá. Centurion stihl jenom mávnou mečem a možná i zasáhl, ale Michail si nebyl jistý. Čím si byl ale jistý, že to nebyl člověk. Pohyboval se to takovým prazvláštním způsobem, napůl po ruce napůl po nohou ale nepřipomínalo to nic, co Michail kdy viděl. Ty ruce, mohly za to divně tvarované, dlouhé ruce, pokryté stejně jako zbytek těla srstí. Ještě jednu věc si agent ujasnil, tomu tvoru nedokáže utéct. Pohyboval se rychle jako blesk a jeho oběti stejně rychle umíraly. Možná za mlada na sprinterské dráze by to dokázal, ale ne teď v temném lese.

No nic, když tomu nemůžu utéct, budu to muset zabít, ve dvou můžeme mít šanci. A tak se agent pomalu přibližoval k vyděšenému centurionovi. Ještě než k němu došel, došlo k dalšímu útoku. Jenže zkušený centurion se dokázal ubránit. První útok bestie vykryl štítem. Ten se ale pod silou útoku protrhl jako by byl z papíru, ale pařát toho tvora zůstal uvězněný ve zbytcích štítu. Centurion sekl vodorovně mečem, ale bestie mu dokázala chytit útočící ruku za předloktí. A pak trhla vzhůru. A ruka zůstala v pařátech někde půl třetího metru nad zemí, zatímco tělo centuriona se v proudu krve z míst, kde dříve byla pravá ruka, svezlo k zemi.

Těsně předtím než byl na dosah krátkého gladia, dokázal si to monstrem zařadit. Podle všeho to byl vlkodlak. Takže žádný velký vlk ani nic v podobě humanoidního vlka. Byl to úplně jiný tvor, žádná směska člověka a vlka.

Vlkodlak se ale ještě stihl otočit a zaútočil vodorovným sekem, přičemž jako zbraň mu sloužila utržená ruka. Michail se předklonil a probodl vlkodlakovo stehno skrz naskrz svým krátkým mečem. Nestihl ho ještě ani vytáhnout z rány, když ho vlkodlak zasáhly zbytky štítu na své druhé ruce. Agent se konečně dozvěděl, jaké to je, když člověk letí vzduchem. Co se nedozvěděl, bylo jaké to je, když člověk přistává. Náraz o jeden z blízkých stromů mu ten požitek vzal. A pak už byla jen tma.

Po probuzení si Michail uvědomil dvě zásadní věci. Za prvé ho bolí celé tělo, od hlavy až k patě. A za druhé, že vůbec neví, kde je. Teda kromě toho, že je uvnitř nějakého stanu, připoutaný zády ke sloupu. Naštěstí neměl nejspíš nic zlomeného ani jiné vážné poranění, alespoň pokud mohl z omezené možnosti pohybu soudit. Každopádně ho někdo zajal, ale kdo? Vlkodlak? Caesarovci? Augustovi zvědové? Záhadný imigrant, nebo ještě někdo úplně jiný? Jeho pohyby, ale vzbudily jeho druhého společníka.

„Kde jsme? Ve vlkodlačím doupěti?“ otázal se Michail, ale pak mu došlo, že slovo vlkodlak je ve starověkém Římě patrně mimo mísu. Jeho narychlo stvořený latinský novotvar nesklidil u jeho společníka pochopení, protože jenom udělal pár kroků a dostal se na světlo, kde šlo vidět jeho nechápavý výraz. Michail v něm rozpoznal toho hromotluka, kterého vzal nevybíravě jílcem gladia přes hlavu, Tita Pulla.

„Vypadá to, že tohle je odměna pro Caesarovy věrné vojáky,“ uchechtl se voják a vztekle zacloumal řetězem, kterým byl připoutaný ke dalšímu sloupu.

„Tak to se určitě mylíš, já jeho věrný voják rozhodně nejsem.“

Na stará kolena: 5.kapitola

„Pokud nejsi Caesarův přívrženec, pak musíš být ten co mě v tom lese vzal přes hlavu mečem, ne?“ řekl Pullo a netvářil se při tom zrovna dvakrát přátelsky. Ještě štěstí, že byl připoutány, jinak by se Michailovi mohla jeho obrovská pěst obtisknout na tváři. Nakonec ale hromotlukovi přeběhl po tváři lehký náznak úsměvu.

„Na druhou stranu pokud bys to neudělal, sám by si to ode mě pěkně schytil. Dá se to brát jako sebeobrana. Navíc jsme stáli na opačných stranách barikády, takže se nic jiného dělat vlastně ani nedalo. Myslím, že teď je situace přesně opačná. Oba jsme ve stejném srabu, tak bychom si mohli nabzájem trochu Helfnout, co říkáš?“

Na to jaký velký, není zas až tak blbý, to se musí nechat, napadlo Michaila.

„Souhlasím, myslím že jinak bychom se odtud nemuseli vůbec dostat,“ odpověděl agent. Pomoc takového bijce by se mohla opravdu hodit, přece jenom byl uvězněný uprostřed tábora plného vojáků, navíc se v okolí mohlo pořád potulovat to vlkodlačí monstrum.

Tok Michailových myšlenek opět přerušil legionář svými hlubokomyslnými úvahami.

„Musí se nechat, že máš koule na správném místě. Přece jenom si nezačal před tím démonem zdrhat, ale dal si se do boje. Navíc si mu dal celkem zabrat. Sice tě nakonec dostal, ale zachránilo tě, že zvuky boje tam přitáhly ostatní hlídky, které hledaly vlka.“

Michaila obr opět dokázal překvapit. Ne sice svými duchovní pochody nebo stylem, jakým ničil spisovnou latinu, ale svou houževnatostí. Nedávná Michailova rána po hlavě na něm nebyla vůbec znát.

„Proč si tady ty? Vždyť si akorát plnil své povinnosti, ne?“

„Možná, proto že mě vzal nákej kretén po palici. Sice jsem myslel, že už jsem seděl v armádě úplně za všechno, ale asi se pletu.“

Titus Pullo evidentně neztrácel smysl pro humor ani když bylo kolem nás víc sraček, než se dalo spláchnout. Nebo si neuvědomoval, jak moc to tady smrdí, což Michailovi přišlo pravděpodobnější. To, že Caesarův, teď už bývalý, legionář seděl v cele s ním, svědčilo o tom, že tady jde o prdel. Ale ještě předtím to bude nejspíš hodně bolet. Bylo na výsost jasné, že Koščužka považují za špeha Augustova, jednoho z Caesarových nepřátel. Stejně tak jasné bylo, že se od něj budou chtít dozvědět co nejvíc informací o Augustových plánech a

podobně. Prostě informací, které jim Michail nemohl sdělit, i kdyby chtěl.

Podstatně méně jasné bylo, proč tady vedle agenta sedí ukecaný voják. Michail tušil, že to má mnoho společného s tím vlkodlakem. Báł se Caesar toho, že by Pullo prozradil, že Caesarův zlobivý vlk není tak úplně obyčejné zvíře, a které má opravdu na svědomí několik vojáků? To mu jako příliš pravděpodobné nepřišlo, protože Caesar musel vědět, že se mezi jeho vojáky o té bestii už dávno šuškájí podivné historky. Mezi tolika lidmi shromážděnými na tak malém prostoru se těžko něco takového dalo utajit. Koščužko měl silné podezření, že za tím musí být něco víc.

Jeho společníka však trápily úplně jiné problémy, dalo by se říct problémy mnohem praktičtější.

„Pokud teda netáhneš s Caesarem, nejspíš budeš Augustův zvěd, co? To by pak znamenalo, že je Augustova armáda poměrně blízko. To nám dává zase o něco lepší šance na únik. A mě by to mohlo poskytnout novou práci. Caesar nejspíš už není s mými službami spokojen. Nejvyšší čas opustit loď, která...“ nepřestával legionář Pullo mluvit.

Michail mu musel skočit do řeči, jinak by se nejspíš vůbec nedostal ke slovu. „No dalo by se říct, že jsem agent, i když nepracuji přímo pro Augusta. Pullo, můžeš mi říct, co si viděl potom co mě ta nestvůrka dostala?“

„No vlastně jsem toho moc neviděl. Zvuky boje tam přilákaly jednu z hlídek, která začala nahánět toho, jak s to říkal, volkodava?“

„Vlkodlaka, to je jedna bestie z našich mýtů,“ opravil legionáře Michail.

„No tak vlkodlaka. Potom už jsem nic neviděl, dostal jsem totiž další šlupku přes palici. Ještě jsem si stačil všimnout, že to není obyčejná legionářská hlídka, ale vojáci s první kohorty XIII. legie, Caesarova osobní stráž. Ale ještě než začneme plánovat společný útěk, řekni mi jak se jmenuješ.“

Michail zrovna tuhle otázku nechtěl slyšet, přestože mu bylo jasné, že se jí dříve nebo později nevyhne. Ale nechtěl prznit svoje jméno podobou, kterou na něj vyplivl agenturní počítač.

„Michalus Koscukus,“ odpověděl.

„Říkal jsem si, že na římana zrovna nevypadáš. Odkud jsi?“

„Pocházím z národa na sever od Dunaje.“ No nebyla to tak úplně pravda slované se v této době vyskytovali někde kolem Uralu. V této době bylo Polsko plné keltů mezi které začínali

pronikat první germáni, ale tím nehodlal Pulla zatěžovat.

„Hmm. Víš co je zvláštní. Já jsem z barbarami ještě nikdy nespolupracoval. Doteď jsem je jenom zabíjel.“

„Zvykej si Pullo,“ odpověděl mu Michail „mnohé se od teď změní. Nastává doba, kdy budeš muset zabíjet druhé římany.“

„No mně to nevadí. Pár římanů už jsem poslal navštívit převozníka. Teď už stačí jenom vymyslet nějaký plán. Ty bys měl vymyslet nějaký plán, protože já jsem vždycky jenom poslouchal něčí rozkazy. A to mi taky vždycky vyhovovalo.“

Plán Michail vymyslel celkem rychle. Alespoň tu část, která se týkala útěku z jejich vězení. Pullo měl podstatně větší možnosti pohybu, takže Michail měl odvézt pozornost pána, který je přijde vyzpovídat a Pullo se ho na znamení pokusí zneškodnit. Michail nechtěl nic uspěchat, protože se chtěl dozvědět co nejvíc informací, a tak se rozhodl první kolo výslechu vydržet a teprve až se výslechové metody začnou přiostrřovat, zahájit útěk. Měl štěstí. Na začátku byly výslechové metody dost mírné, až na pár úderů se nic nestalo. Na druhou stranu se moc nového nedozvěděl. Nepočítal s tím, že u výslechu bude sám Marcus Antonius, pravá ruka Caesara. Michail doufal v nějakého hloupějšího důstojníka, který se spíše podřekne. Dozvěděl se prakticky jenom jednu pořádně užitečnou věc. Augustovy armády jsou už opravdu blízko. Bitva podle všeho proběhne během několika málo dnů.

Co ale Michaila zaráželo více, byl Antoniusův velký zájem o vlkodlaka. Michail si rozhodně nemyslel, že by to měli přejít mávnutím ruky, to ne. Ale čekal by, že je bude víc dráždit poměrně velká armáda republikánů vedených Augustem než jedna velká potvora, připomínající zápachem pohyblivou hromadu hnoje potulující se na jejich prahu. Hlavně se podívoval, že si Caesar takovou bestii drží při sobě, když ji evidentně nedokáže ovládat a navíc opravdu smrdí. Možná ji chtěl použít v následující bitvě, o vlkodlačí síle se mohl přesvědčit na vlastní kůži, ale otázkou zůstalo jestli nenadělá víc škody než užitku. Po prvním kole výslechu Antonius odešel. Nejspíš nepatřil mezi ty úchylné sadisty, kteří se rádi dívali na opravdové mučení. A ty nástroje, které si přinesl mírně obtloustlý, ale

ramenatý chlap, přímo vyřvávaly do světa, že škodí zdraví víc než raní vykuřování na balkoně. Zvlášť pokud je na vás použije chlápek, který si každou sekundu vaší bolesti pořádně užije. A přesně tak tlouštík vypadal. Nejvyšší čas zahájit náš plán, přece se nenechám na stará kolena zase mučit, napadlo Koščužka. Tak teď stačí odvézt mučitelovu pozornost, nikdo jiný vevnitř nebyl, nejspíš se na to ani stráže nechtěly dívat. Ale to jenom hrálo agentovi do karet.

„Tebe tvoje práce nejspíš baví, co?“ promluvil Koščužko směrem k tlouštíkovi.

„Jo to mě teda baví. Ale ty se při ní bavit nebudeš, za to ti ručím.“

Michail o pravdivosti jeho slov nepochyboval, asi by ho to vážně nebavilo.

„Já jsem se nebavil ani když jsem včera píchal tvoji ženu,“ zkusil Michail napodobit soukromého očka z jednoho filmu. Třeba to zabere.

„Jak bys mohl znát mou ženu?“ podivil se obtloustlý kat.

„Říkala, že je její manžel je hnusný, tlustý sadista.“ Pravda, Michail musel trochu improvizovat, ten detektiv to říkal trochu jinak, ale dokud to poskytuje Pullovi čas, nehodlal na tom nic měnit.

„Tak ty budeš asi tvrdý hoch co? Takový mám nejradši, aspoň si užiju trochu srandy než to na mě všechno hezky vyvalíš.“

„Víš co je zvláštní? To samé mi včera říkala tvoje žena. Ale určitě to myslela trochu jinak.“

„Když si ji včera viděl, tak mi řekni, jak moje žena vypadá?“

„To si teda uhodl. Já ti řeknu, že je tlustá a ty se potom naštveš a začneš mě mučit,“ pokračoval Michail. Při pohledu na podivně zakřivené nože doufal, že už se Pullo dokázal zbavit pout. Aspoň tvrdil, že to dokáže.

„Neboj to mučení tě stejně nemine, takže klidně mluv dál. Mě se stejně blbě pracuje, když je ticho. Úplně nejlepší je při práci křik a na ten taky dojde neboj.“

Právě toho se Michail začínal obávat, že k tomu opravdu dojde. Stejně mu ale nezbývalo než pokračovat.

„Dobře, jak chceš. Tvoje stará je tak tlustá, že jsem ji před tím musel obalit v mouce a hledat vlhkou skvrnu, jinak bych se netrefil. Pak jsem ji poplácal a vlny se rozestoupily.“

„Ty hajzle, já ti ukážu,“ naštvál se tlouštík. Naštěstí se Michail nedozvěděl, co mu ukáže, protože se mezitím dokázal Pulla zbavit pout a tlouštíka podříznout jedním z jeho hnusných nožů.

„Doprdele to jsou ale blbé hračky. Jsem celý zasviněný od krve,“ zanádal si legionář Titus Pullo. Michail to schytil ještě trochu víc než on, ale byl spíš rád, že není celý pokrytý svou vlastní krví. Tak trochu už přestával věřit, že se to povede.

„Měli bysme vypadnout hned jak to bude možné, protože až zjistí, že jsme pláchli, tak už se ven nedostaneme,“ snažil se legionář Michaila přemluvit k okamžitému útěku.

„To nejde. Dokud nezjistím informace pro které jsem přišel, nemůžu jít pryč. Obstarej koně já jdu k Caesarovu stanu.“

„Když myslíš, ale pokud ti to bude dlouho trvat, tak na tebe seru a zdrhám.“

„Nic jiného od tebe ani nechci. Jenom obstarej ty koně a přijď tady.“

Když Michail šel k centru tábora, měl pocit, že ho každý voják, který se na něj podívá musí poznat nebo že každou chvíli najdou těla jejich strážců a vyhlásí poplach. Ale nikdo ho po cestě nezastavil. Uniforma, i když se ji Michailovi nepodařilo úplně zbavit skvrn od krve, nebudilo ve tmě žádnou pozornost. Jediné čeho se musel doopravdy bát byl její pach.

Došel až k jednomu z velitelských stanů, a když uslyšel zevnitř mluvící hlasy, rozhodl se zjistit víc. Pomaličku dýkou rozřezal plátno stanu a nakoukl dovnitř.

Nad stolem se sklánělo několik Caesarových legátů, včetně Marca Antonia. Caesar sám ovšem na této vojenské poradě kupodivu nebyl. Michail slyšel, jak diskutují nad mapou okolí a vybírají vhodné místo pro nadcházející bitvu. Podle všeho se republikánům chtěli postavit na svahu který obklopoval soutěsku, ve které měli tábor. To Michaila příliš nezajímalo. Ale alespoň se ujistil, že Lucius Vorenus není na Caesarově straně. Před občanskou válkou totiž měl hodnost legáta a agent pochyboval, že by o ni přišel. Na druhou stranu Caesar na této poradě taky chyběl a bylo možné, že Vorenus je s ním. Proto chtěl Michail zkontrolovat ještě Caesarův stan.

Opatrně opustil svoje stanoviště a přesunul se k nejhonosnějšímu stanu v táboře. Podle všeho tady Caesar trochu zpychl a rozhodl dát ostatním jasně najevo, že je něčím víc. Lidé říkali, že se po atentátu změnil a podle všeho měli pravdu.

Agent Koščužko zopakoval stejný postup jako u předchozího stanu. Nic ale neslyšel a nikoho neviděl, tak potichu rozšířil otvor a vplížil se dovnitř. Až potom co se jeho oči

přizpůsobily světlu jediné svíce si všiml, že na lůžku někdo leží. Když přišel blíž poznal v něm Caesara, který byl k lůžku připoutaný silným koženými popruhy a několika ocelovými řetězy.

Michail se tomu ani nestihl začít divit, když sebou začal římský diktátor prudce škubat a vykřikl bolestí. Caesar se začal podivně kroutit a jeho tělo pomalu se přeměňovalo na tělo vlkodlaka. Michail nečekal až jeho řev přivolá strážce a okamžitě se začal stejnou cestou vracet. Při útěku už se ani nesnažil vypadat nenápadně a doufal, že Titus Pullo už bude na smluveném místě čekat i s koňmi. Naštěstí nebyl zklamaný.

Rychle vyskočil na připraveného koně a uháněl tryskem pryč. Ještě než stihli opustit tábor zazněly signální trubky oznamující, že se objevil nepřítel. Celý tábor se dal do pohybu.

Vojáci u brány se jim v odjezdu snažili zabránit, ale na útok z tábora nebyli připraveni a tak se agentovi i bývalému Caesarovu legionáři podařilo uprchnout.

Na stará kolena: 6.kapitola

„Pullo, neznáš nějakou jinou cestu na druhou stranu údolí? Nerad bych kličkoval mezi dvěma armádami chystajícími se na bitvu,“ křikl agent na velkého legionáře.

„Jasně, kousek před námi je taková nenápadná stezka, která vede skrz hory až na druhou stranu. Narazil jsem na ni přitom nekonečném hledání toho Caesarova vlkodalaka,“

„Vlkodlaka Pullo, chtěl si říct vlkodlaka,“ opravil ho Michail.

O svém podezření, vlastně spíš jistotě, že vlkodlakem je sám Gaius Julius Caesar se mu raději nesvěřil. Netušil jak by zareagoval, ale nejspíš by ho měl za blázna. V duchu ale proklínal neschopnost rezidenta Vorena. V jeho zprávách nebylo ani slovo o tom, že by tady něco jako jsou vlkodlaci a kdoví co ještě existovalo. Podle Vorena šlo o svět, který se od toho našeho lišil menším množstvím magie používané několika silnějšími čaroději a spoustou slabých potulných hadačů.

Zároveň Caesarovo vlkodlačí alter ego vnášelo trochu světla do všech těch záhad. Michail už začínal tušit, jak je možné, že Caesar atentát přežil. Podle všeho měl neuvěřitelnou schopnost regenerace, minimálně ve své vlčí podobě. Během svého přemýšlení si ani nevšiml, že se ho Pullo na něco ptá. Už zase. Ukecanějšího společníka snad ani najít nemohl.

„Co si říkáš? V tom dusotu kopyt jsem tě neslyšel,“ zalhal obrovi. Mezi neslyšel jsem tě a nedával jsem pozor, protože pořád něco meleš je značný rozdíl. Ale kvůli zachování dobrých vztahů zvolil první variantu.

„Ptal jsem se tě, co budeme dělat potom až dorazíme k Augustovým republikánům?

Doufám, že si nekecal a nepůjdem zas na mučení, aby z nás vytáhli něco o Caesarovi. Příště už takové štěstí mít nemusíme, chápeš?“ zopakoval Pullo

„Neboj se, všechno co víme jim vyklopíme dobrovolně. Potom nás už jenom čeká odměna.“

Michail zcela záměrně vypustil část, která říkala: jestli se podaří Augustovi vyhrát.

„Odměna, tu si nechám líbit. Nejlépe nějakou pěknou ženskou a trochu ostřejšího pití. To už jsem si pěkně dlouho nedopřál,“ zasnul se obr.

„Svoji odměnu si musíme nejdřív zasloužit,“ parafrázoval Michail agenturní heslo, aby zastavil příval legionářových tužeb. Nestál o to, aby začal rozebírat podrobnosti způsobu,

jak si odměnu užije. Titus Pullo nejspíše jeho špatnou náladu vycítil a tak jeli zbytek cesty mlčky.

K Augustovu ležení jim to i přes všechno značný spěch trvalo skoro celý den, takže dorazili chvíli před setměním. Naštěstí však byl do bitvy ještě čas, měla se odehrát až zítra. Prodrat se až na vrchol vojenského řetězce dalo Michailovi pěkně zabrat. Byrokracie je stejně pomalá a neohrabaná tady jako kdekoli jinde. Nakonec se ale dokázal dostat až k římským generálům-legátům v čele s Augustem a Brutem. Mezi legáty byl i Lucius Vorenus. Michail byl rozhodnut ho zkontaktovat hned, jak porada skončí. Předtím však hodlal dopomoci Augustovi k vítězství, aby se mu uvolnily ruce pro pátrání a získal na pátrání potřebné prostředky.

„Vy tedy tvrdíte, že znáte polohu Caesarova tábora?“ tázal se Augustus.

Tuhle otázku mu už položila snad desítka níže postavených důstojníků a všem ji musel odpovědět. Žádný div, že ho už pěkně štvala. Rozhodl se proto trochu výslech urychlit.

„Nejenom to. Dokonce jsem z jeho tábora dokázal prchnout a přitom vyzvědět část jejich taktiky. Můj společník Titus Pullo zná cestu přes hory a dokáže vaše vojáky dostat až těsně k jejich táboru, který bude jenom málo hlídán, pokud se Caesar rozhodne k bitvě u vchodu do údolí, jak měl v původně v plánu,“ vychrlil na ně Michail záplavu informací ve snaze předejít dalším zbytečným otázkám.

Nebylo to tak úplně podle vojenského řádu, ale vzhledem k hodnotě jeho informací neměl agent strach, že by byl za tento kázeňský přestupek trestán.

„Poslední zprávy jeho tvrzení potvrzují. Caesarovci zaujali postavení při vstupu do údolí. Jejich křídla jsou rozmístěny na svahu a střed blokuje samotný vstup do údolí, pane,“ potvrdil Michailovy informace Lucius Vorenus.

„Mohli bychom Caesara zaměstnat bitvou a vyslat jízdu, aby obsadila tábor a potom jim vnikla do zad,“ navrhoval Agrippa, Augustův věrný vojenský poradce a přítel.

„Jenže kde máš jistotu, že tam jízda vůbec dorazí?Chceš věřit nepřátelskému vojákovu, který tvrdí, že už Caesarovi neslouží aniž by proto měl jediný důvod?“ řekl pochybovačně Brutus.

„Já znám Tita Pullo velice dobře. Před občanskou válkou jsme spolu dlouho sloužili pod

Caesarem. Jemu se dá věřit, je to čestný muž, za to vám ručím,“ ozval se opět Lucius Vorenius.

„Tak mi, Vorene, pověz proč sloužil u toho diktátora a ničitele republiky Caesara!“ nedal se Brutus.

„To je úplně jednoduché. Je to čestný muž, který drží své slovo, ale o politiku se vůbec nestará. Slouží tomu kdo mu zaplatí a nezradí ho,“ provokoval Bruta, který zradil Caesara.

„Dost už,“ ukončil jejich konverzaci Augustus dřív než mohla přejít v otevřený spor „tím, že tam vyšleme většinu našich jezdců nic neriskujeme. Caesar nemá dost jezdců na to aby mohl udělat obchvat našich křídel. Bude je mít v týlu na pronásledování prchajících nepřátel, takže pokud vše půjde dobře, jeho jízda nebude mít žádnou práci.“

„Dobře, ale mám jednu podmínku. Lucius Vorenius povede jezdce do tábora,“ souhlasil nakonec i Brutus. Pohledy všech se najednou stočily na agenturního rezidenta.

„Když jsem říkal, že se za Pullu zaručím, myslel jsem to vážně. Už byste mohli vědět, že já své slovo vždy dodržím,“ přijal Vorenius úkol „Tady jsem prozatím skončil. Necht' vás Mars v zítřejší bitvě ochraňuje.“

„I tebe Vorene, možná budeš to požehnání potřebovat víc než my,“ rozloučil se s ním Augustus.

Sakra to je ale pech, napadlo Michaila. Vzhledem k tomu, že cesta do tábora trvá skoro celý den, bude muset Vorenius stihnout mnoho věcí než vyrazí a zase nebude mít Michail dost času s ním probrat situaci okolo agenta z cizí reality. Sakra.

Nakonec Vorena zastihl těsně před odjezdem, což bylo ještě předtím než začalo svítat.

Michail si musel kvůli tomu schválně přivstat.

„Vidím, že si hodláš tenhle svět zasloužit,“ oslovil rezidenta.

Vorenius se podíval na příchozího a potom se vrátil zpět ke hřebelcování svého koně.

Vypadalo to, že Vorenius nehodlá nic ponechat náhodě.

„Trvalo to nějak dlouho než si mě zkontaktoval.“

„Dá se říct, že jsem měl nějaké problémy s transrealitním přenosem,“ odpověděl Michail.

„Mnohem víc by mě ale zajímalo, jak že jsou tvé zprávy tak nepřesné? Měl si být v Římě a

nejší. Podle všeho je tu mnohem víc magie než si uváděl a teď do toho se tu vzal ten agent z cizí reality o kterém si do agentury neposlal vcelku žádné informace,“ začal se pomalu rozčilovat Koščužko. Neměl rád špatně odvedenou práci.

„O tom cizákovi moc nevím. Jediné co vím je, že se kolem Caesara motal nějaký cizinec, barbar. Bylo to nějak v době kolem toho atentátu. Nikdo ho neznal a nic moc o něm nevěděl. Nakonec zmizel z Říma a jakoby se po něm slehla zem. Víc jsem toho nemohl kvůli válce zjistit. Jsem tady rezidentem a nemůžu se chovat podezřele, tak jsem se musel přiklonit na jednu stranu. Proto jsem teď s Augustem. O nějakém větším působení magie nevím, co si tím měl na mysli?“ odpovídal našťvanému Michailovi rezident úplně klidně, skoro až apaticky.

„Myslím to, že tady pobíhají vlkodlaci. Minimálně jeden vlkodak, Caesar.“

„Cože?! To přece není možné. Vždyť v Římě není zmínka o žádném vlkodlakovi od dob republiky. Nemohl ses splést?“

„Do prdele ne nemohl. Když tě málem zabije chlupaté vlčí monstrum tak, že ti jednoduše uštedří jednu ránu, tak se splést prostě nejde. Pokud mi nevěříš, zeptej se Pulla, ten ho viděl taky, ale neví že je to Caesar. Byl bych rád kdyby to tak zůstalo,“ vztekem začal Michail zvyšovat hlas.

„To dořešíme až se vrátím. Cicero by nám mohl leccos z toho vysvětlit, ale teď už musím vydat rozkaz k odjezdu,“ řekl a pokynul Koščužkovi ke vchodu.

„Hodně štěstí a buď opatrný. Možná ho uvidíš na vlastní oči,“ rozloučil se Michail.

Koščužkovi se díky stoickému klidu Vorena taky uklidnil. Tak trochu začínal mít pocit, že se rezident Vorenius až moc přimkl k téhle realitě. Pomalu přerazoval důležitost úkolů pro agenturu pod úkoly od Augusta. Začínal vrůstat do reality. Možná se to ale Michailovi jenom zdálo. Navíc to nebyla jeho starost, to si každý agent-rezident musí hlídat sám.

Michail musel uznat, že Augustus zvládá velení armády dobře a to i přesto, že se Augustus zdržoval raději v bezpečné vzdálenosti od bojiště. Přímou na bojišti za něj odváděl práci Marcus Vipsanius Agripa. Zatím se mu podařilo držet na bojišti status quo, který zajišťoval Vorenovi s jízdou čas na překvapení tábora.

Po poledni to už caesarovci nevydrželi a po pravém křídle zaútočil ve formaci cuneus. Někdy přezdíváné prasečí hlava, protože kohorty legie byly uspořádány do tvaru, který připomínal trojúhelník s jedním useknutým vrcholem nebo prozaicky řečeno prasečí hlavu. Cílem bylo soustředit nápor do jednoho místa a tak prolomit linie. Prolomení linií legie totiž většinou znamenalo její konec.

Chvíli to vypadlo, že se jim to povede ale nakonec k prolomení linie nedošlo díky včasnému stáhnutí několika kohort ze středu. Naopak navečer slavil Augustus na svém levém křídle velkolepý úspěch, protože jeho levé křídlo složené z těch nejlepších veteránů donutilo Caesarovce k ústupu, který se záhy změnil v zběsilý úprk do tábora.

Jenže bitvu nevyhrála ani tak skvělá velitelská taktika Augusta, jako spíš disciplína a brilantní uváha nižších důstojníků veteránských kohort, centurionů. Dokázali totiž udržet všechny kohorty na uzdě a místo pronásledování utíkajících vojáků zaútočili z boku a zezadu na střed Caesarových linií.

Ten sevřený do kleští ze dvou stran a zaskočený prudkostí útoku Augustova levého křídla, se během chvíle sesypal jako domeček z karet. Poslední část Caesarovy armády se dala na ústup sama, protože její velitelé vycítili, že tato bitva je prohraná.

Z nedalekého kopce na kterém stál Michail spolu s Augustem a většinou legátů to vypadlo jako dobře zahraná šachová partie. Ale agent moc dobře věděl jakém peklo se tam dole pod ním odehrává, sám totiž nejedné podobné bitvy zúčastnil.

Byl rád, že tam teď nemusel být. V takové bitvě jsou vám sebelepší šermířské schopnosti skoro k ničemu. Mnohem víc záleží na disciplíně odvaze a spolupráci jednotlivých bojovníků, u římských legií snad víc než v kterékoli jiné armádě. Pokud se voják dostane mimo dosah štítů a mečů svých spolubojovníků má jen minimální šanci na přežití.

Konečně bylo po bitvě. I poslední zbytky caesarovců se daly na útěk do svého tábora, kde na ně čekalo nemilé nepřekvapení v podobě Augustovy jízdy s Vorenem v čele. Michail nasedl na koně a mezi ostatními veliteli projížděl bojištěm posetým mrtvolami vojáků obou stran. Doprovodné síly armády se už činily. Lékaři a markytánky léčili, uklízeči mrtvol stahovali těla na jednu hromadu a na druhou dávali použitelnou výstroj mrtvých. Typický obrázek zkázy po bitvě. Doufal že už konečně bude mít dostatečně volné ruce na to, aby mohl co nejrychleji ukončit misi. Tenhle svět už se Michailovi přestával líbit, bylo na čase vrátit se do klidu své kanceláře a dělat napůl zbytečnou administrativní práci.

Na stará kolena: 7.kapitola

Michail měl po celou cestu silný pocit, že něco není v pořádku. A nebylo pro něj příliš těžké odhadnout, co je zdrojem tohoto pocitu. Podle posledních zpráv se totiž Caesar osobně bitvy nezúčastnil, protože bitvě velel Marcus Antonius, kterému se podařilo včas stáhnout i se zbytkem vojska. Podle všeho právě teď ustupoval směrem k Thesalonice, největšímu Makedonskému přístavu. Augustus se do jeho pronásledování nepouštěl, protože bylo jasné, že Antonius bude ustupovat na východ nebo na jih do Egypta. Makedonie a cesta do Říma byla pro zastánce republiky volná. Navíc Augustus utrpěl celkem značné ztráty a jeho muži byli velmi unavení, takže by se případné pronásledování mohlo snad stát katastrofou místo triumfálního vítězství.

Agentovi ovšem nedělala starosti ustupující armáda, se kterou se už při troše štěstí nikdy nepotká, jako vlkodlak Caesar v táboře. Nezbyvalo mu než doufat, že tam leží někde spoutaný, aby s nimi náhodou neudělal, to co lidi většinou dělají s přečtenými novinami. Michail si totiž vůbec nebyl jistý tím, jestli by Vorenova skupinka jezdců, oslabená bojem a unavená po dlouhé jízdě dokázala vlčí monstrum porazit. Ještě pořád měl v živé paměti svůj střet s vlkodlakem, který přežil jenom díky velké dávce štěstí. Na druhou stranu se tehdy taky přesvědčil, že na vlkodlaka neplatí jenom pověstné stříbro, ale i poctivá ocel.

Vorenovi se při zběsilé jízdě myšlenky neustále zabíhaly ke slovům agenta Koščužka o tom vlkodlakovi, kterým podle agenta byl Caesar. Zpočátku myslel, že agentura poslala dalšího alkoholika s abstínencí, ale čím víc nad tím přemýšlel, tím víc tomu začínal věřit. Podle všeho obživlo bájně prokletí Juliů. Jako jedna z nejstarších rodin v Římě, odvozovali Juliové svůj původ od bájných zakladatelů Říma, Romula a Réma. Romula, stejně jako jeho bratrem Réma, podle pověstí vychovala vlčice.

Už dospělí bratři potom vybudovali základy nového města, které se mělo stát centrem jejich říše. Bohužel se ale nemohli domluvit na tom, jak nové město pojmenovat a pustili se do vášnivé hádky. Během ní prý ale v Romulovi převládla jeho divoká vlčí část a svého bratra

zavraždil. Jejich otec bůh války Mars, který je nejprve odvrhl, ale potom zase přijal za své a oba bratry si velmi oblíbil, se kvůli tomuto strašnému činu tak rozčílil, že Romula proklel se slovy:

„Jako člověk si byl zrozen, jako vlk si byl kojen. Ale s obou ras sis vybral jen tu nejhorší zlobu. Proto pokaždé za plného měsíce, kdy si tak podle zavraždil tvého bratra, si svůj hrůzný čin připomeneš. Zloba obou ras se projeví, jak v tvé duši, tak i na těle tvém, i tvých následovníků.“

Od té doby až do konce království vládli v Římě králové a podle pověstí všichni trpěli tímto prokletím. Jediný Numa Pomplius dokázal alespoň částečně ovládnout své vlčí já díky pomoci etruského proroka a rádce Egeira. Na základě poznámek této mýtické postavy potom řecký mág a filosof Empedoklés dokázal prokletí zvrátit úplně. Jednou z podmínek ovšem bylo, že Řím už nadále nemůže být královstvím, a tak byla slavnostně vyhlášena republika.

Empedoklés sám ovšem skončil podstatně méně šťastně. Po zrušení prokletí se pomátl a prohlašoval o sobě, že je bůh. Jeho šílenství bylo tak silné, že si zpletl kráter sopky Etny se svou novou vanou. Podle jiné verze to udělal, aby zahladil stopy své smrti a tak vytvořil legendu o své nadpřirozené smrti. Sopka prý ale jeho záměr zmařila tím, že vyvrhla na povrch jeden jeho střevíc. Těžko říct co je šilenější.

Zpočátku to Vorenius považoval za pouze pozměněnou verzi legend, ale vzhledem k posledním událostem mu to přišlo mnohem více pravděpodobné. Dokonce to odpovídalo i tomu, že se Caesar změnil ve vlkodlaka.

Caesar se totiž netajil po porážce svých soků z prvního triumvirátu s tím, že hodlá zavést autokratické zřízení. Nechal si úřad diktátora přidělit na neomezeně dlouhou dobu a proslýchalo se, že se nechá provolat i králem. To by mohlo navrátit sílu starodávného prokletí. Nesměl ani zapomínat na možnou účast agenta z cizí reality, který se kolem Caesara motal. Ale jakou podsvětní sílu by musel použít, aby dokázal něco takového, Vorenius nevěděl. A ani nechtěl vědět.

Ostatní jezdci jeli povětšinou mlčky a v duchu se připravovali na nastávající bitvu. Bylo jim jasné, že nebude lehká a to nevěděli o vlkodlakovi, která by tam na ně mohl čekat. Jenom skupinka kolem velkého legionáře nebyla klidná. Hromotluk Titus Pullo totiž zásoboval své okolí neutichajícím přívalem historek dvojího typu. O Pullových úspěších na bojišti a v

posteli. Stará dobrý Titus Pullo. Aspoň něco se během poslední doby neobrátilo vzhůru nohama, napadlo Vorena.

Až ke konci dne se Pullo od skupinky oddělil a popojel dopředu vedle Vorena.

„Dlouho jsme se neviděli, legáte Vorene.“

„Jo řekl bych, že už je to dlouho,“ zachmuřil se Vorenus. Okolnosti jejich rozluky nebyly úplně nejružovější.

„No rozhodně sme se nerozcházezi v dobrém. A nebylo to mojí vinou, legáte.“

Vorenus věděl, že má pravdu. Byla to jeho žárlivost, co je od sebe odloučilo. Teď už věděl jak moc se mýlil, jenže málem bylo pozdě. Vorenus se celou občanskou válku bál, že nadejde okamžik, kdy se bude muset střetnout se svým nejlepším přítelem. Teď bylo toto nebezpečí prozatím zažehnáno.

„Pullo, ty bys mohl vědět, že mě nemusíš zdravit podle hodnosti.“ Vorenus věděl, že nemá smysl se omlouvat. On ví, že udělal chybu, stejně tak to ví i Titus Pullo.

„Já jsem si to myslel. Je dobře, že budem bojovat zase vedle sebe. Myslím, že si jediný člověk, který by mě mohl porazit. A i to jenom tehdy pokud bych byl opilý,“ rozesmál se Pullo.

„Tak to by si neměl moc příležitostí mi to nandat,“ cukl Vorenus koutkem úst, což byla jeho obdoba bujarého řehotu obyčejných lidí.

Augustův legát a zároveň rezident agentury Lucius Vorenus si oddechl. Některé věci se opravdu nemění, i když je život někdy hořký. Bohu dík.

Bleskový útok probíhal dobře. Augustovým vojákům se podařilo překvapit strážu tábora a obsadit bránu, která byla klíčovým bodem celého útoku. Pokud by museli překonávat hradby tábora, měli by Vorenovi vojáci jen minimální šanci. Ale díky výhodě překvapení to teď bylo právě naopak. Jezdci vtrhli dovnitř tábora a poměrně snadno likvidovali neseskupené a nepřipravené Caesarovy legionáře.

Vorenus měl neustále na mysli varování ohledně vlkodlaka a tak hned potom, co aspoň trochu získal kontrolu nad situací, tak vyslal desítku vojáků vedených Titem Pullem do hlavního stanu, kde by měl být Caesar. A nebo vlkodlak, protože noc už stačila pokročit

směrem k půlnoci. Jupiter, Juno a Marte stůjíte při svých věřících.

Bohužel si bohové nejspíš zrovna dávali šlofika. Každopádně při Vorenovi a jeho spolubojovnících nestáli, protože se z Caesarova stanu ozvalo temné vlčí vytí následované zoufalými lidskými výkřiky.

„Pullo!“ zařval Vorenius ale v bitevní vřavě ho těžko kdo mohl slyšet. Potom se ale rychle uklidnil a rychle zhodnotil situaci. Caesarovi vojáci už byli prakticky. Ale z velitelského stanoviště skrze stěnu prodral monstrum. Vorenius věděl, že jediná jejich šance je okamžité zlikvidování vlkodlaka. Nepřátelské legionáře začal ignorovat a začal trubkou svolávat muže k útoku na bestii. Pokud mají jejich nepřátelé alespoň trochu rozumu, tak si nejspíš taky hodně rychle uvědomí situaci a zvolí jednu ze dvou možných variant. Utéct nebo zabít vlkodlaka. Vítězství nad druhou stranou náhle úplně ztratilo důležitost.

Jezdci poblíž Vorena přešli opět do trysku a řítili se na vlkodlaka. Vlkodlak chvíli vyčkával a pak těsně před nimi uskočil stranou. Vzhledem k rychlosti své jízdy jezdci nestačili včas přibrzdit a stočit koně. Vlkodlak toho bleskově využil a napadl jezdce z boku. Během jednoho mrknutí oka byli tři jezdci pobiti. Vlkodlak neútočil cíleně. Prostě jenom několikrát máchl rukou a k zemi padali potrhání jezdci a koně.

Vorenius něco takového předvídal a tak na vlkodlaka nenajížděl velkou rychlostí a včas stihl změnit směr, takže zase mířil svým kopím na vlkodlakovu hrud'. Ten si jeho útok nevšiml, ale podařilo se mu útok kopím schytat pouze do ramene. Spíše než jeho reflexy ho zachránila od přímého zásahu spíše náhoda.

Rezident Vorenius měl taky trochu štěstí. Vlkodlakova tlapa ho sice taky zasáhla plnou silou, ale pouze hřbetem ruky. I tak síla úderu povalila koně a otřesený Vorenius nestačil včas zareagovat a bok koně mu zalehl nohu, která s hlasitým křupnutím praskla.

Na druhou stranu si během útoku uvědomil několik opravdu cenných poznatků. Vlkodlak je pouze zuřící bestie, která sice má ohromnou sílu, ale je zcela pohlcena vlastním vztekem. Jednoduše řečeno vlkodlak nebojoval, vlkodlak pouze zabíjel. A v boji je třeba používat i taktiku a strategii.

„Rozptylte se! Použijte pila a luky a zaútočte na něj z dálky!“ řval ze všech sil na okolní bojovníky a přitom se snažil odplazit co nejdál od místa boje. Někteří vojáci ho slyšeli a poslechli a na vlkodlaka se během chvíle snesla sprška oštěpů a šípů. Ti co ho neposlechli během chvíle zemřeli. Proti třímetrovému monstremu neměli v boji zblízka příliš šancí, navíc

mnoho legionářů na jednom místě usnadňovalo vlkodlakovi zabíjení.

Vlkodlak zasažený několika projektily rychle umdlával, ale Vorenovi jezdci měli sebou minimální množství střelných zbraní, navíc s nimi neuměli moc dobře zacházet. Většina střel, které zasáhly bestii, byla vystřelena Caesarovými vojáky. Z nichž někteří patřili mezi pomocné sbory lučištníků a pěší legionáře vycvičené v házení lehkým kopím zvaným pilum. I těžce zraněný vlkodlak ale dokázal rozsévat smrt.

A tehdy přišel zlomový okamžik bitvy. Malá skupinka vojáků začal utíkat. A během chvíle byli na útěku prakticky všichni vojáci.

„Zbabělci! To nevidíte, že ta potvora už pomalu dodělává!“ zpočátku křičel a pak už jenom šeptal Vorenius. Ani rozkazy a nadávky, které tolikrát odvedly svou práci během bitvy ale nepomohly. Vorenius je ale chápal. Sám přestával věřit tomu, že lze vlkodlaka porazit.

Hned jak Michail uviděl první vojáky utíkající jejich směrem věděl, že jeho zlé tušení došlo naplnění. Ani nečekal až první z nich popadnou dech a vypoví, co se v táboře stalo. Michail věděl, že je zle. Bohatě mu stačilo se podívat do vyděšených tváří, aby pochopil, že se střetli s vlkodlakem. Koščužko pobídl koně a rozjel se tryskem směrem k táboru, aniž by čekal na to jestli se k němu ostatní jezdci přidají.

Netrvalo to dlouho a už měl před sebou palisádu obepínající tábor. Pach krve, ale ucítil ještě o dost dříve. A to doufal, že na stará kolena se už na žádné další jatka nebude muset dívat. Člověk míní, vlkodlaci mění.

Překvapilo ho ovšem to hrobové ticho. Zprvu čekal, že když dorazí na místo, bude boj ještě probíhat. Ne to není tak úplně pravda. Michail doufal, že už bude po boji a vlkodlak bude pryč. Jenže taky chtěl, aby byli Vorenius s Pullem naživu. Potřeboval jejich pomoc a nejen to. Ti dva legionáři se mu už stačili dostat pod kůži. Stoicky klidný Vorenius a neustále dobře naladěný Titus Pullo byli na první pohled úplně jiní, ale něco je spojovalo.

Čím blíž byl středu tábora, tím větší počet mrtvol nalézal. Většina těl byla ještě teplá a někteří dokonce ještě žili, i když to nevypadalo, že ještě dlouho vydrží. Pak objevil ohromnou zdechlinu vlkodlaka. Když ležel v klidu na zemi, připadal Michailovi ještě větší než zaživa. Teď připomínal ze všeho nejvíc obrovského ježka. Agent napočítal 23 střel,

které zůstaly zabodnuté v těle Caesara. Historie se zase tak moc nakonec neliší. Místo ubodání 23 ranami nožem skončil Caesar prošpikován 23 šípy.

Pak si všiml, že smrtelnou ránu vlkodlak dostal mečem. Ještě pořád ho měl zabodnutý svrchu těsně vedle krku. Vlastně to byla prakticky stejná rána jako ukončovali souboje na život a na smrt gladiátoři. Jílec meče, ještě pořád svírala ruka jeho majitele. Koščužko se zapřel do mrtvého těla, aby mohl zjistit, kdo zasadil poslední ránu. Když uviděl Tita Pulla vůbec ho to nepřekvapilo. Pullo byl nejspíš rozmačkán pouhou vahou vlkodlačího těla.

„Doufal jsem, že zemřeš mečem Tite Pullo.“ Jako pohřební řeč to stálo za prd, ale nic lepšího ho nenapadlo.

„Tak pořád doufej, třeba to nakonec vyjde,“ zachraptěl Pullo a vyplivl hrst chlupů. „Musím se přiznat, že s takhle chlupatou a těžkou bestií jsem ještě nespal.“ dopověděl legionář a naznačil hodně neslušné pohyby pánví.

„Bud' rád, že pod ní nespíš na věky,“ odpověděl Vorenius ležící opodál.

Asi jsem jediný komu tady vadí umírání, pomyslel si Michail.

Na stará kolena: 8.kapitola

„Gaia Julia Caesara převezeme do Říma a tam ho pohřbíme se všemi poctami, které náležejí všem velkým Římanům,“ rozdával rozkazy Augustus na poradě konané následujícího večera.

„To ho ale nebudeme moci ukázat. Tu vlčí zdechlinu nesmí římský lid vidět. Vyvolalo by to nepředstavitelnou paniku a otřásl by to samotnými základy republiky,“ upřesňoval Agrippa, Augustův nejschopnější vojenský velitel.

„To jste se všichni pomátli. To máme my, ochránci republiky, připravovat pohřeb největšímu nepříteli republiky od dob království? Vždyť Caesar byl samozvaný diktátor a tyran! Proti němu byli ostatní diktátoři jenom malými děcký, hrajícími si na písku. Kam se na něj hrabou Gaius Marius a Sulla. Někdo takový musí být navždy vymazán z paměti našeho národa a ne pohřben s poctami! To by potom bylo všechno mé snažení zadupáno do země. Vždyť jsme riskovali s Cassiem Longinem vlastní životy při atentátu na něj! A mnoho čestných senátorů při tom zaplatilo životem!“ Marcus Junius Brutus se evidentně nehodlal smířit s Augustovým výrokem.

„Ale pořád je to můj strýc. A jeden z největších římských vojevůdců, který od Říma odvrátil hrozbu barbarských Galů. A jako takový se zapíše do historie. To co dělal pod vlivem té hrozné kletby musí být zapomenuto, ale ne jeho hrdinské činy. A ty se s tím raději smiř, Brute,“ reagoval Augustus chladně.

„Ale vždyť to udělá ze mě a ostatních atentátníků zrádce Říma! To mi má být odměnou za to, že se snažím zachovat republiku a slávu Říma?!“

„No svoji takzvanou loajalitu dokazuješ neustále. Dýka do zad sem, dýka do zad tam. Komu by to vadilo,“ do debaty se poprvé zapojil legát Vorenus.

„Dost těch řečí. Stane se, jak jsem řekl. Caesar bude slavnostně pohřben, ale jeho atentátníky nikdo za zrádce neprohlásí. Ale bude lepší, když se po nějakou dobu nebudou v Římě raději ukazovat. Dostanou do správy nějakou provincii a až se situace uklidní vrátí se slavně do Říma. Pokud se ti to stále nelíbí Brute, potom klidně odejdi se vším, co sis sebou do Makedonie přinesl.“

Michail moc dobře věděl, že to Brutus neudělá. Do tábora Augusta totiž dorazil totiž,

takříkajíc s holou prdelí, když jenom o vlásek unikl smrti z rukou Caesarových pronásledovatelů. Jediná věc kterou měl sebou, byl Cassius Longinus a oproti tomu bylo správcovství provincie hotovým zlatým dolem.

Marcus Brutus si to ovšem ale nejspíš momentálně neuvědomoval, protože se otočil na patě a se závěsem, kryjícím vchod do stan udělal něco, co se při troše dobré vůle dalo nazvat prásknutím dveřmi.

Brutus si chvíli myslel, že Augustus je tím správným vůdcem římské republiky. Proto se mu taky snažil pomoci dostat se k moci, ale evidentně se mýlil. Jeho poslední činy Bruta naprosto přesvědčily, že tomu tak není.

Vždyť se začínal chovat jako Caesar, kterého dokonce obhajoval. Augustovi vůbec nešlo o dobro republiky, ale pouze a jenom o jeho vlastní cestu k moci. Na jejím konci by z trosk rozvrácené republiky povstalo nového zřízení, vedené Augustem, které by bylo jenom maskovanou diktaturou jeho osoby. Brutus musel uznat, že na to jde podstatně chytřeji než jeho strýc Caesar, který se své ambice vůbec nesnažil skrývat. Vždyť se málem nechal korunovat na krále, jako ze starých dob.

Nakonec bude muset opět použít lektvar toho záhadného cizince, který už podstrčil Caesarovi. Ačkoli se jen nerad choval podle rad někoho druhého, nic jiného mu nezbývalo. Otřese to Augustovou autoritou a jeho následovníků to umožní spatřit jeho pravé já. Přesně jak se píše v legendách.

Na cestě zpět k Augustovu stanu Brutus o celé situaci dost přemýšlel. Doufal, že Augustus bude sám, protože porada už měla skončit. To by byla voda na Brutův mlýn. Nepotřeboval, aby na něj padlo nějaké podezření nebo si někdo dokonce domyslel, jak to s těmi vlkodlaky doopravdy je. Bohužel se mu zase až tak moc nepoštěstilo, protože na cestě zpátky se málem srazil s tím protivným Luciem Vorenem.

„U všech podsvětních d'asů co ty tady ještě děláš? Nechtěl si náhodou vypadnout, protože pohřeb Caesara zásadně odporuje tvým, velmi ohebným, zásadám?“ provokoval Vorenius. Už mu chtěl něco odseknout, ale Augustus zasáhl dřív:

„To je v pořádku Vorene. Brutus zvážil všechna pro a proti a přišel mi říct, že se vším

souhlasí.“

Vorenius začíná být opravdovou osinou v prdeli. Je jeden z mála lidí, kteří nevěří jedinému mému slovu. A i ten barbar, co se s Vorenem tak bratříčkuje, se až příliš hodně zajímá o vlkodlaky a jejich původ. Bude třeba se jich zbavit při první možné příležitosti, dřív než napáchají škody republice, napadlo Bruta při cestě do svého stanu.

Agent EF Michail Koščužko, doprovázený Luciem Vorenem a Titem Pullem, dorazil do přístavu v Apollonii o několik dní před Augustovou armádou. Skoro celý měsíc cestovali spolu s armádou, protože se Vorenius nechtěl od svých povinností odpoutat dříve než to bude nezbytně nutné a přitom zapomínal, že jeho hlavní povinností bylo sledovat tuto realitou pro agenturu. Michailovi to ale vůbec nevadilo a vzhledem k tomu, že sám si chtěl chvíli odpočinout, souhlasil. Na stará kolena se nehodlal utahat zběsilou jízdou v sedle.

Ovšem nejvíce nadšený s cesty z armádou byl Titus Pullo. Urostlý legionář totiž dostal za své zásluhy při boji s Caesarem několik poct a značnou odměnu, kterou během jejich cestování nadšeně využíval. Michail nevěděl jakou odměnu přesně Pullo dostal, ale bylo na výsost jasné, kde ji utratí. Jenom ho Pullo překvapil svou systematičností. Liché dny prolíval svou odměnu hrdlem v putyce a v sudé ji zase utrácel během nocí v bordelu.

Nakonec ale armádu opustit museli. Romulovo prokletí totiž dostihlo i Augusta a jednoho večera se začal přeměňovat. Naštěstí bylo poblíž dost schopných a loajálních mužů, a tak byl Augustus zpacifikován dříve než se plně proměnil. Dokonce ani mezi vojáky se žádné drby nezačaly šířit. Proto Augustus vyslal Vorenia urychleně do Říma za mudrcem Ciceronem, aby zjistil, jak to prokletí přemoci.

Michail už byl dostatečně odpočínutý a byl rád, že se nemusí potulovat kolem vlkodlaka.

Dokonce i Pullovi to přišlo vhod, jak jim těsně před odjezdem od armády sdělil:

„Sakra. Vždyť já už teď odcházím chudší než jsem sem přišel. Kdybychom teď nemuseli odjet nejspíš bych se utopil v dluzích.“

„A já jsem marně doufal, že si zpytoval svědomí a řekneš, že ses málem utopil v chlastu,“ reagoval na jeho prohlášení Michail. Vorenius ho doprovodil pověstným škubnutím koutku úst.

„U všech bohů co sem komu udělal, že musím jet s dvěma takovýma sucharama. Vždyť vy dva ten život jen žijete, ale vůbec ho neprožíváte,“ kroutil nechápavě hlavou Pullo.

Marcus Tullius Cicero je přijal téměř okamžitě. Což Michail opravdu ocenil. Nechtěl se na stará kolena potýkat se zástupy demonstrantů. No vlastně to nebyla demonstrace, ale takové malé povstání hladovějících lidí, dobývajících se do státních sýpek. Antonius, který teď vedl stranu caesarovců, totiž moc dobře znal největší slabinu Říma, zděděnou po starém Řecku. Tyto světové mocnosti nechtěly plýtvat svou úrodnou půdou na tak málo výnosné zboží jako je obilí. Místo toho raději pěstovali výnosnější plodiny, hlavně olivy a víno. Obilí si nechávali dovážet z porobených oblastí. V případě Řecka šlo hlavně o kolonie na pobřeží Černého moře, Řím se zase spoléhal na Egypt.

A právě obilí z Egypta Antonius ovládal skrze svou milenku, egyptskou královnu Kleopatru. Někteří tvrdili, že ji „zdědil“ po jejím předchozím milenci Caesarovi. Jiní zase tvrdili, že ji Caesarovi přebíral už za jeho života. Antonius po porážce v Makedonii prostě nemohl dovolit Augustovi, aby se v Římě zabydlel a tak ho vyprovokoval k dalšímu útoku. Podle posledních zpráv Augustus na jeho hru přistoupil a v čele mocné flotily už byl na cestě do Egypta. Antonius bude pravděpodobně překvapen její velikostí, protože Augustus jeho krok předvídal dlouho dopředu a připravil se na něj.

Takhle z dálky byl na celé vojenské tažení mnohem lepší pohled. Navíc se Michailovi konečně do cesty nepletly žádné armády a vojevůdci. Teď si jenom ověří jak je to s těmi vlkodlaky, zjistí co tady pohledává ten imigrant a otevře si okno domů.

Bohužel Cicero Michailovi nedal takovou odpověď jakou chtěl. Sám Cicero netušil jak je možné, že se Romulovo prokletí zase vrátilo. Jediná kloudná věc kterou jim Cicero sdělil byla, že sleduje několik indicií svědčících o zásazích z jiného světa. Což sice nebylo pro agenta nic nového, ale potvrdilo to domněnku, že cizí agent má prsty v celém tom vlkodlačím humbuku. Nakonec byli zdvořile vyhozeni s tím, že Cicero očekává další důležitou návštěvu. Nejvíce ale Michailovu zvědavost drásala věta, kterou je Cicero vyprovázel:

„Klíč k prokletí se nachází ve slavné Alexandrijské knihovně.“

Koščužko moc dobře věděl, že jde o největší knihovnu na světě a taky věděl, že tam údajně leží ukryté spisy slavného Empedokla, který zahnal vlkodlačí kletbu poprvé. Ale jestli to bylo to, co měl Cicero na mysli netušil. Michail si umínil, že zítra se na to Cicera pořádně vyptá.

Cicero zavřel za Augustovými vyslanci dveře a vrátil se zpět do knihovny. Tam na něj už čekal protihráč Michaila Koščužka. Opravdu podivné jméno napadlo Cicera.

„Nečekal jsem vás tak brzy,“ prohlásil Cicero a nalil si víno ze skleněné karafy.

„Doufám, že jste nečekal, že budu klepat. Nerad bych vás zklamal,“ opáčil nezvaný host.

„Ne, to vskutku ne. Kdybych šel někoho zabít, určitě bych také neklepal.“

„Tak vidíte. Velmi jste mě potěšil. Jsem totiž rád, že jste se tak snadno smířil se svou smrtí.“

„Jenom hlupák se nedokáže se smrtí smířit. To by byla vlastnost filosofa opravdu nehodná.“

„Ještě větší hlupák však jde své smrti naproti,“ oponoval Ciceronův společník a sám si také nalil vína.

„Pokud myslíte to, že jsem za vámi přišel do knihovny, tak to na věci stejně nic nemění. Nebo byste mě nezabil v kuchyni? Nebo na ulici?“

„Máte pravdu. Zabil bych vás kdekoli. Mě na místě vraždy opravdu nezáleží.“

„Tak vidíte. Mně, narozdíl od vás, na místě mého skonu záleží. Proto jsem si taky vybral knihovnu. Trávil jsem tady ty nejlepší chvíle svého života.“

„Tak proč si je kazit tím nejhorším, co vás v životě potká?“

„Nejhorším? Ale kdepak. Jenom to bude prostě poslední věc, kterou ve svém životě zažiji. Bylo by nemoudré smrt kategorizovat dopředu jako něco špatného. Nebo vy už jste někdy zemřel?“

„Ne, to se mi ještě nepodařilo. Ale viděl jsem umírat hodně lidí a nikdo při tom nevypadal spokojeně.“

„To nebyla smrt ale bolest, kterou cítili. Já jsem viděl umírat mnoho starých lidí ve spánku a všichni měli ve tváři absolutně spokojený výraz. A co vy? Vy se nebojíte, že vás vaši protivníci z té, jak tomu říkáte? Agentury?“

„Ano. Agentura Equilibri Ferrarius.“

„Že vás vaši protivníci dostihnou a zabijí. Až se dozví, jaké máte plány se synem Caesara a Kleopatry? Nebo že jste způsobil obnovení Romulova prokletí? Pochybuju, že dopadnete jinak. Pokud to neudělá ten agent, tak Lucius Vorenius nebo Titus Pullo určitě nebudou váhat.“

„Ale vůbec ne. Tedy smrti se bojím, ale rozhodně ne od agenta ze zapadlé pobočky agentury. Naopak na něj se těším. Je to vlastně takový malý bonus k misi, kterou mám splnit.“

„Jak myslíte, ale už je pozdě večer a nemá cenu více otálet. Jestli mohu prosit, tak bych rád zemřel po způsobu gladiátorů. Bylo by to nanejvýš symbolické,“ ukončil debatu Cicero.

„Ale jistě to není žádný problém. Ještě vám ale řeknu poslední věc. Ten stoický přístup ke smrti pořád nechápu.“

Konec věty doprovodil zvuk římského meče nořícího se do těla věhlasného mudrce a filosofa Cicera.

„Tak teď si na řadě ty Koščužko. Už teď se těším. Doufám, že to ještě stihneme,“ promluvil do prázdného pokoje cizinec.

Na stará kolena: 9.kapitola

„Já tu prokletou zrádnou krysu zabiju. Ale ještě předtím ho trochu oběsím na jeho vlastních střevech. Já jsem věděl, že celou dobu nedělá nic jiného než sabotuje všechny naše plány. Ten hajzl podrazil Augusta úplně stejně jako Caesara,“ rozčiloval se Vorenius nad mrtvým tělem mudrce Cicera. Nutno přiznat, že to byl na jeho poměry neobvyklý emoční výkon, až se Michail nestačil divit. Dokonce přitom úplně zapomněl použít svůj rozum.

„Vorene, uklidni se. Nebo si zapomněl, že Brutus je teď s Augustem na cestě do Egypta? Navíc připadá ti Brutus jako úplný blázen? Mně tedy rozhodně ne. Je evidentní, že ten meč s rodovými znaky rodu Brutů tu někdo nechal záměrně, aby to na něj hodil.“

„Nebo ho prostě jenom někdo náhodou nějakému Brutovi ukradl a pak zapíchl Cicera,“ přidal svou verzi Pullo.

Upřímně řečeno, šlo by o dost nepravděpodobné řešení. Byla by to asi taková náhoda jako kdyby Einstein vymyslel teorie relativity potom co mu na hlavu spadlo jablko ze stromu. Ale agent si nechal své pochyby pro sebe. Třeba to uklidní Vorenia více než Michailova o mnoho pravděpodobnější varianta.

Koščužko měl vlastní představu o tom, co se tady stalo. Cizacký agent se nějak dozvěděl, že on je tady a chce vyzpovídat Cicera, který toho ví nejvíce o záhadném vlkodlačím prokletí. Jediné, co mu na tom nehrálo bylo to, že Cicero mu vlastně nic důležitého neprozradil a sám tvrdil, že o návratu Romulovy kletby nic neví. Nebylo mu jasné, proč tedy musel Cicero zemřít pokud nic nevěděl. Nebo naopak, pokud o prokletí věděl víc, proč jim o tom neřekl? Bohužel se před agentem Koščužkem se na místo odpovědí vynořovaly jenom další otázky. A další mrtví lidé. Cicera sice vůbec neznal, ale i tak ho jeho smrt až nečekaně zasáhla. Možná to bylo tím, že každý den nestojíte nad mrtvolou osobnosti, o které se celé lidstvo po celá staletí učí. A která navíc zemřela kvůli vám. Ne kvůli mně ne, opravil se Koščužko. Může za to ten parchant z druhé strany.

Pak se Michail podíval pořádně po místnosti a uviděl mapu říše. A tam, dole na jihu v Egyptě, byla malá tečka s nápisem Alexandrie a najednou mu to došlo. Byl to jeden z těch objevů, kdy zcela obyčejná událost, která se vám stane mnohokrát v životě najednou přinese spásnou myšlenku. Bylo to něco podobného jako když spadlo jablko na Newtonovu hlavu.

„Vorene, musíme do Alexandrie. Pamatujete na tu poslední Cicerovu větu? Bylo to něco jako klíč k prokletí najdete v Alexandrii. To je nejspíš důvod proč Cicero zemřel. Ale i pokud se mýlím, je jediná stopa, kterou máme, takže nám ani nic jiného nezbyvá.“

„Asi máš pravdu. Navíc pokud tam nic nenajdeme, pořád bude poblíž Brutus a tak bychom se mohli zeptat i jeho. Jen tak pro jistotu,“ uklidnil se Vorenus. Tenhle svět už ho dávno polapil, došlo Michailovi. Agent se divil, že ještě pro agenturu podával pravidelné hlášení a že s ním spolupracoval. Vorenus se už totiž vůbec nepokládal za člověka z cizího světa.

„Skvěle. Už jsem si myslel, že si tu skvělou bitvu v Egyptě necháme ujít,“ usmíval se spokojeně Titus Pullo. Ten do tohoto světa patřil odjakživa a Michail by si ho jinde nejspíš ani nedokázal představit. Jedině pokud by tam bylo dost bitek, a dost chlastu a lehkých žen, aby měl za co své vybojované peníze utrácet. Potom by se mohlo Pullovi líbit i v jiné realitě.

Sehnat loď jim dalo poměrně hodně práce. Drtivou většinu lodí vhodných k boji měl sebou Augustus. Michail sice rozhodně neměl v úmyslu zúčastnit se nějakých dalších bitek, na rozdíl od dvou legionářů, kteří na to byli vyloženě natěšení. Na druhou stranu nehodlal svůj život svěřit nějaké kocábce, byť by byla třeba náramná. Navíc pokud se chtěl boji vyhnout potřeboval velmi rychlou loď, aby do Egypta dorazili dřív než loďstvo Augusta.

Nakonec ale sehnali poměrně dobrou trirému, kterou si ulilo jedno z římských pašeráckých kolegií. Kolegia ze všeho nejvíc připomínala předchůdce klasické sicilské mafie. Nejspíš měli mafiánství Italové v genech. Jízda byla pekelně drahá a to i přesto, že pašeráci by do Egypta jeli tak jako tak. Pravděpodobně pašovali nějaké vzácné zboží. Vzhledem k momentální situaci v Římě nejspíše jídlo.

Lod' už byla připravená k odplutí, Michail a Vorenus čekali u mola, stejně jako veslaři s kapitánem nevrle vyčkávali. Jediný, kdo pořád chyběl byl Titus Pullo. Nakonec se ale do přístavu v Ostii, který byl Římu nejbliž přiřítit vůz řízený Pullem.

„Hej chlapci, pojd'te mi pomoci naložit ten můj náklad,“ zahulákal na námořníky. Ti se ale vůbec k práci neměli. Pullo proto odhrnul pachtu vozu, za kterou se skrývalo několik sudů.

„Přece byste mě nechtěli zabít tím, že bych musel vypít všechno to víno sám.“

To byl ten nejlepší lék na námořnickou lenost. Během okamžiku byly sudy naložené na lodi. Na nevrlý Vorenův pohled Pullo jednoduše odpověděl:

„Nikdy sem nebyl víc na suchu než tehdy, když jsme se plavili po moři do Říma. Nehodlám tak strastiplnou plavbu prožít opět na suchu. A vzhledem k tomu, že do Egypta je to podstatně dál než z Makedonie do Říma, tak se jsem raději pořádně zásobil.“

„Kde si sebral tolik vína? Neříkej, že ti ještě na to zbylo dost peněz,“ zajímal se Koščužko.

„Ale hrál jsem kostky s jedním z pašeráků a vyhrál jsem nad ním sud vína. No a mezitím co mi pro něj šel do sklepa, jsem se spakoval i s vozem plným vína nachystaným na převoz.

Přece nebudu napájet tolik cizích krků za moje peníze,“ pošeptal Michailovi obr do ucha.

„Ale Vorenovi to neříkej. Zase by mi nadal za to, že ohrožuju výpravu a že nemám žádné etické cítění nebo co.“

Cesta do Egypta, utekla agentovi podstatně rychleji a v o mnoho lepší náladě, než cesta do Říma. Nermalou zásluhu na tom měly Pullovy soudky s vínem. A taky rychlost pašerácké lodě, přece jenom pro mafiánská kolegie byla rychlost o mnoho důležitější než pro těžké bitevní lodě Augustovy armády. Ale i tak republikánskou flotilu nedostihli, měla příliš velký náskok.

Naštěstí pro Michaila bylo jejich zpoždění dost velké na to, aby velkou námořní bitvu u Aktia nestihli. Vorenius s Pullem sice proto byli rozmrzelí, ale mohli se utěšovat vítězstvím Augusta. Sice to vítězství nebylo nijak výrazné, protože na poslední chvíli prorazila eskadra Egyptských lodí, doprovázejících lodě s faraónským pokladem, oslabeným středem římské flotily roztažené hodně do křídel, aby zabránila obklíčení. Nutno dodat, že podle všeho se Augustovi námořníci bránily statečně a kdyby nebylo značného přispění magického ohně z dílny čarodějnice Kleopatry, nejspíš by dokázali Egyptany zastavit.

Potom se Římané vylodili na břehu a pronásledovali Antonia s jeho milenkou Kleopatrou až k Alexandrii, kde svedli další vítěznou bitvu. Ale jak už se stalo dobrým Kleopatřiným zvykem, i v tomto případě dokázala s Antoniem díky své magii uprchnout a skrýt se za mocnými hradbami Alexandrie. A v tom byl Koščužkův momentálně největší problém. Musel se dostat dovnitř obléhané Alexandrie, aby mohl prostudovat Empedoklovy spisy a to

pokud možno dřív než Alexandrie padne do rukou obléhatelů, protože během nastalého drancování by mohly spisy dojít k úhoně. Nehledě na to, že cizí agent by se mohl po dobití města lehce vypařit a celý kolotoč hledání by se mohl rozjet nanovo. Pokud ovšem vůbec v Alexandrii je.

Michail si ale nakonec vymyslel úplně jednoduchý plán – sledovat pašeráky. Ti totiž budou určitě znát nějakou utajenou cestu dovnitř.

Michailovi chvíli trvalo než přemluvil Vorena, aby šel s ním a Pullem hned. Vorenus totiž chtěl nejdřív podat zprávu Augustovi a teprve až potom se pokusit proniknout do Alexandrie. Nakonec zabral až argument, že Augustus jim dal za úkol, co nejdřív vypátrat původ a možnosti zničení Romulovy kletby.

Nejprve se rozloučili a zaplatili, ale hned jak to bylo bezpečné, se otočili a sledovali pašeráky. Ti se zřejmě ničeho neobávali a tak pokračovali úplně bezstarostně, což skupince umožnilo poměrně snadné sledování.

Pašeráci sledovali poměrně dlouho linii pobřeží a pak najednou zahnuli a vešli do jeskyně, která se během přílivu zaplavuje. Odtamtud už bylo poměrně snadné dostat se až do sklepení jednoho z hostinců ve městě.

Agentova skupina čekala zhruba dvě hodiny dole ve sklepě a teprve potom vylezli do putyky. Kvůli větší nenápadnosti si dali k Pullově radosti několik džbánek piva a vyšli ven do města.

„Má paní, je jenom jedna možnost jak vaše dítě zachránit a vy moc dobře víte jaká. Nikde tady na světě nebude v bezpečí, alespoň dokud bude žít Augustus, protože pro něj představuje velkou hrozbu. Jako Caesarův syn může vždy navázat na svého otce a Augustus to jen tak nenechá. Musíte otevřít portál a poslat ho do jiného světa, jinak vaše dítě zemře nebo bude celý život žít jako štvanec. Ale pokud ho pošlete k mému pánu, lordovi z Jestřábí Lhoty, jednou se malý Caesarion do vašeho světa vrátí a podrobí si ho. Věřte mi, že cíle

mého pána jsou v naprosté shodě s vašimi.“

„Ale všechno má svou cenu. Nikdy bys mi ty a ani tvůj pán nepomáhali pokud byste z toho neprofitovali. Zajímá mě ta cena, kterou za to musím zaplatit,“ nenechala se překrásná Kleopatra z rodu Ptolemaiů omámit sladkými řečmi muže z jiného světa.

„Váš syn nebude muset udělat nic jiného než formálně uznat mého pána jako svého vládce. Ale vládnout tomuto světu bude pouze váš syn.“

„A já jakou cenu musím zaplatit já?“

Hawkův agent musel uznat, že Kleopatra není pouze krásná, ale i nad míru inteligentní. Žádný div, že si dokázala kolem prstu obmotat hned dva mocné muže Římské říše.

„Musím zajistit, aby se nenarodil nikdo další, kdo by si mohl nárokovat vaše dědictví. A vzhledem k tomu, že není možné u čarodějky vaší moci zajistit trvalou neplodnost, musíte zemřít.“

„To je opravdu vysoká cena,“ odpověděla Kleopatra.

„Na druhou stranu to ale zajistí vašemu synovi nedozírnou moc a skvělý život.“

Byla to sice jenom hra, protože Kleopatra musí zemřít a její syn se musí dostat k lordu Hawkovi. Ale na druhou stranu nechtěl zabít někoho tak půvabného, jako byla Kleopatra. Navíc by byla víc než silným protivníkem a to i přesto, že mnoho ze svých sil vyčerpala během předchozích prohraných bitev.

„Jenže i smrt je lepší než ponížení z prohry a žít život bez svého syna a Antonia bych stejně nejspíš nedokázala. Navíc pro královnu je vždy lepší zemřít svou rukou než rukou svých nepřátel.“

„Tedy domluveno?“

„Ano,“ uzavřela Kleopatra svou smlouvu s ďáblem. Několikrát zatleskala a poručila služebným, aby nachytaly jed a sama zašla sdělit své rozhodnutí Antoniovi.

„A do prdele,“ zaklel agent Koščužko.

„Co se stalo? Našel si něco?“ reagoval dychtivě obr Pullo. Ten totiž neuměl číst a tak se v knihovně k smrti nudil.

„Jo stalo, posli ke mně Vorena a skoč pro zbraně musíme do paláce.“

„Jasně, domine,“ odpověděl nadšeně Titus. „Takže konečně nějaká akce?“

„Pokud říkáš vloupání do paláce akce tak jo. A teď už běž není čas.“

Vorenius byl nahoře u Michaila během několika minut.

„Co si objevil? Víš jak to prokletí zrušit?“ Vorenius měl před sebou pouze jeden cíl. Zbavit Augusta prokletí. Každým dnem agentura s Augustem prohrávala víc a víc souboj o loajalitu Lucia Vorena. Michaila to příliš neznepokojovalo, alespoň ne do doby než se jejich plány začnou křížit.

„Ne ale vím, kde najdeme toho, kdo to způsobil. A navíc musíme zabránit, aby se nepříteli dostala do rukou velmi mocná zbraň. Vlkodlaci mají v sobě obrovskou magickou sílu, ale nedokáží ji aktivně používat. Jenže potomek vlkodlaka a čarodějky tu sílu dokáže doopravdy použít. Proti něčemu takovému jsou Kleopatřina kouzla jenom prskavky proti atomovce.“

„Cože prskavky proti atomovce???“ mračil se Vorenius nad neznámými slovy.

„Promiň. Myslel jsem něco jako špendlík proti kopí nebo tak něco.“

„A do prdele,“ klel pro změnu Vorenius.

„Jo to mě taky napadlo,“ odpověděl mu Michail.

Michail se spolu s legionáři do paláce dostal poměrně snadno, Marcus Antonius měl totiž pořád několik stovek věrných legionářů a tak je zpočátku nikdo nepodezříval. Ale s tím jak se blížili ke královním komnatám, začali být palácoví gardisté čím dál tím víc podezřívavějšími. Koščužko jenom čekal na moment, kdy někdo jejich přetvářku odhalí. A dočkal se.

„Jdeme vzít Caisariona k Marcu Antoniovi. Chce ho vidět,“ řekl úplně klidně Vorenius, kterého jako vždy nechali vyjednávat.

„To je zvláštní a já jsem myslel, že Antonius je s naší paní za těmi dveřmi před kterými stojíme. Buď lžete vy nebo já a vzhledem k tomu, že sám sebe považuju za důvěryhodného, musíte to být vy. Zabte je!“ promluvil velitel stráží.

Střet byl krátký a krvavý. Michail nejprve srazil jednoho gardisty svým velkým štítem k zemi a druhého bodl do slabin, potom co se vyhnul jeho útoku kopím. Titus Pullo mezitím

zpacifikoval tři chlápky. Jeden měl probodnutý krk, druhý ležel na zemi z přeseknutými koleními šlachami a třetí ležel na zemi s rozbitým obličejem. Vorenis mezitím bodnutím do břicha zpacifikoval velitele a poslednímu strážci pákou zlomil ruku a vzápětí ho úderem jílce do zátylku poslal do bezvědomí.

Trojice se rychle přesunula dovnitř a dveře zabarikádovala tak, aby se nikdo nemohl dostat dovnitř pokud nepoužije přinejmenším beranidlo. Místnost byla naštěstí prázdná. I když ne všichni z toho měli radost.

„Sakra těch pár panáčku to bylo všechno? Kdyby mě měli hlídat takoví nýmandi, tak mám o sebe opravdu strach,“ stěžoval si Pullo.

„Neboj se, tohle ještě určitě nebylo všechno. Někde jsem četl, že faraóni měli svou elitní gardu složenou z černých Núbijců, žijících dál po proudu Nilu,“ odpověděl mu Michail.

„Nechápu jak někdo může číst o takových nudných věcech. Já ale vlastně vůbec nevím, proč lidi čtou. Já číst neumím a jsem i bez toho šťastný.“

Na to už Michail odpověď doopravdy neměl.

„Jdeme dál,“ řekl místo odpovědi.

Další strážci, které potkali se už jich na nic neptali a rovnou zaútočili. Pullo s Vorenem skolili po jednom ze strážců svými pily, speciálními legionářskými oštěpy. Michail se spoléhal raději na meč a štít a na žádného Železného si nehrál.

Prvního nachytl fingovaným útokem na břicho, když na poslední chvíli prudce změnil směr a ťal svého soupeře se zahnutým mečem do brady. Útok dalšího egyptana vykryl štítem, navalil se na něj a když zavrával bodl ho do boku. Poslední z nich mu dal víc zabrat, několikrát jeho útoky odrazil na poslední chvíli svým štítem. Úderu štítem se svalnatý strážce vyhnul, ale meči, který Michail měl až do posledního momentu ukrytému za svým velkým štítem, se ubránit nemohl, protože ho neviděl.

Titus Pullo jednomu kopiníkovi nejprve přerazil rukou ratiště, druhému bodu kopím se vyhnul do strany kopí chytil a prudce s ním škulbl, až jeho majitel narazil na jeden ze sloupů podpírajících síň. Potom kopím probodl třetího egyptana a čtvrtého poslal k zemi ranou štítem. Nakonec jenom dorazil prvního chudáka, který se po ztrátě kopí bránil pouze dýkou.

Vorenius kolem sebe zuřivě mával štítem a mečem a protivníci, kteří se k němu snažili přiblížit byli sraženi buď úderem štítu a nebo šli k zemi po bodnutí legionářským gladiem. „Pořád jsem neviděl žádného černocho. Možná se ty vaše svitky mylí,“ pronesl Pullo.

Museli se probít ještě pře dvacet mužů než přišla řada na Núbijce. Ale i s těmi si dokázali poradit, byť dokázali zranit Vorena na stehně a Pullo schytl těžkou ránu štítem do hlavy. Z rozbitého obličejce mu tekla krev.

„Vidíš měl jsem pravdu, byli tady černí Núbijci,“ prohodil Michail.

„Jo byli. A byli doopravdy dobří. Možná by stálo za to, naučit se číst. Ale na to už se moc starý.“

„Spíše moc přepitý vším tím vínem, co ti prošlo hrdlem,“ neodpustil si rýpnutí Vorenius.

„Běž si tím vašim moralizováním do prdele. Někdo má rád holky, jiný zase víno. Já mám rád oboje,“ řekl Pullo a vynutil tím cukání koutků úst na Vorenově tváři. Michail se přímo naplno rozchechtal.

V malé bohatě vybavené místnosti na ně čekal jediný člověk a spousta mrtvol. Včetně nádherné ženy v královských šatech a Marca Antonia. Kromě nic leželo na zemi přes desítku sloužících, všichni bez jakékoli zjevné příčiny smrti.

„Královna Kleopatra nechtěla být pouhou trofejí v Augustově triumfu. Zvolila si proto vlastní způsob smrti a ten hlupák Antonius ji napodobil. Všichni se otrávil jedem kobry,“ komentoval udivené pohledy tří společníků Hawkův agent. Michail zvedl oči k ke svému protivníkovi a během chvíle ho poznal. Marius Porschewski, jediný člověk, který ho porazil v ostrém zápase šermu šavlí. A to ve finále mistrovství Evropy. Michail potom šermu nechal a na plno se věnoval studiu historie. Ten parchant vypadal jako by vůbec nezestárl.

„Co ty tady děláš, Marie?“

„Plním svou misi, stejně jako ty. Jenom se obávám, že pro jiného zaměstnavatele. Vlastně omyl. Já jsem svou misi už splnil a teď čekám jenom na tebe.“

„Kde je to dítě?“

„Vždyť říkám, že jsem svou misi splnil. Cesariona už nikdy neuvidíš. Právě teď je totiž na cestě do sídla lorda X-Hawka. Smůla. Vlastně ty už ve zbytku svého života uvidíš jen málo věcí a posledních z nich bude čepel mého meče v tvém těle. Pokud se od doby, kdy jsem tě zkoušel, podstatně nezlepšil. A jak vidím nikdo nemládne. My si ale na rozdíl od vás dokážeme udržet přijatelný věk po hodně dlouho dobu.“

„Jaká zkouška? O čem to sakra mluvíš?“ divil se Michail. Ty jeho řeči ho pěkně rozčilovaly.

„Přece to mistrovství. Byl si v hledáčku naší strany a já jsem tě měl proklepnout. Nakonec jsem tě shledal nevhodným. Ale agentura tebou, jak jsem později dozvěděl, nepohrdla.

Kováři rovnováhy často berou za dost našimi zbytky.“

„Ty si tedy celou dobu věděl, že jsem v téhle realitě?“

„Ne ty idiote. Ve skutečnosti to byl případ pro divizi Ljuby Bytewské, protože jsem tady musel propašovat docela značné množství mutagenního viru, abych tak trochu nakopl to prokletí. Ale já jsem to zařídil, tak aby tuhle misi dostalo tvoje uprděné imigrační. Tušil jsem, že si ji vezmeš na starost zrovna ty. Přece jenom je to pro historika neodolatelný svět, nemyslíš?“

„Ani ne. Respektive teď už ne, potom co si tady nadělal takový bordel.“

Pullo který rozhovoru věnoval jen velice málo pozornosti to nevydržel a pokusil se události trochu popohnat:

„Proč toho hajzla prostě neobejdeme a roztaháme jeho vnitřnosti po celý týhle vyfintěný místnosti. Mě už to tu začíná nudit. Co tomu říkáš, Vorene?“

„Jo, myslím, že je to první dobrý nápad, který se v té tvé duté hlavě za posledních několik let vyskytl.“ odpověděl stoicky klidně Vorene a pomalu se přesunoval nalevo.

„Myslím, že to takhle to nepůjde. Někdo si tady potřebuje nahonit svoje ego. Nemám pravdu Michaille?“ řekl Marius a vytasil svůj gladius a postavil se do šermířského střehu. Celé to vypadlo dost groteskně, ale Michail odhodil štít a napodobil ho.

„Jo nechte ho. Mám u něho jeden starý dluh a hodlám ho splatit. Navíc jste oba zranění. Zvládnou ho sám.“

„Přesně jak jsem říkal. Tak lehce předvídatelný. Považujte to za obnovení jednoho starého zvyku, který jste dříve uctívali. Jde o posvátný souboj do kterého byste neměli zasahovat, pokud nechcete riskovat nevěli bohů.“

Oba dva legionáři se zarazili a postupně sklonili své meče.

„Takže si zopakujeme mistrovství Evropy. Nepřijde ti to zábavné?“

„Ne nepřijde. Začínám trochu pochybovat o tvém smyslu pro humor, Marie.“

„To bylo od tebe kruté, urazil si mě.“

„Dost řečí. Standardní pravidla?“ zeptal se ještě Michail.

„Standardní pravidla šermířské asociace. Stejně jako tehdy před léty.“

Michail ze sebe sundal brnění a helmu a protivníka svým mečem pozdravil. Ten mu pozdrav opětoval.

„En garde!“ pronesli skoro ve stejný okamžik.

Chvíli kolem sebe opatrně kroužili. Potom oba vyzkoušeli několik jednoduchých výpadů, aby se takříkajíc oťukali. Marius nic neztratil ze svého umu, možná je ještě lepší. A já jsem jenom starší a starší napadlo, Michaila.

Na řadu přišlo další kolo. Tentokrát už nešlo o žádné oťukávání, ale ostrý boj. A Michail se ocitl ve výrazné defenzívě. Během třetího střetu se jen tak tak vyhnul jedovatému seku po záludu, ve čtvrté sérii úderů se Mariovo lehce otřelo o Koščužkovo rameno.

Potom následoval naznačeným sek na hlavu, který přešel do bleskového výpadu. Michail ukročil kousek doprava a dopředu, takže zkrátil vzdálenost, která ho dělila od protivníka. Michailův sek na pravý bok Marius vykryl, ale tvrdý kopanec do slabin mu vyrazil dech. Michail nezaváhal a sekl protivníka do krku. Ten spadl mrtev k zemi.

„Tak zas až tak moc dobře předvídatelný nejsem, co?“ pošeptal do ucha umírajícímu sokovi

„Nevím sice co ta vaše standardní pravidla znamenají, ale dost pochybuju, že je podle nich dovoleno kopat protivníka do koulí,“ komentoval souboj Pullo. Vorenus neříkal nic, jenom se mračil, stejně jako vždycky.

„Na stará kolena přece nezačnu dodržovat pravidla.“

Na stará kolena: Epilog

Netrvalo dlouho a Titus Pullo byl opět ve formě. V jeho případě to znamenalo, že našel Kleopatřiny zásoby vína a začal z nich popíjet. Vorenius se mezitím odešel otevřít bránu Augustovu vojsku. Michail chvíli zvažoval, že mu půjde pomoci, ale nakonec se na to vykašlal. To nebyla jeho starost. Teoreticky to nemělo trápit ani agenturního rezidenta, ale Michail se smířil s tím, že Vorenius to hraje prostě hraje na dvě strany. Raději se posadil vedle Pulla a vzal si vlastní měch s vínem.

„Na lepší konce“ pozvedl číši Michail. Legionář jeho gesto opětoval a hned v zápětí už obsah prolíval hrdlem.

„Pálí to jak ďas,“ poznamenal Pullo. Koščužko se mu ani nedivil, vzhledem k tomu, jak moc měl rozbitý obličej. „Ale stojí to za to. Tak dobré víno jsem dlouho nepil. Asi to bude tím, že jsem dlouho nedodržel pitný režim.“

„Jestli to nebude spíš tím, že právě vyprazdňuje zásoby pro královnu. Přece si nemyslíš, že Kleopatra bude pít takové patoky jako ty, Pullo.“

„Najednou se ti moje chutě nelíbí. Na lodi při popíjení vína z mých zásob si ale nic nenamítal.“

„Kromě toho jakým způsobem sis to víno opatřil. Rozhodně nebyla jeho kvalita ovlivněna tvou vybranou chutí.“

„Jovišovy blesky co to do tebe zase vjelo za moralistickou náladu. Vyhráli jsme, tak teď máme oslavovat.“

„Ne Pullo, my jsme nevyhráli. To ten parchant si se mnou jenom celou dobu hrál. Ale prohráli jsme ještě předtím než jsme se dostali do paláce.“

„Jak to? Vždyť on je mrtvý a my jsme na živu, tak kde je problém?“

„To dítě. Tenhle hajzl nebyl vůbec důležitý, i když je jenom dobře, že je po něm. Ale důležité je ve skutečnosti dítě Caesara a Kleopatry, protože potomek vlkodlaka a čarodějky bude mít nepředstavitelně velkou moc. Ovládnout tento svět bude pro něj hračka, protože se dostal do rukou největšího nepřítele agentury. A věř mi, že tohle je hodně špatné.“

Reakce Tita Pullo na tuto zprávu byla více než jenom neadekvátní. Byla přímo šílená. Pullo si totiž lehl na zem a začal se svíjet v křečích smíchu. Pullův záchvat trval několik minut a

když se trochu uklidnil Michail na něj vzteky vyjel:

„Co ti do prdele není jasné na tom, že celý tenhle svět a mnoho dalších je v ohrožení. Křehká rovnováha celého metauniverza může být skrze Cesariona ohrožena a ty se tady svíjíš na zemi smíchem! To máš v té hlavě doopravdy úplně nasráno?!“

„Uklidni se. Z poloviny nevím, o čem mluvíš. Ty kecy o tom metauniverzu a tak mi vůbec nic neříkají, ale kdybys věděl to co já, taky by ses smíchy mohl posrat.“

„K sakru to by mě teda zajímalo, co je na konci světa tak směšného!“ Michail se ještě pořád nedokázal uklidnit. Dost velký podíl na té katastrofě bude mít on sám, protože se včas nedovtípl, o co tady ve skutečnosti jde. A Pullo se tady jenom směje, jako kdyby slyšel nejlepší hlášky Shanea Blacka.

„Řeknu ti to asi takhle. Malý Cesarion určitě není potomek Caesara.“

„To mi chceš jako říct, že ho Kleopatra počala jako Panna Marie nebo co?“

„Žádnou tvoji Marii neznám, ale Kleopatra ho určitě nepočala jako panna. To ti můžu osobně potvrdit.“

„Počkej chvíli. Nechceš mi snad namluvit, že si s Kleopatrou spal?“

„No spal. A ne jednou. Chlape ta ženská je vážně dračice. A to její tělo. Na to se jen tak nezapomíná,“ odpověděl klidně Pullo.

„To přece není možné. Proč by Kleopatra spala s někým jako si ty. Bez urážky.“

„Ještě když jsem sloužil pod Caesarem, jsem dostal za úkol doprovázet Kleopatru na cestě z Egypta k němu do Říma. A asi dlouho neměla chlapa nebo co. Tak si mě jednou pozvala do svého stanu, že potřebuje s něčím pomoci. A já jsem rád pomohl, když jsem zjistil, o co jí jde. Ta ženská je v posteli vážně jako bohyně, věř mi.“

„To věřím, takže ty si vážně spal s Caesarovou milenkou a královnou Egypta? Opravdu si ještě střízlivý?“

„Jsem v pohodě. Ta trocha vína na mě ještě ani nezačala působit.“

No upřímně řečeno, většina lidí, včetně Michaila, by to množství, co vypil legionář, za trochu nepovažovala. Ale agent ho už znal natolik dobře, aby věděl, že pro obra Pullova formátu platí trochu jiná měřítko.

„To ale pořád nedokazuje, že to není jeho dítě,“ namítl Koščužko.

„To ne, ale Cesar byl v těchle věcech opatrný, jestli mi rozumíš. A než se rozhoupal vypukla občanská válka a na povyražení s Kleopatrou neměl čas. A pochybuju, že se ke Kleopatře

dostal v té době někdo další, protože jsem byl pověřený Kleopatřinou ochranou. Potom co skončila občanská válka s Pompeiem, už s ní Caesar byl, ale to zase neodpovídá době narození Cesariona. To si dokážu spočítat i já.“

Jestli Titus Pullo mluvil pravdu, a Michail neviděl důvod, proč by lhal, tak se bude lord X-Hawk hodně divit až se Cesarion potatí. Škoda, že u toho nebudu, napadlo Michaila.

„Zdravím Brute. Si na odjezdu? Doufám, že jsem nepřišel nevhod“ zeptal se Augustův legát jednoho z vůdců republikánské strany.

„Vorene, kde ses tu sakra vzal?“

„Takže nejspíš jdu nevhod. To je mi tak líto. Nechtěl jsem tě rušit tak natěsno před odjezdem, ale musím si s tebou pár věcí ujasnit. Co se děje? Si překvapený, že mě vidíš? Podle tvých plánů jsem měl být už nejspíš mrtvý, co?“

„O čem to mluvíš? Proč bych tě chtěl zabít?! Vždyť stojíme na jedné straně,“ zatloukal Marcus Iunius Brutus, poslední republikán.

„Stát s tebou na jedné straně rozhodně není žádná výhra. Spíš naopak, člověk může čekat akorát kudlu do zad. Neboj se moc dobře vím, že máš prsty v Cicerově vraždě a nejspíš ses s tím cizákem paktoval celou tu dobu. Někdo musel dát tu sračku z jiného světa Augustovi a ten agent to nebyl, to vím jistě. Chvíli jsem přemýšlel, kdo by to tak mohl být. A budeš se možná divit, ale nemusel jsem ani přemýšlet dlouho.“

„Vorene to snad nemyslíš vážně! Já přece za nic nemůžu,“ zhrozil se Brutus při pohledu na legionářský meč ve Vorenově ruce. „Nemůžeš mě jen tak bez důkazů obvinit!“

„Ne, máš pravdu, obvinit tě nemůžu. Rozhodně ne bez důkazů. Ale zabít tě můžu i bez nich.“

Michail si dost oddechl, když se ocitl na fantodrómu jemu dobře známé Krakowské pobočky agentury. Špatný pocit lidí jedoucích v autě s opilým řidičem byl jenom slabý odvar toho, co zažíval Koščužko při transrealitním přenosu pod taktovkou alkoholika Pilipiuka.

Tentokrát měl ale štěstí a Pilipiuk byl ještě střízlivý. Což sice pro něj znamenalo značné potíže s dehydratací, jak Pilipiuk s oblibou říkával, ale pro Michaila to byla velká úleva. Aspoň konec téhle mise proběhl podle plánu.

Rychle se přesunul do své kanceláře a s láhví Radhošťské Hořké po ruce procházel hlášeními, které se tu po dobu jeho nepřítomnosti nashromáždily. Najednou už mu vůbec nebylo jasné, proč se na tu misi vydal. Jenom mu to přineslo víc práce a problémů, o které vůbec nestál. Teď musel vyřešit poslední dva. Nejdřív dopsat hlášení o vlastní misi. To zvládl celkem rychle, jenom nad kolonkou zabývající se agenturním rezidentem se na dlouho pozastavil. Nakonec napsal: Ztracen v akci, nutno nahradit. Žij už jenom svůj život, legáte Lucie Vorene a žij ho dobře, rozloučil se s ním v duchu.

Pak přišel na řadu problém číslo dvě.

„Chci se s tebou sejít, osobně, potřebuju něco probrat.“

Možná se to Michailovi jenom zdálo, ale měl pocit jako šéfka oddělené pro interrealitní pašování náhle znejistěla. Což pro ni bylo víc než netypické. Její podřízení ji znali jako tvrdou a přísnou šéfovou. Michail měl ale ovšem možnost poznat ji i z těch příjemnějších stránek. Ale bylo to už dávno, ještě během studií na univerzitě. Možná právě proto znejistěla.

„Dobře, ale mám teď hodně práce a nemůžu jít prostě pryč,“ vykrucovala se Bytewská. Nebo možná mluvila pravdu. Klidně mohla mít mnoho práce. Každopádně Michail jinou odpověď ani nečekal, a tak na ni byl připravený.

„To nevádí stejně mám na Moravě zítra nějaké zařizování. Stavím se rovnou do Hranic. Spěchám, ještě se ozvu. Zatím,“ rychle ukončil konverzaci Michail rázným položením sluchátka.

„Ale...“ snažila se ještě marně zarazit kolegu Bytewská. V půlce věty se ji totiž ozvalo pípání telefonu.

„Volal jste mě, pane?“ hlásil se Vorenius ve stanu svého velitele.

„Ano, posad' se. Mám pro tebe špatnou zprávu. Stan Marca Iunia Bruta včera shořel na popel. Po uhašení požáru ovšem nenašli žádnou kostru a Brutus není nikde k nalezení,“ řekl Augustus a bedlivě sledoval Vorenovu tvář. Nedočkal se ale ani náznaku emocí a tak se rozhodl přitvrdit: „Nevíš o tom něco?“

„Ne, pane.“ odpověděl suše Vorenius.

„Kde si byl celý včerejší den?“

„Byl jsem se podívat na ty zvláštní hrobky nazývané pyramidy pane a na sochu té bestie, Sfingy. Brutus nejspíš dezertoval a ten požár měl pouze zahladit stopy po jeho odchodu, pane.“

„To mě taky napadlo. Napadly mě ale i další možnosti, Vorene.“

„Mě ne, pane. Ale já jsem jenom voják. V politice se nevyznám. Můžu už jít?“

„Můžeš.“

Augustus nebyl takový blázen, aby obvinil jednoho ze svých nejvěrnějších generálů. Ale nebyl tak bláhový, aby si nedomyslel, kdo Bruta oběsil na jeho vlastních střevech na krku Sfingy. Alespoň, že mu Vorenius nelhal o tom, kde včera byl. Vorenius byl opravdu muž, který dodržuje dané slovo. A opět mu dost usnadnil cestu k nadvládě nad římskou republikou.

Koščužko odjížděl ze schůzky s Bytewskou dobře naladěm. Zejména proto, že patřil mezi obdivovatele barokních tvarů a v Ljubině výstřihu rozhodně bylo co obdivovat. Navíc se zbavil dalšího palčivého problému z předchozí mise tím, že šéfku protipašeráckého oddělení varoval před zrádci v agentuře. Jí ovšem na náladě moc nepřidal, a tak to byla schůzka velice krátká.

Michail se na cestě z Hranic zpátky do Polska stavil ve Frenštátě, aby nakoupil zásoby svého oblíbeného likéru, a tak teď na sedadle spolujezdce byla bedna plná láhví s Radhošťskou hořkou. To co ale teď cinkalo, nebyly skleněné láhve, ale jeho mobil.

„Ano, Pilipiuku?“ Michail doufal, že to nebyl ten případ, kdy se vědec zřídil samohonkou a obvolával všechny čísla v mobilu, aby lidem sdělil, jak je má rád.

„Michaile oknem z té dimenze, kde jste měl poslední misi, přišel zvláštní balíček se vzkazem. Myslel jsem, že byste o tom měl vědět.“

„Díky, za dvě hodiny jsem tam. Zkuste do té doby zůstat střízlivý profesore,“ ukončil hovor Michail a šlápl na plyn. Takže to ještě není konec.

„Objevil jste něco profesore?“ zeptal se následujícího dne ráno Koščužko.

Ten balíček totiž poslal Vorenius se vzkazem, že to našel u Bruta ve stanu. Odhadoval, že jde o virus, který způsoboval přeměnu na vlkodlaka. Vzhledem k tomu, že Pilipiuk byl předtím než ho přeřadili do Krakova ve vědeckém oddělení, a kupodivu dokázal do Koščužkova příjezdu vystřízlivět, pověřil ho Michail zkoumáním záhadného virusu.

Profesor vypadal, jako kdyby celou noc nespál a zároveň nepil. Což v jeho případě znamenalo, že byl čilý jako rybka.

„Michaile, je to zázrak. Je to mutagenní virus, který měl způsobovat spojení lidské a zvířecí DNA.“

„Měl? On ho způsoboval, věřte mi profesore. Na vlastní oči jsem viděl ty vlkodlaky.“

„To není možné. Já jsem ten virus vyrobil a v žádném z pokusů nefungoval. A tato verze viru je úplně stejná, jako ta moje. Celou noc jsem ji testoval a pořád nefunguje.“

„Počkejte profesore, vy jste tu sračku vyrobil?!“ K čertu. I on měl spiklence ve vlastním oddělení. Kdo by to do starého alkoholika řekl.

„Ano, ale je to už dávno. Pak jednoho dne ten virus záhadně zmizel z mé laboratoře.

Obvinili mě, že jsem ho někomu prodal, ale neměli žádné důkazy a svědky, tak mi byl pouze udělen zákaz vědecké činnosti a byl jsem převelen na zdejší pobočku jako dohlížitel nad fantodromem.“

„Takže teď můžete své jméno očistit a vrátit se zpět mezi vědce,“ zkonstatoval Koščužko.

„Děkuji nechci. Teď už ne. Ale i tak se mi nesmírně ulevilo. Konečně mám čisté svědomí. Michaile nemáte tušení jak je možné, že ten virus tam fungoval?“

„Mám. Kdysi dávno v tom světě řádilo vlkodlačí prokletí, to by na to mohlo mít vliv, ne?“

„No jistě. Já jsem ale hlupák. Jak to, že mě to nenapadlo dřív. Startovní gen! Potom už jenom stačí rozpoutat reverzní reakci...“

„Zadržte profesore. Jestli mi to chcete vysvětlit, tak jedině v mé kanceláři při skleničce
Hořké, ano?“

„To neodmítnu.“

Sirius – Martin Stručovský

Agent Henry Greengrass

Věk 32 let, výška 181 cm, hmotnost 85 kg, oči modré

matka: Zuzana Greengrassová; za druhé světové války působila jako americká špiónka

otec: Henry II. Greengrass; anglický letec bojující ve II. světové válce

Vzdělání a zkušenosti:

Hrabě Henry Greengrass, třetí toho jména, syn anglického pilota a české špiónky, kteří se později stali zaměstnanci E.F. Ve svých pěti letech se stal svědkem jejich vraždy a dále byl vychováván komorníkem Donaldem. Po otci zdědil titul hrabě a zbraňové impérium v hodnotě několika miliard euro. O chod firmy se však nikdy moc nezajímal, protože byla svěřena do rukou rodinného přítele Jamese Sherwooda.

Absolvoval Harvard a Královskou vojenskou akademii v Londýně. Ve dvaceti letech objevil v otcově staré pracovně hyperfantóm, kterým odcestoval do jiného světa. Zde se setkal s agentem Jackem Masonem – otcovým kolegou. Od něj se dozvěděl o Kovářích rovnováhy a o tom, že pro ně pracovali i jeho rodiče. Tak započal jeho výcvik a následná práce u agentury EF.

Titulu hraběte se však nikdy nevzdal a chová se podle toho. Je arogantní, musí mít vždycky pravdu. Rád se obléká do značkového oblečení a je zvyklý na přepych. Jeho koníčkem je svádění krásných žen a nejen těch vdaných.

Ač každý den nosí masku tvrdáka, nikdy nezapomněl na obličej vraha svých rodičů a jeho největším přáním je najít ho a zabít.

Speciální dovednosti a vlastnosti:

Řidičské oprávnění A,B,C,D

Pilotní průkaz na vrtulníky a letadla

Bojová kvalifikace: Box, Karate

Jazyky: angličtina, němčina, čeština, francouzština

EF zařazení:

Potírání interdimenzionálního terorismu.

EF certifikace:

psychická stabilita: 0.7; poznámka psychologa: pro dosažení cíle schopen jít přes mrtvolky a obětovat i vlastní život

fyzická vybavenost 0.0, bez připomínek

vojenský výcvik: 2.1 (obsluha, údržba, manipulace s technikou do roku 2035)

zdravotnictví: 2.0

survival : 0.0 (všechny klimatické pásy, historické epochy)

znalost historie: 2.4 (základní kurs + vlastní znalosti, dostačující)

Jizva: 1. Kapitola

Krátce před desátou večer zastavil agent Henry Greengrass před barem jménem Red sun a vystoupil, aby otevřel dveře své kolegyni z oddělení pro potírání interdimenzionálního pašování – Natálii Simonové. Jakmile se tak stalo, nabídl ji své rámě a ona přijala.

Greengrass musel uznat, že v těch černých šatech s hlubokým výstřihem je zatraceně sexy. Pravda, Simonová byla krásná žena, ale v těch šatech byla ještě krásnější. Oba dva vešli dovnitř.

„Už jsem ti, Natálie, dnes řekl, jak moc ti to sluší?“

„Ne.“

„Výborně, alespoň jsem to napravil.“

„Henry, nezapomeň, jsme tu pracovně.“

„Co tím myslíš, zlato?“

„Ty dobře víš co. V celé agentuře máš pověst největšího svůdníka. Nedivila bych se tomu, kdybys spal i s Bytewskou.“

„Ne, o tvou šéfovou bych nezavadil ani pohledem. Myslel jsem si, že je normální, když spolu agenti a agentky spí.“

Ocitli se v obrovské místnosti, muzika hrála nahlas a lidé tančili v jejím rytmu. Oba dva agenti zamířili k dlouhému vycíděnému baru a posadili se.

„Co si dáte?“ zeptal se barman v havajské košili.

Jeho hlas byl v tom hřebu stěží slyšet.

„Mochito,“ řekla Simonová.

Barman Simonovou doslova svlékal očima..

„Dám si to samé,“ řekl Greengrass.

Barman pohlédl na Greengrassa, došlo mu, že kráska je tu s ním, a odvrátil pohled.

Podal jim objednané pití a věnoval se dalším zákazníkům.

Zatímco popíjeli, agentka si prohlížela člena jednotky pro potírání interdimenzionálního terorismu.

Henry Greengrass – dvaatřicetiletý černovlasý svalovec v obleku od Armaniho s pistolí v podpažním pouzdře, se zálibou v rychlých autech, kterému neodolá snad žádná žena. V celé

agentuře se nenašel bohatší člen, protože po svém otci zdědil miliardářské zbraňové impérium.

„Máš dopito, baby?“ zeptal se jí a sundal si sluneční brýle. Co si agentka pamatovala, nosil je pořád. Teprve teď si měla možnost prohlédnout jeho tmavě modré oči, které jediné ukazovaly, že i tenhle tvrd'ák má křehkou duši.

Prošli dveřmi a šli dlouhou osvětlenou chodbou s několika odbočkami, až se ocitli na jejím konci a stáli před dveřmi se stříbrnou klikou.

Simonová zaťukala, ale nikdo neodpovídal. Zkusila to ještě dvakrát, ale potřetí se k tomu nedostala.

„Ustup,“ požádal Greengrass.

Natálie poslechla, Henry přistoupil ke dveřím a vykopl je.

„Vím, že je slušné, aby dáma šla první. Snad ti nebude vadit, když to tentokrát porušíme?“

„Ne, nebude.“

Ocitli se v malé kanceláři s tapetami vnadných dívek na stěnách. Agenti se rozhlíželi a pak spatřili nahou ženu a nahého muže bez hlav ležící na kanapi.

„No, co teď?“

„Porozhlédneme se a třeba najdeme nějakou stopu.“

Prohledali celou kancelář a jediné, co našli, byl kus papíru s poznamenaným telefonním číslem. Simonová číslo uložila do paměti mobilního telefonu.

„Měli bychom vypadnout dřív, než sem někdo přijde a zavolá poldy,“ navrhla Simonová.

„Jo, to bychom měli,“ souhlasil Greengrass.

Opustili kancelář a vrátili se na diskotéku.

Jak procházeli kolem tančících párů, Simonová zkusila vytočit číslo. Jaké bylo překvapení, když uslyšeli zvonit telefon někde na diskotéce.

Zkusila to znova.

Výsledek byl stejný – pořád jedna a ta samá melodie.

„Henry, ten, komu patří to číslo, je tady. On mi to vzal!“

Na to Greengrass už nic neřekl – rozhlížel se, až konečně spatřil muže s telefonem u ucha.

Muž byl trochu víc při těle, přesto však stále v dobré kondici, s šedými vlasy ostříhanými na ježka a šedým plnovousem. Oděn do riflí a černé kožené bundy.

„Co ten tady dělá?“ zeptal se Greengrass.

„Kdo?“

Henry Greengrass však neodpověděl a šel za mužem, který se tlačil ven z budovy.

Konečně se Henrymu podařilo dostat se ven na ulici. Rozhlížel se, avšak po muži ani stopy.

Až pak na vozovce zaskřípaly brzdy a Henrymu Greengrassovi přímo před očima projel černý hummer s mužem sedícím za volantem...

„Nastup!“ řekl Greengrass a naskočil do porsche.

Simonová také nastoupila a agent šlápl na plyn.

Muž se otočil a několikrát vystřelil. Greengrassovo okno nebylo bohužel neprůstřelné, takže po druhém nárazu kulky prasklo. Třetí kulka se Natálii zaryla do hrudi.

„Natálie!“ zařval Greengrass.

Simonové stékala krev po šatech a pomalu se jí před očima dělala tma.

Jizva: 2. Kapitola

„Natálie!“ zařval Greengrass a pohlédl na agentku, které stékala krev po šatech. Věděl, že se musí rozhodnout – buď pojedou do nemocnice, kde lékaři poskytnou Natálii nutnou pomoc, anebo bude pokračovat v pronásledování. Zvolil první možnost, protože nebyl hajzl a navíc mu na Natálii záleželo.

Otočil auto a zamířil do nemocnice. Vytočil číslo do agentury, aby informoval šéfa.

„Agentura EF. Přejete si?“

„Tady agent hrabě Henry Greengrass, spojte mě okamžitě s plukovníkem Couleym!“

„Jistě, agente.“

„Greengrassi, co se děje?“

„Šéfe, byli jsme za Michalem Gogolem – tím bývalým teroristou. A agentka Simonová...“

„Co se jí stalo?“

„Byla postřelena. Právě ji vezu do nemocnice.“

„Dobrá, Henry. Zavolám Bytewské a dorazíme hned, jak budeme moci.“

„Ano.“

Zastavil před obrovským nemocničním komplexem, vyběhl z auta, vzal Natálii, která pomalu upadala do bezvědomí a rozběhl se s ní ke vchodu.

Cestou ještě stačil říct: „Prosím, vydrž to.“

Henry seděl na plastické židli v nemocniční chodbě páchnoucí dezinfekcí a mačkal prázdný umělohmotný hrnek od kafe z místního automatu.

Za ty čtyři hodiny, co zde seděl, už stačil přečíst několikrát všechny vývěsní tabule propagující léky a Ministerstvo zdravotnictví visící na křídově bílých stěnách. Každých deset minut očima zatěkal ke skleněným dveřím, zda konečně neuvidí vcházet Couleyho s Bytewskou.

Zvedl se, aby se protáhl, a zamířil k automatu pro další kávu. Zrovna v ten okamžik skleněnými dveřmi prošly tři postavy.

Ten nalevo byl vysoký, zahalen v černém plášti s páskou přes levé oko. Jmenoval se Alexandr Couley a byl Henryho šéf. Prostřední osobou byla Ljuba Bytewská – Natáliina šéfk. Po jejím boku krácel zrovna jako osobní strážce agent John Francis Kovář – člověk, se kterým se Greengrass v tento okamžik chtěl setkat ze všeho nejméně.

Aby toho nebylo málo – dveřmi na operační sál prošla skupina lékařů a sestřiček připomínající vojenský konvoj, na místo tanků mezi nimi byla pojezdná postel, na které spala Natálie pod vlivem narkózy.

Všem čtyřem agentům vyšel vstříc mladý lékař se stetoskopem kolem krku svírající v ruce jakési dokumenty.

„Promiňte, vy jste příbuzní Natálie Simonové?“

Všichni čtyři přikývli.

„Jak je na tom, doktore?“ zeptal se Couley.

„Podařilo se nám vytáhnout kulku a v současné době je pacientka stabilizována.“

„Děkujeme, doktore.“

„Ty hajzle,“ řekl Kovář Henrymu v okamžiku, kdy byla eskorta z dohledu.

Greengrass na agenta pohlédl.

„To je tvoje vina!“

JFK se postavil proti Henrymu.

„Co jste tam vůbec dělali?“

„Kováři, uklidněte se. Simonová a Greengrass byli pověřeni vyšetřováním vražd těch interdimenzionálních teroristů,“ řekla Bytewská.

„To je sice hezké, šéfová, ale povězte mi, Greengrassi, proč na sobě máte tenhle oblek od Armaniho?“

„Byli jsme na večeři...“

„Tak, slavný agenturní děvkař hrabě Henry Greengrass si dává rande s mojí přítelkyní.“

„To nebylo r...“

Henry to však nestačil dopovědět, protože v následujícím okamžiku mu Kovářova pěst přistála na obličej. Hrabě ucítil, jak se mu ústa začínají pomalu plnit vlastní krví.

Další ránu už Greengrass zachytil. Otočil mu rukou, až JFK vykřikl bolestí, a vskutku stačilo málo, aby nemocníci byl slyšet zvuk křupajících kostí. Místo toho se hrabě rozmáchl a udeřil Kováře také do obličeje. V další rvačce však zabránil Couley, kterému pomohl

příchozí nemocniční hlídač.

„Nemáte náhodu doutník?“ zeptal se Greengrass, když se společně s Bytewskou usazovali do křesel v Couleyho kanceláři. „Dal bych si cigaretu, ale bohužel mi všechny došly.“

„Víte že nesnáším, když mám kancelář načichlou doutníky, nicméně dnes mohu udělat výjimku,“ řekl a podal mu otevřenou dřevěnou krabičku.

Hrabě jeden vyndal, strčil si jej do úst a stříbrným zippo zapalovačem si připálil. Již při prvním potáhnutí poznal, že doutník je velmi kvalitní.

„Ty jsi z Kuby, že?“

„Ano, jak jste to poznal?“

„Mají specifickou vůni,“ odpověděl.

„Greengrassi, ráda bych se vám omluvila za chování agenta Kováře. Bylo to od něj velmi neprofesionální.“

„Nechejte to být, madam,“ mávl nad tím hrabě rukou, „Prostě mu ruply nervy. Já bych se v takové situaci zachoval úplně stejně. Jen mi prosím věřte, že jsem neměl v úmyslu vaši agentu zatáhnout do postele. Vím, jakou mám po celé agentuře pověst.“

„Já vám věřím, ale musíte pochopit, že i takový James Bond je proti vám hotový andílek.“

Greengrass přikývl.

„Tak, Greengrassi, a teď byste nám mohl povědět, co se vlastně stalo.“

„Takže, večer jsme si zašli se Simonovou na večeři. Byli jsme zrovna u předkrmu, když mi zavolal Gogol, že pro nás má nějaké informace. Docela jsem se divil, protože když jsme tam byli posledně a varovali ho před tím vrahem, tak nás vyhodil. Nicméně jsme se do toho jeho klubu vydali.

Když jsem vstoupili do jeho kanceláře, tak už tam ležel mrtev a ty děvky jakbysmet.“

„Povězte mi, Greengrassi,“ přerušila ho Bytewská, „zemřeli stejně jako ti tři předchozí?“

„Ano. Všichni měli oddělené hlavy od trupu. A hlavy opět chyběly. Porozhlédli jsme se po kanceláři a Nat... tedy agentka Simonová objevila papír s načmáraným telefonním číslem. Poté jsme raději místnost opustili. Ještě uvnitř klubu to číslo vytočila a ten telefon zazvonil. Rozhlédl jsem se a spatřil Jacka Masona, který se dal ihned na útěk. To on Simonovou

postřelil.“

„Kdo že tam byl?“ zeptal se ohromeně Couley.

„Jack Mason, pane.“

„Opravdu se tady bavíme o tom Jacku Masonovi?“

Greengrass přikývl.

„Promiňte mi to, ale můžete mi říct, kdo je to ten Jack Mason?“ zeptala se nechápavě Bytewská.

Oba dva agenti na ni pohlédli v domnění, že si z nich dělá legraci. Jak však ukázal výraz v její tváři, uvědomili si, že to asi opravdu neví.

„Ljubo, vy opravdu nevíte, kdo je to Jack Mason?“

„Ne.“

„Tak to mě docela překvapuje,“ řekl Greengrass a odklepl popel.

„Proč?“

„Protože Jack Mason je jedna z legend Agentury EF. Tedy spíše Oddělení pro potírání interdimenzionálního terorismu.“

„To bude jistě ten důvod, proč jsem o něm nikdy neslyšela.“

„Vlastně ani nevím, jestli bych vám o něm měl povědět já nebo tady Greengrass...“

„Mluvte vy, plukovníku. Tuhle legendu našeho oddělení znáte mnohem déle než já.“

„To bych zrovna neřekl, protože když jsem tomuto oddělení začal velet, tak už tu Mason dávno byl...“

„Nebudeme se teď zdržovat matematikou, pane...“

„Ach ano, ovšem. Takže, Jack Mason je hrdina stovky bojových operací a misí. Navíc byl vždycky tvrdým bojovníkem proti teroristům a v jeho slovníku se slovo „vzdám to“ nevyskytuje. V jednom z myriád světů, o kterých víme, zabránil bombovému útoku na Buckinghamský palác a obdržel vyznamenání od královny. Po teroristickém útoku, kdy zemřela jeho manželka, začal ty parchanty ještě víc nenávidět a z běžného bojovníka proti interdimenzionálnímu terorismu se stal fanatický lovec. Nesmím zapomenout dodat, že byl parťákem Greengrassova otce a o několik let později Greengrass sám učil. Z tohoto vztahu se pak vyvinulo pracovní partnerství. A mnozí agenti, co znali i Greengrassova otce, by vám řekli, že to vypadalo, jako kdyby se Masonovi vrátil několik let mrtvý parťák, se kterým byli jako bratři.“

Bytewská pohlédla na Greengrasse.

„Jako bratra jsem ho nevnímal. Spíš jako svého druhého otce.“

„Před rokem a půl pak Jack odešel do důchodu na základě vlastního rozhodnutí. Já jsem mu to nezazlíval, vždyť mu taky bylo už šedesát let a ve svém životě nedělal nic jiného, než že zabraňoval teroristům v útocích.“

„Teď to však vypadá, že je Mason zpět,“ řekla Bytewská. „Myslíte, že to on vraždí ty teroristy?“

„Těžko říct, madam. Přál bych si, aby to byl on, protože pak bychom to mohli uzavřít, ale tohle prostě není jeho styl.“

„Chybí motiv,“ dodal Couley.

„Ten máme. Mstí smrt manželky...“

„Několik let po její smrti? Je to směšné a sama tomu nevěříte,“ řekl Couley.

„Dobrá, ale postřelil mojí agentku, to už na obvinění stačí.“

„Máte pravdu, madam. Ale Mason je liška podšitá, nenechá se chytit jen tak. Má svůj plán a toho se bude držet stůj co stůj. Dle mého názoru musíme projít pořádně informace o těch čtyřech teroristech, co zemřeli. Něco je evidentně spojuje. Jakmile na to přijdeme, budeme i vědět, kdo za tím vším stojí.“

„Greengrassi, říká vám něco jméno Vanda Pantůčková?“

Henry si okamžitě vzpomněl na jednu ze svých prvních lásek, s kterou kdysi prožil krátký milostný románěk, jenž skončil po týdnu, kdy ho našla, jak souloží u nich v kuchyni s prodavačkou od Avonu.

„To víte, že pamatuji. Masonova starší dcera.“

„Agentka Pantůčková byla zavražděna před dvěma měsíci během tajné operace.“

„Cože, ona je mrtvá?“ zeptal se překvapeně Henry a doutník mu vypadl z ruky.

„Bohužel ano.“

„A co jste myslel tou agentkou? Copak ona pro nás pracovala?“

Couley přikývl.

„Proč jste mi to neřekl?“

„Myslel jsem, že mou povinností není sdělovat vám seznam mých podřízených.“

„Jistě, omlouvám se...“

„Vypadá to, že máme motiv. Proč jste to neřekl hned, Couley?“

„Úplně mi to vypadlo z hlavy. Navíc jsem si to hned nedal dohromady kvůli tomu příjmení.“

„Majore, říkal jsem vám, že Jack ty teroristy nezabil. Není to jeho styl...“

„Nesnažte se Masona bránit, Greengrassi.“

„To by mě ani nenapadlo, madam. Jen na stůl vykládám fakta. A jedním z nich je, že Jack by nestínal hlavy jako nějaký kat.“

„Tak jako další fakt si vyložte na stůl to, že máme motiv, a také to, že se Jack Mason zrovna nalézal na místě činu...“

„Jistě, zabili mi dceru a proto půjdu a náhodou zabiju čtyři teroristy, protože jsem takový amatér, že si ani nezjistím, na čem moje dcera pracovala a tím pádem ani nevím, po kom vlastně šla.“

„A při tom postřelím neznámou agentku v doprovodu agenta, který se mnou pracoval,“ dodala Bytewská.

„Co tím chcete říct, majore? Že v tom jedu s Masonem?“

„Mohli byste toho nechat, prosím? Takhle se opravdu nikam nedostaneme,“ řekl Couley.

„Nyní musíme...“

Větu však nestačil dopovědět. V té chvíli se totiž rozezvučelo poplašené zařízení, upozorňující na přítomnost vetřelce v agenturním archívu, kde byly uloženy přísně tajné dokumenty.

Jizva: 3. kapitola

Všichni tři agenti čekali před kanceláří, když k nim mířili dva strážníci v oblecích vedoucí mezi sebou Jacka Masona.

„Jacku, ty parchante,“ utrousil Greengrass, došel k němu a chytnul ho pod krkem.

„Greengrassi, uklidněte se!“ řekl Couley a odstrčil jej od Masona.

Jack Mason mlčel.

„Zaveďte ho do výslechové místnosti! Tam si s ním promluvíme v klidu a sám.“

Strážci uposlechli a vydali se s Masonem dál po dlouhé osvětlené chodbě.

„Poslyšte, Greengrassi,“ řekla Bytewská, když kolona s Masonem zmizela, „Neměl by ho vyslechnout někdo jiný.“

„Ne,“ zaprotěstoval, „udělám to já,“ dodal a vydal se za nimi.

Henry vstoupil do výslechové místnosti, kde kromě čtyř holých stěn navozujících depresivní atmosféru, jednoho stolu a dvou židlí nic nebylo.

Greengrass se posadil naproti Masonovi a pohlédl na něj. Jeho bývalý učitel si ho nevšímal a hleděl neustále do země.

„Ahoj, Jacku,“ oslovil ho.

Žádná odpověď.

„Sakra, Mason, podívej se na mě a mluv se mnou,“ zvýšil hrabě hlas.

Jack Mason zvedl hlavu a řekl: „Henry, kdysi jsem ti řekl, že my dva jsme spolu skončili a že už si nemáme co říct!“

„Ano, Jacku, to si pamatuji. Chápu, že se ještě pořád zlobíš...“

„Zlobím je slabé, slovo, Henry. Jsem na tebe nasranej.“

„Sakra, Jacku, to sem teď netahej...“

„Henry, sbalil jsi Vandu a věděl jsi, že to je moje dcera.“

„Co je na tom? Lidi se dávají dohromady...“

„Sbalil jsi ji a věděl's že je to moje dcera.“

„Jistě, Jacku, ale to jsem věděl přece od chvíle, co jsi nás seznámil.“

„Víš, já si nepřál, abyste spolu cokoliv měli, protože jsem věděl...“

„Co jsi věděl?“

„Věděl jsem, jaký jsi děvkař.“

„To chápu. A mrzí mě, že jsem to podělal.“

„Víš, že je mrtvá?“

„Ano, dozvěděl jsem se to teprve před hodinou. To je ten důvod proč jsi byl v Red sun?“

„Jo, sháněl jsem nějaký informace, ale musíš mi věřit, že já ty tři neoddělal. Byli už mrtví, když jsem tam přišel.“

„Jacku, já ti to věřím, ale postřelil jsi naši agentku.“

„To je mi líto?“

„Líto? To je hezké, že je ti to líto, ale to sis měl rozmyslet dřív, než jsi vystřelil.“

„Sakra, Henry, mě drží při životě už jenom pomsta. Vždyť ty jediný mě tady můžeš pochopit. Jsi na tom úplně stejně...“

„Ne, Jacku, nejsem na tom stejně. Mně pomsta nezatemnila mozek. Pamatuješ, co jsi mě učil. Nejdřív se ptej a pak střílej. A ty jsi tohle pravidlo porušil.“

„Kdysi jsi chtěl své rodiče pomstít, to kvůli tomu jsi se chtěl stát agentem EF. Tvůj táta by s
mojí pomstou souhlasil.“

„Můj táta by hlavně nechtěl, aby se z jeho nejlepšího přítele stal vrah. Co jsi dělal v archívu?“

„Pátral jsem.“

„Po čem?“

„Po spisu, který by mě zavedl k vrahovi mé dcery, když Gogol už nemůže zpívat...“

„Čí spis jsi hledal?“

„Co ti říká Jizva?“

V Greengrassových očích se zablesklo. To jméno mu říkalo hodně.

„Nejhledanější interdimenzionální terorista. Nikdo neví, jak vypadá ani kde se skrývá. Prý má obličej celý zjizvený, od toho taky ta přezdívka. Proč se ptáš?“

„Vypadá to, že jeho úkryt už není tak tajný. Vanda pronikla do skupiny, která s ním úzce spolupracuje a dokonce se s ním setkala. Zabil ji dřív než ho zatkla. Přísahal jsem, že toho hajzla najdu a oddělám. I kdyby to byla poslední věc v mém životě.“

„Tak to jsem rád, že jsi pod zámek, Jacku. Nerad bych, aby ten hajzl oddělal i tebe.“

„Podceňuješ snad moje schopnosti?“

„Ne, to bych si nedovolil. Teď mě omluv, ale půjdu spát. Ve výsledku budeme pokračovat zítra,“ řekl Greengrass a zamířil ke dveřím.

„Henry...“

Greengrass se otočil.

„Pamatuj si, že já zdrhnu. A až se tak stane, tak toho hajzla najdu a zabiju.“

O hodinu později Greengrass odemkl dveře svého bytu, vešel dovnitř, vyzul se a vkráčel do rozlehlého obýváku jehož stěny pokrývaly vzácné obrazy renesančních umělců.

Usadil se do křesla sundal si košili, sako a odhodil je na zem. Pistoli z podpažního pouzdra odložil na bar, popadl láhev alkoholu a nalil si pořádného panáka, kterého do sebe ihned kopnul.

V hlavě si přehrával události tohoto večera a musel uznat, že přinesly ovoce v tom, že Mason je pod zámek a nemůže pokračovat ve své cestě za pomstou. Už se přesvědčil, že Mason musel být opravdu padlý na hlavu, když vlezl do archívu. Jak si to však přehrával v hlavě, došel ke znepokojivé otázce. Jak se vlastně do toho archívu dostal, když na jeho otevření potřebuje klíč, který mají k dispozici jenom agenti?

Dřív, než to stačil šéfovi zavolat, telefon v kapse začal vyzvánět.

„Slyším.“

„Greengrassi, tady Couley. Máme problém. Mason utekl.“

„Cože? Jak je to možné?“

„To není všechno. Odcestoval pryč pomocí fantodrómu.“

„Sakra. Převleču se a jedu zpět.“

Zavěsil telefon, oblékl si rifle, triko a koženou bundu. Pistoli uklidil do podpažního pouzdra a s telefonem v ruce vyběhl ven.

„Sakra, jak mohl utéct?“ zeptal se Greengrass, když se posadil v šéfově kanceláři.

„Někdo mu pomohl.“

„Stejně jako do archívu.“

„Ale kdo?“

„Vždyť přece archív otevřete pomocí speciálního elektrického klíče, pokud se nemýlím.“

„Zavolám do archívu, aby zjistili čím klíč ty zatracené dveře otevřel,“ řekl a chopil se sluchátka.

Za dvě minuty zavěsil.

„Tak co?“

„Klíč patří agentce Masonové.“

„Cože? Lauře? Copak ona tu taky pracuje?“

„Copak jí znáte taky?“

„Jen od vidění. Je to Masonova mladší dcera.“

„Ano, pracuje tu. Nastoupila týden po vás. Do háje, mělo mi dojít dřív, že bude otci pomáhat.“

„Nic si z toho nedělejte.“

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ řekl Couley.

Dovnitř vstoupil Ron Shark – Greengrassův kolega a blízký přítel.

„Á, Sharku, už jste zde.“

„Ano, šéfe.“

„Tak co se podařilo technikům z jejího notebooku vytáhnout?“

„Nic.“

„Jak nic?“

„Prostě nic. Někdo si dal dost práce a tomu počítači poskytl pořádnou koupel.“

„To snad není možné!“

„Mason,“ procedil Greengrass mezi zuby.

„No, můžete jít, Rone.“

„Ano, pane.“

„Co v tom jejím notebooku chtěl?“

„Ale, šéfe, vy to přece víte.“

„Ne, nevím.“

„Ale víte. Hledal směrové údaje a informace o světě, kde se skrývá Jizva.“

„Jizva je jen mýtus.“

„Ne, není. Jizva je skutečný terorista. Vy to víte, já to vím, Mason to ví. A Vanda to věděla taky, ale za tohle zjištění musela zaplatit životem, protože ho viděla na vlastní oči. A já se vás ptám, co se teď bude dít?“

„Pošlu vás tam, abyste chytil Masona a Jizvu.“

Greengrass přikývl.

„Henry, tohle nebude jako předešlé mise, protože vždycky jste měl alespoň nějakou spojku. Tam ale budete zcela odkázán sám na sebe.“

„Rozumím.“

„Abych se přiznal, o tom světě, kam se vydáte, nic moc nevíme. Za to málo co máme k dispozici, můžeme poděkovat agentce Pantůčkové. Pokud vám mohu doporučit, nastudujte si ty materiály, protože vám rozhodně ty informace přijdou k duhu.“

„To rozhodně udělám.“

„Výborně. Nezbyvá mi tedy nic jiného, než vám popřát mnoho štěstí.“

Greengrass probudilo štrachání v zámku u dveří jeho hotelového pokoje. Okamžitě byl na nohou a s pistolí v ruce kráčet pomalu ke dveřím.

Konečně se vetřelci podařilo dveře otevřít a vstoupit dovnitř. Greengrass počkal, až za sebou zavře dveře a pak ho udeřil.

V té tmě nahmatl vetřelec Henryho krk a pevně jej stisknul. Greengrass cítil, jak mu rychle dochází kyslík, chytil vetřelce pod krkem, dal mu kolínko do rozkroku, což vedlo k povolení vetřelcova stisku. Neznámý se začal vzdalovat, až narazil zády na dveře. Henry přemýšlel co dál, až si vzpomněl na zbraň, kterou stále svíral v ruce. Pomalu k němu kráčet a mířil na něj pistolí.

Jizva: 4. kapitola

S pistolí nataženou před sebe rozsvítil světlo a pohlédl do tváře sotva pětadvacetiletého muže s neoholenou tváří oblečeného do krat'asů a pestrobarevné košile – oblečení tolik typického pro toto podnebné pásmo.

Greengrass ho chtěl v první chvíli zastřelit, pak si to ovšem rozmyslel a sklonil pistoli k zemi. Jeho soupeř toho chtěl okamžitě využít, ale Henry ho zkrotil jednou dobře mířenou pěstí do obličeje, která ho poslala na podlahu pokrytou blankytně modrým kobercem.

Hrabě ho chytnul pod krkem, postavil ho na zem a zády přitiskl ke zdi.

„Kdo tě najal?“ zeptal hrabě se a udeřil ho do hrudi.

„Byl to vedlejšák,“ odpověděl vrah a vykašlal krev.

„Kdo tě najal?“ zeptal se znovu Greengrass a přiložil mu pistoli k hlavě.

„Sledoval jsem tě od chvíle, co jsi prošel tím portálem nebo co to vlastně bylo,“ odpověděl muž, aby se vyhnul odpovědi na Henryho otázku.

„Jakým portálem?“

Greengrass dělал, že neví o jakém okně mluví, ale zároveň si nadával, že si nevšiml sledovačky.

„Nehraj si na debila,“ muž opět vypliv krev, „řikal, že to bude nebezpečný jít proti jednomu z Kovářů rovnováhy, ale já to vzal, protože jsem žádnýho ještě nedostal. A teď je čas zaplatit za blbost...“

Dřív než Henry stačil cokoliv udělat, skácel se zabiják k zemi. Greengrass si všiml, že mu z úst vypadl falešný zub.

„Sakra. Takový starý trik a já na něj naletím,“ řekl hrabě a kopl do mrtvoly.

Bylo potřeba se zbavit těla a to nejlépe hned. Greengrass musel uznat, že má štěstí, protože muž si vybral ke své smrti tu nejlepší dobu, byla velmi malá pravděpodobnost, že ve dvě ráno se po chodbách hotelu bude někdo potulovat.

Nejprve prošacoval mužovo oblečení. V levé kapse našel koženou peněženku s několika drobnými.

Kromě krabičky cigaret a zápalek v druhé kapse nenašel nic, ale ta krabička od sirek ho upoutala, protože byla z jednoho místního pajzlu, kde se scházeli lidé toho nejhrubšího zrna,

jak se už stačil dozvědět za svůj pobyt ve zdejší světě od sympatického černošského taxikáře, který ho vezl do hotelu.

Doběhl do ložnice a oblékl se, cestou z ložnice si nalil pořádného panáka, vrátil se do chodby, hodil si tělo přes rameno, aby ji vynesl ven.

Greengrass se probudil v deset hodin a pět minut. První co udělal, bylo, že si oblékl župan, došel si nalít sklenku a posadil se na židli.

Vzpomínal na noční události a došel k názoru, že v noci měl opravdu na mále. Ten zabiják ho málem dostal, to už se příště nesmělo opakovat. Pokud má v tomhle světě přežít, musí být obezřetnější a nesmí mít slitování. Navíc věděli, kde bydlí, takže bude jistě na místě, když se přestěhuje do jiného hotelu.

Začal si hrát s krabičkou od zápalek, kterou v noci našel u mrtvého muže. Ještě do včera neměl žádnou stopu, neměl kde začít. To už dneska neplatilo.

Po provedení ranní hygieny se Greengrass oblékl, opustil pokoj a šel dolů na recepci, aby se odhlásil. Nakonec opustil hotel a ocitl se na rušné ulici plné spěchajících lidí a automobilů stojících v dopravních zácpách.

Byl pátek, deset hodin dopoledne a Henry Greengrass přemýšlel, kde se teď ubytuje, protože seznam hotelů Vandina zpráva neobsahoval. Vlastně se tento svět od toho jeho lišil jedinou výjimkou. Moře obývali mořští lidé – ne, nebyli to žádní mloci, ale napůl lidé a napůl ryby, kterým vládl král Triton, jehož národ žil po staletí v míru s lidskou rasou. Samozřejmě toto příměří ohrožovali velrybáři zabíjející kosatky. Triton se však již několikrát pomstil, když svým trojzubcem zničil pár lodí.

Mávl na taxíka a ani ne za dvě minuty mu zastavilo jedno ze žlutých aut, které řídil černoš s dredy.

„Kam to bude?“ zeptal se, když Greengrass usedl na sedadlo spolujezdce.

„Do hotelu,“ odpověděl.

„A do kterého?“

„To je jedno, na penězích nezáleží.“

„Ok, jak si přejete,“ odpověděl a šlápl na plyn.

„Jste tu poprvé?“

„Ano, dá se to tak říct. Poslyšte, říkám vám něco klub Titty Twister?“ zeptal se a zamával mu před obličejem krabičkou od zápalek.

Taxikář mu věnoval jeden krátký pohled a řekl: „Vy ale nevypadáte jako člověk, co by vlezl do takového pajzlu, pane!“

„Už jste tam někdy byl?“

„Jo, kundičky tam maj pěkný.“

„Víte kde ten klub je?“

„Jasná páka.“

„Skvěle, takže se pro mě stavíte dneska v osm večer a odvezete mě tam,“ řekl Henry a rovnou mu podstrčil další bankovku.

„Není problém, šéfe,“ řekl s úsměvem na rtech a vložil si peníze na přístrojovou desku,

„Jinak jsme tady - hotel Perla, doufám, že vám bude vyhovovat,“ dodal a ukázal na vysokou a rozlehlou budovu, která ze všeho nejvíc připomínala hotel Plaza v New Yorku.

„Výborně,“ řekl a vylezl z auta na rušnou ulici, „takže v osm,“ rozloučil se a zabouchl dveře.

Vystoupal po deseti schodech ke skleněným dveřím se zlatou klikou, které mu otevřel vrátný s čepicí na hlavě a dlouhým červeném plášti se zlatým lemováním. Při otevírání ho pozdravil, smeknul klobouk a to jeho uculování si přímo žádalo o vložení spropitného do jeho ruky zakryté rukavicí.

Ocitil se v obrovské hale s vysokým stropem, který byl zdoben zlatem a zamířil k dlouhému recepčnímu pultu, za kterým stála na vysokých podpatcích přitažlivá recepční v černém kostýmku.

„Dobrý den, přejete si?“ zeptala se a nasadila milý úsměv.

„Dobrý den, rád bych se zde ubytoval, ale je to náhlý nápad a nemám rezervaci...“

Pohlédla do počítače a za půl minuty mu odpověděla: „Měla bych tu apartmá číslo dvacet tři ve třicátém patře s výhledem na moře.“

„Perfektní,“ odpověděl a podal jí kreditní kartu.

„Vítejte v hotelu Perla, pane Greengrassi.“

„Děkuji.“

„Chcete zavolat pikolíka?“

„Ne, to není nutné, nemám žádná zavazadla.“

„Jistě, pane Greengrassi, výtah je támhle,“ řekla, ukázala za jeho záda, vrátila kredit kartu a podala mu klíč od pokoje.

Otevřel dveře svého apartmá a když prošel malou chodbou s botníkem a věšákem a vstoupil do obrovského obýváku vyplněného přepychovým nábytkem, objevil se mu na tváři blažený výraz. Ovšem mnohem víc spokojeněji se tvářil, když vešel do ložnice, která měla rozlohu menšího fotbalového hřiště a v jejím středu stála manželská postel se sametovým ložním prádlem, která byla zahalena do sněhově bílých nebes s krajkami. Vedle ní stál noční stolek na němž ležel telefon.

Henry se spokojeně usmál, zavřel za sebou dveře a vrátil se do obýváku, kde si nalil panáka a usadil se do pohodlného křesla.

Pohlédl na hodiny nade dveřmi. Ukazovaly půl dvanácté a hrabě věděl, že do osmi večer má spoustu času na to, aby obstaral všechny své záležitosti nutné k jeho přežití v tomto světě.

Pro to přestal lenošit, dopil alkohol, vyšel z pokoje dveře zamkl.

Od okamžiku kdy vyšel z Perly, byl obezřetný. Už jednou se ho pokusili zabít a po druhé to nehodlal opakovat. Věděl, že na ulici a za bílého dne se ho neodváží zastřelit, ale i tak kráčel pomalu a nenápadně se rozhlížel kolem sebe, zda nemá v zádech dalšího zabijáka.

Cítil se trochu nervózní, protože ho v podpažním pouzdře netížila druhá pistole. Z tohoto důvodu ze všeho nejdříve zamířil do obchodu se zbraněmi. Nemusel ho hledat dlouho, protože jak se po tomhle rušném městě rozhlížel, zjistil, že zbraně se tu prodávají snad na každém rohu, podobně jako párky v rohlíku. Do jednoho takového obchodu, jehož vitrína slibovala kvalitní zboží, vstoupil za doprovodu cinkání zvonečku, přidělaného ke dveřím. Ocitl se v malém obchodě, kde byly zbraně vystaveny nejen za vitrínami, ale i na zdích (to byly hlavně AK-47 a brokovnice).

Greengrass se postavil k pultu, neušlo mu, že pod ním je taky slušná sbírka kvérů. Ze dveří

zakrytých závěsem z korálků vyšel starší muž s prošedivělými vlasy.

„Dobrý den,“ řekl Greengrass.

„Zdravičko, pane, copak by ste si přál?“ zeptal se stařík a vytáhl z úst dýmku.

„Beretu s tlumičem, dvě krabičky s náboji a podpažní pouzdro s kšírami.“

„Ovšemže, pane,“ odpověděl, ztratil se za závěsem a pak se za dvě minuty vrátil se vším, co jsem si přál.

„Papíry máte, pane?“ zeptal se a strčil si dýmku zpět do úst.

Greengrass mu podal svazek bankovek, aby zaplatil, „tady máte pětistovku místo papírů,“ podal bankovku navíc. Stařík neodpověděl, jen Henrymu věnoval úsměv a zasunul peníze do kapsy.

Před tím, než Henry strčil pistoli do pouzdra, zkontroloval, zda je všechno v pořádku.

„Pane, s tou pistolí nic není. Za svoje zboží ručím.“

„Ano, já vím, že s tou pistolí nic není,“ přitakal, když se o tom přesvědčil a zasunul ji do pouzdra.

„Nashledanou,“ řekl, vzal si kartu a odešel.

Pokračoval v nákupu, do dalšího obchodu, kde prodávali značkové oblečení, vstoupil pět minut po odchodu z prodejny se zbraněmi. Při tom mu pomáhala černovlasá prodavačka v krátkých letních šatech s širokým výstřihem odhalující její ňadra. Podlehla mu v okamžiku, kdy jej poprvé spatřila. Takže když si šel do kabiny vyzkoušet sako, zatáhl ji do kabiny a dopřál si s ní rychlý sex, během kterého si zakrývali ústa, aby utlumili milostné sténání. Když vyšli z kabinky, prodavačka si urovnala lem šatů, které ji Henry vyhrnul. On sám zamířil v novém obleku s jednou pistolí v pouzdře na pravém boku a druhou v levém podpažním pouzdru, které zakrývalo sako, ke kase, aby zaplatil všechno to oblečení a nechal ho dopravit do Perly.

Před odchodem z obchodu si nasadil kulaté sluneční brýle (nákupní bonus nad deset tisíc), poslal prodavačce vzdušný polibek a odešel z obchodu.

Zbýval mobil. Cestou do obchodu s mobilními telefony však prošel kolem obchodu s automobily a jeho oko ihned upoutalo stříbrné Porsche Boxter. Greengrass tedy vkráčel do obchodu s těmito nablýskanými stroji.

„Dobrý den,“ pozdravil znuděného prodavače za pultem.

„Dobrý,“ odpověděl prodavač, aniž by mu věnoval pohled.

„Viděl jsem, že nabízíte Porsche...“

„Jo, ale není kradený, pokud jste policajt. Na všechno mám papíry.“

„Ne, nejsem polda“ sundal si brýle a usmál se, „rád bych ho koupil.“

Konečně na něj prodavač pohlédl a Henry si všiml jeho překvapeného výrazu.

„Můžu si ho nejdřív vyzkoušet?“ zeptal se.

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl a otočil svazkem klíčů na prstě.

„Motor je šestiválcový typ boxer 180 Kw,“ vysvětloval prodavač, zatímco si Greengrass vychutnával projížďku městem.

„Maximální rychlost je 258 km/h; 0-100 km/ za 6,1 s,“ dodal, když Henry zabrzdil před prodejnou a auto udělalo elegantní smyk.

„To auto se mi líbí.“

„Stojí dva miliony.“

„Skvěle,“ řekl Greengrass a podal mu svojí kreditní kartu, „beru ho.“

Bylo půl sedmé večer, když Henry překročil práh hotelu, přistoupil k pultu a usmál se na recepční.

„Dobrý večer, pane,“ řekla a podala mu okamžitě klíč od pokoje.

„Děkuji a taktéž vám přeji dobrý večer,“ vzal od ní klíč a strčil jej do kapsy.

„Můžu se na něco zeptat?“

„Ale ovšemže, pane.“

„V kolik tu končíte?“

„Proč se ptáte?“ zeptala se a Henry si všiml, že se začervenala.

„Jdu teď do hotelové restaurace na večeři a nechci být sám.“

„Vlastně už mám padla pět minut, ale to se přece nehodí, abyste mě zval na večeří...“

„Proč by se to nehodilo? Nežádám vás přece o ruku. Nebojte, je to jenom večeře. Odvezu vás po tom domů,“ řekl.

„Tak dobrá,“ přikývla, „vezmu si kabelku.“

„Výborně. Za okamžik vás vyzvednu, jen se skočím převléct do něčeho pohodlnějšího.“

Seděli v obrovské hale hotelové restaurace, která praskala ve švech, a čekali, až jim číšník přinese objednané pokrmy, na které se Henry proklatě těšil, protože mu strašně kručelo v žaludku.

„Jak se vlastně jmenujete?“ zeptal se a zapálil si cigaretu.

„Margaret.“

„Hezké jméno.“

„Mám ho po babičce.“

Greengrass odklepl popel a usmál se.

„A co vaše jméno?“

„Mám ho po svém otci a ten ho měl zase po svém. Vlastně jsem u nás v rodině třetí, kdo ho nosí.“

„Jste tu na dovolené?“

Greengrass se na chvíli odmlčel, jako by snad nevěděl, co odpovědět.

„Omlouvám se, nehodí se, abych se vás takto vyptávala. Navíc mi do toho nic není, vůbec se neznáme.“

„Nic se neděje. Bohužel jsem tu kvůli pracovní záležitosti. Vlastně ani nevím, kdy jsem měl naposledy dovolenou.“

Konečně jim číšník přinesl objednané jídlo, Greengrass mu poděkoval a do kapsy mu vložil složenou stovku, jako spropitné.

Během jídla mu Margaret vyprávěla o svém dětství, o tom jak ji její otec mlátil, když se opil a o tom, jak utekla z domova a protloukala se životem na vlastní pěst, dokud se z ní nestala recepční, která zakotvila v jednom v nejproslulejších hotelů na světě.

Henry musel uznat, že to byl úžasný večer, když ve tři čtvrtě na osm zastavil před vysokým činžovním domě v čínské čtvrti, kde Margaret bydlela.

Greengrass otevřel dveře a doprovodil ji ke vchodu. Margaret se po celou cestu domů obávala, že tenhle překrásný večer se zvrtné v postelové dovádění.

„Dobrou noc a děkuji za krásný večer,“ řekl agent, když ji políbil ruku.

„Ne, to já děkuji.“

Hrabě se vrátil zpět do auta a vyrazil do hotelu.

Když dorazil v 19:59 k hotelu, taxikář se kterým byl domluven, už tam čekal. Stál před žlutým a autem a vychutnával si ručně ubalenou cigaretu.

„Zdravím, šéfe, koukám, že jste si pořídil nablýskanou káru,“ řekl taxikář, když Greengrass dálkově zamkl auto a kráčel k němu.

„Jo,“ přikývl a uklidil klíče do bundy.

„S návštěvou toho klubu jste si to nerozmyslel? Víte, v tomhle městě jsou i lepší...“

„Ne, můžeme jet.“

Na město se snesla tma a ven začali vycházet dealeři drog, aby své zboží střelili fetákům, kteří by pro fet oddělali i vlastní matku. Scházely se pochybné party v kradených kožených bundách, šlapky oblečené co nejmíň, zas stály na každém rohu ulice, aby prodaly svoje tělo a vydělaly si tak na činži, protože nic jiného než poskytovat mužům (někdy i ženám) rozkoš prostě neuměly.

„Hele, šéfe, musíte něco vědět, než tam vlezete,“ řekl taxikář a zapálil si cigaretu, „ten bar, do kterýho jdete má stálý zákazník, který se mezi sebou samozřejmě znaj.“

Greengrass přikývl a také si zapálil cigaretu.

„Nemaj rádi cizáky, i když si jdou dat jenom pivo, který tam co jsem slyšel chutná, jako psí chcanky.“

„Ale říkal jste, že jste tam už byl,“ namítl Greengrass a vyfoukl cigaretový dým.

„Jasně, že jo, vždyť jsem říkal, že tam maj pěkný kundičky. Taky bych si s nějakou užil, kdyby mi nezmalovali ksicht tak, že jsem si musel nechat dát tři umělé zuby. Takže počítejte s tím, že vám asi pěkně pochroumají fasádu.“

„Budu na to myslet,“ řekl a zkontroloval, jestli jsou pistole v pořádku.

„Sakra, jste ozbrojenej, že byste mohl udělat banku.“

„Díky za kompliment, upřímně doufám, že je nebudu muset vytáhnout,“ vrátil zbraně zpět do pouzder.

Za půl hodiny zastavil před skleněnou budovou, jejíž neonový nápis hlásal: Titty Twister.

„Vítejte v ráji,“ řekl.

„Díky, nemusíte na mě čekat, nevím, jak dlouho se zdržím,“ dal mu stovku a vystoupil ven.

Uvnitř to páchlo levným parfémem, cigaretovým kouřem a alkoholem. Po dřevěných parketách roznášeli v rytmu starých vypalovaček linoucích se ze starého jekeboxu pití nahé servírky, z nichž se jedna právě zvedala z od stolu v doprovodu chlápka v kožené bundě a šla s ním ke schodům do druhého patra, kde se nepochybně nacházely ložnice, které stejně jako první patro, sloužily k vydělávání peněz. Greengrass už dobře věděl, co ten taxikář myslel tím: „Vítejte v ráji.“ Tenhle bar byl opravdovým rájem pro všechny muže.

Henry prošel kolem kulečnickového stolu, kde měla parta drsoňů rozehranou partii, pozdravil se s černovláskou, která na něj mrkla a posadil se k barovému pultu.

Barman v rozepnuté košili mu věnoval zkoumavý pohled, dopřál si pořádného panáka kořalky a věnoval se dál své práci.

„Dal bych si pivo,“ přivolal ho zpět.

„Tady nenaléváme cizincům.“

„Dal bych si pivo,“ zopakoval požadavek.

„Nějakej problém, Diego?“ uslyšel Henry za zády mužský hlas.

„Jo, tady ten,“ ukázal na Greengrasse, „si zřejmě spletl podnik.“

„Tak my ho vyprovodíme,“ řekl muž a položil na Henryho rameno tágo.

„Dej ten klacek pryč, prosím,“ požádal.

„Dejte ten klacek pryč, prosím,“ napodobil muž jeho hlas. Ostatní spustili v bujarý smích.

„Jinak co? Pochčiješ nás?“ zeptal se druhý muž a všichni se opět zachechtali.

Henry toho využil. Zvedl se ze židle, pohlédl na muže, vyrval mu tágo z ruky a podrazil mu nohy, tak, že muž spadl se žuchnutím na zem a servírky začaly pištět a utíkat do druhého patra.

„Zabte toho šmejda,“ zařval muž.

Další na něj vyrazil se židlí v ruce. Henry se mu na poslední chvíli vyhnul a muž to napálil do pultu.

O dalšího rozlomil tágo a pomocí dvou jeho polovin udeřil dva muže do hlavy. Rány je složily na zem. A kusy se ještě zmenšily.

Jeden z davu využil Henryho nepozornosti, čapl ho za ruce a další ho začal mlátit do hrudi a úst. To si však nenechal líbit dlouho, pořádně muže nakopl do rozkroku, vytrhl ze z pout, otočil se a vpálil mu jednu přes hubu.

Henry vyplivl krev na zem, vytáhl pistoli, odhodlán zastřelit prvního, kdo se ho odváží ještě dotknout. A kandidátů bylo opravdu hodně.

„Tak dost!“ přerušil ruch dobře oblečený muž, který mířil k Henrymu.

„Pane, jste v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, jsem.“

„Prosím, pojděte se mnou k mému stolu. Napijeme se.“

Greengrass šel za ním, zbraň svíral stále v ruce. Prošli do druhé, menší části lokálu skryté za korálkovitým závěsem, kde stál stůl, u kterého seděly dvě vlnadné nahé ženy.

Greengrass si sundal koženou bundu a společně s mužem se usadili ke stolu. Jedna ze šlapek okamžitě Henrymu sedla na pravé koleno a začala mu laskat krk.

„Dovolte, abych se představil. Robert Rodriguez,“ nabídl mu ruku ke stisknutí.

„Henry Greengrass,“ stiskl mu ruku.

„Vidím, že se umíte dobře rvát, pane Greengrassi,“ řekl Rodriguez a napil se tequily.

„Když není zbytí,“ pokrčil Henry rameny a dotkl se dívčina zaobleného ňadra.

„Jak jsem vás tak pozoroval, říkal jsem si, zda byste byl schopen zajít i dál...“

„Až kam?“

„K vraždě.“

„S tím nemám nejmenší problém.“

„Povězte mi, pane Greengrassi, nechtěl byste pro mě pracovat?“

Jizva: 5. kapitola

Henry se mu podíval do očí a přemýšlel. Tohle byl nepochybně člověk, co na něj poslal toho zabijáka a určitě byl v přímém kontaktu s Jizvou, kterého musel najít. Takže pokud se dá do jeho služeb, časem se dostane k Jizvě.

„Proč ne,“ odpověděl hrabě.

„Takže si plácnete?“ zeptal se a nabídl ruku k potvrzení dohody.

„Plácnete,“ řekl Henry, stiskl mu ruku a napil se.

Aniž si to uvědomil, právě uzavřel smlouvu s ďáblem.

První vraždu v Rodriguezových službách spáchal týden po svém přijetí. Nebyla to práce, na kterou vzpomínal rád, protože toho chlápka přepadl na veřejných záchodech a utopil ho v jeho výkalech.

Pracoval pro něj už měsíc, zabil už čtyři lidi a teď čekal na střeše vysoké budovy a číhal na svou pátou oběť, kterou měla být svědkyně v jakémsi procesu.

Pro střelbu z pušky s teleskopickým hledím bylo velmi příznivé počasí. Nefoukal silný vítr a slunce toho dne výjimečně tolik nežhnulo, jak tomu normálně bývalo. Greengrass pohlédl do zaměřovače a spatřil dva policisty, jak mezi sebou vedou jeho dnešní cíl – starší ženu v příšerných zelených šatech, s prošedivělými vlasy svázanými do drdolu. Henry ji věnoval poslední pohled a stiskl spoušť.

Kulka rychlostí blesku opustila hlaveň, letěla vzduchem a našla cíl přesně uprostřed stařenčiny hrudi. Jako kdyby tam měla terč, pomyslel si hrabě, který ještě viděl poplašené policisty, kteří se snažili nahmatat ženin puls.

Začal rozkládat pušku, aby mohl co nejrychleji zmizet...

Do Titty Twisteru dorazil krátce před půl dvanáctou, v té době tam kromě Diega sedícího na

židli nikdo nebyl.

„Jak to šlo?“ zeptal se Diego a upil rum z láhve, kterou svíral v ruce.

Greengrass neodpověděl, jen kolem něj prošel a zamířil do podzemních prostor baru, kde Rodriguez sídlil.

Pomalu scházel po točitých schodech, až se ocitl ve sklepě, který byl plný regálů s alkoholem. Nezastavoval se, šel přímo k poslednímu regálu stojícímu na konci chodby. Tam našel zaprášenou láhev stojící na třetí polici uprostřed, dotkl se jí a otočil s ní. Tím spustil tajný mechanismus a regál se začal otáčet, až se před Henrym objevil vchod do dlouhé vlhké chodby, osvětlené pochodněmi. Vstoupil dovnitř.

Chodba, ze které vyšel za dvacet minut, ho vyhodila ve zbrojnici, kde si každý z Rodriguezových mužů přišel na své. K dispozici tu bylo všechno od basebalové pálky přes beretu až ke granátometu. Greengrass však dnes prošel místností bez nejmenšího mrknutí oka, dostal se na další chodbu, po které pochodovaly ozbrojené strážce, které Henryho zdravily, aniž by jim on sám věnoval pozornost. Konečně zastavil před dveřmi, jejichž plochu pokrýval plakát s nahou Pamelou Anderson, který si Rodriguez vytrhl z Hustleru. Hrabě třikrát zaťukal na dveře. Jakmile se ozvalo slovo „vstupte“, vešel dovnitř.

Rodriguez seděl za stolem, kouřil doutník a nad sklenkou tequily právě vyřizoval jakési dokumenty. Když však spatřil Henryho, okamžitě zvedl hlavu a začal se mu věnovat.

„Henry,“ řekl.

„Roberte,“ Greengrass se bez dovolení posadil na židli proti němu.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se a nalil mu pití.

„Bez problémů, tak jako vždycky,“ odvětil Greengrass a napil se.

„Fantastické, to rád slyším. Mimochodem, právě jsem dotelefonoval se svým šéfem, říkal, že je s tebou spokojený a že by tě rád poznal.“

„Bude mi potěšením poznat svého zaměstnavatele,“ odpověděl a na tváři se mu objevil nepatrný úsměv, „kdyby to tak mělo být?“

„Zítřka.“

„Cože, už zítřka?“

„Ano, šéf nevidí důvod, proč to odkládat.“

„Dobrá tedy. Vyzvedneš mě v hotelu?“

„V deset?“

„V deset.“

Greengrass procítl ze vzpomínek na včerejší den. Právě ležel v posteli v apartmá hotelu Perla a zatímco se k němu tulila spící Margaret, vychutnával si cigaretu a v myšlenkách se ještě vracel k událostem měsíce, které zde prožil.

Když vstoupil do Rodriguezových služeb, začal pro něj zabíjet lidi. Henrymu bylo jasné, že tito lidé jsou nějakým způsobem hrozbou pro Rodriguezovo, tedy vlastně Jizvovo zločinecké impérium. Nemusel si umět dát dvě a dvě dohromady, aby mu došlo, že celý ten klub Titty Twister je jen dokonalou zástěrkou pro zabíjejí lidí, praní špinavých peněz, vydírání, obchod s drogami a interdimenzionální terorismus. Všichni ti chlapi, co do toho baru chodili, byli oddáni Rodriguezovi, který v tom všem hrál roli obyčejného prostředníka, splňujícího Jizvovy rozkazy. V praxi to vypadalo tak, že Jizva vydal rozkaz, Rodriguez ho přetlumočil svými ústy a jeden z jeho zabijáků jej vykonal. Jak Henry poznal, tohle nebyli žádní obyčejní rváči, ale cvičení zabijáci schopní zabít bez mrknutí oka.

Hrabě přemýšlel o tom, kde je Mason. Za svůj pobyt zde, na něj nenarazil a nevěděl, zda je živý nebo mrtvý. Doufal v to první. Henry netušil, co by udělal, kdyby ho našel. Asi by ho nechal utéct, protože neměl sílu ho sebrat kvůli tomu všemu dobrému i zlému, co spolu za ta léta prožili. Stejně tak se bál o Lauru a doufal, že je v pořádku.

Margaret se přetočila na druhý bok, sklouzla z ní příkrývka, takže byl teď k vidění její zadek v plné kráse. Henry si vyndal cigaretu z úst a políbil jí na něj. Musel uznat, že ta jejich včerejší noc byla plná vášně a že na ni bude vzpomínat do konce života, stejně tak i na den, kdy sbalil tuhle krásnou dívku.

Byl zrovna čtvrtek, lilo jako z konve a Henry zrovna pro Rodrigueze zabil prvního člověka. Ano, byl zvyklý likvidovat lidi, ovšem ty špatné lidi a tahle vražda ho pořádně sebrala, takže když přišel do hotelu, vzal si bez pozdravu klíče a zamířil do pokoje. Přišla o pět minut později.

Neřekl jí, co provedl, jen že udělal něco špatného. Nevyptávala se, jen mu hlavu položila do svého klína, hladila ho po vlasech a utěšovala ho. Té noci se poprvé milovali. Tehdy spal neklidným spánkem, který byl plný nočních můr, kde se mu stále dokola přehrávala ta vražda.

S každým zabitím to bylo horší a horší. Připadalo mu to, jako kdyby tím pomalu přicházel o duši, jako kdyby pokaždé, když zabil, přišel o další její kousek. Navíc se s každou vraždou jeho sny zhoršovaly, takže toho za ten měsíc moc nenaspal. Těšil se, až tahle mise bude za ním.

Pohlédl na hodiny a zjistil, že je 9:30. Vylezl z postele, tak, aby Margaret nevzbudil, došel se umýt a obléct. Když se vrátil zpět do pokoje, oblečený v kalhotách a triku, odemkl noční stolek a vyjmul z něj pistole. Jednu uklidil do pouzdra na boku, tu druhou do závěsu v podpaždí. Ze skříně vyndal bundu a oblékl si ji. Nakonec z kapsy kalhot vylovil kreditní kartu k tří milionovému účtu, který pro ni nechal zařídit. Za ty peníze mohla skončit s prací recepční a začít nový život. Položil kartu na stolek, věnoval Margaret poslední polibek a odešel.

Když vyšel z hotelu do teplého rána, Rodriguez stál před svou limuzínou v doprovodu dvou goril a vychutnával si ranní doutník. Henry k němu přistoupil, pozdravili se a poté oba nasedli do auta.

„Víš, Henry, můj šéf nesnáší krysy a krtky,“ řekl Rodriguez během cesty.

„To já taky ne.“

„Dozvěděl jsem se o tobě jednu nepříjemnou věc.“

„Jakou?“

„Ty jsi do mého klubu nepřišel náhodou. Ty jsi tam šel úmyslně.“

„No jistě, že jsem tam šel úmyslně. Chtěl jsem si dat něco k pití...“

„Ne, Henry, já vím, kdo jsi. Nejsi žádný nájemný poskok, ale agent EF, hrabě Henry Greengrass.“

„Když to víš, proč jsi mě už dávno nezabil?“

„Poslal jsem na tebe svého muže, ale ty jsi ho zlikvidoval. A pak ses zčista jasně zjevil u mě

v baru a mě napadla tahle báječná hra na vraha. Pamatuješ si na svou první oběť?“

Greengrass přikývl.

„To byl taky Kovář rovnováhy. Poslali ho pár dní po tobě, aby ti pomohl.“

Rodriguez se rozchechtal.

„Ty hajzle,“ udeřil Henry Rodrigueze do hrudi.

Namísto Rodrigueze vykřikl bolestí sám, protože Mexičanovu hrud' chránilo jakési brnění.

Robert Rodriguez se usmál, rozepnul si košili a Greengrass zjistil, že zločince chrání pancíř, do kterého byl vytepán erb s fénixem, pod kterým byly do trávníku zapíchnuté dva zkřížené meče, z nichž jeden svírala mužská dlaň a ten druhý byl okřídlený.

„To čumíš, co? Málem sis zlomil ruku o pancíř vyrobený tvým impériem. A podívej na tohle,“ začal mu před obličejem mávat zbraní, která měla ten samý znak.

„Kde jsi tohle vzal?“ zeptal se hrabě překvapeně.

„To se už brzo dozvíš,“ odpověděl a udeřil agenta do týlu.

Byl krásný letní den – počasí jako stvořené pro procházku.

Obrovským parkem s lavičkami, který byl chráněn vysokým silným plotem, procházel manželský pár – jí mohlo být tak třicet pět, víc rozhodně ne. Muž byl vysoký, svalnatý oholený a tmavovlasý, na sobě měl oblek šitý na míru. Na jeho ramenou seděl čtyřletý chlapec v kraťasech a triku s kšiltovkou vsazenou do vlasů, zrovna tak tmavých, jako měl jeho otec. Vedle nich kráčela žena se zlatými kudrnatými vlasy oblečená do blankytně modrých šatů, jejíž krk zdobil perlový náhrdelník.

Rodina si užívala tuhle chvíli pohody, protože takové chvíle u nich byly velmi vzácné.

Kvůli otcově povolání se moc často nevidali. Manželé se pevně svírali za ruce, jejich syn cumlal lízátko. Jejich dům se přibližoval.

„Henry, kdy zase odjíždíš?“

„Ještě dnes, Zuzko, jsem tu jenom na skok,“ odpověděl jí.

„To se ani nepůjdeš podívat do firmy?“

„Proč bych měl, tvůj bratr se o ní přece dobře stará.“

„Doneslo se mi, že zbraně prodává nepřátelské straně.“

„Nesmysl. Válka skočila před třiceti lety. Jakému nepříteli by je tak mohl prodávat? Zuzko, tobě se stýská po práci pro Agenturu, co? Nechceš se vrátit, promluvil bych s Dumasem...“

„Ne, já přece nemůžu Henryho opustit,“ řekla a pohlédla na svého syna, „je ještě moc malý.“

„Je tu Donald. Postaral by se o něj.“

„To já vím, ale nechci, aby z něj vyrostl namyšlený aristokrat rozhazující svůj majetek.“

„A já takový nejsem?“ zeptal se, položil syna na zem a vzal ženu do náručí.

„Ne, jinak bych si tě přece nevzala,“ odpověděla s úsměvem na tváři.

„Jsi ta nejlepší Češka, kterou znám,“ řekl.

„Taky jsem jediná Češka, kterou znáš.“

Vášnivě se políbili.

„A co ty?“ zeptal se syna, když manželku položil na zem a vzal ho do náručí, „budeš taky agent jako táta?“

„Agent? A co to je, tati?“

Oba dva rodiče se rozesmáli.

„Tati, co to je za ptáka?“ zeptal se a ukázal svou malou rukou na erb nad dveřmi.

Ve znaku byl fénix, pod kterým byly do trávníku zapíchnuté dva zkřížené meče, z nichž jeden svírala mužská dlaň a ten druhý byl okřídlený.

„To není obyčejný pták, synu,“ odpověděl Henry.

„To je fénix,“ řekla Zuzana.

„A co to je fénix?“

„Fénix je bájný tvor, který se zrodil z vlastního popela. Je to symbol nesmrtelnosti.“

„A proč je zobrazen nad dveřmi našeho domu? A co ty dva meče?“

„Ty bys chtěl hned všechno vědět, co synu?“ zeptal se otec.

„Ano, tati.“

„Máme fénixe ve znaku, protože stejně jako tato mýtická bytost, jsme i my Greengrassové nesmrtelní. Pamatuj si, že i když náš rod vyhyne, naše zbraně tu budou navždy. S tím vlastně souvisí i ty dva meče. Naše rodina se už od středověku živí výrobou zbraní a byla v tom tak dobrá, že král Richard Lví Srdce našeho předka Robina Zvoníka – kováře hlavního města, povýšil do šlechtického stavu a dal mu půdu, na kterém vystavěl původně hrad, později přestavěný na dům. Jak čas utíkal, měnily se zbraně a jejich výroba, takže roku

1911, pár let před první světovou válkou, Alastor Greengrass, můj pradědeček, otevřel FÉNIXE – zbraňové impérium.“

„Tati, a proč tu továrnu neřídíš ty?“

„Nerad vysedávám v kanceláři a nejsem dost schopný na řízení společnosti. Proto jsem do ředitelského křesla posadil tvého strýce Jakuba.“

„Tatínka Kristínky?“

„Tatínka Kristínky,“ potvrdil otec.

Procitl ze snu. Ležel na nepohodlném kavalci ve vězeňské cele. Zdálo se mu o rodičích. To se mu nestalo už velmi dlouho. Uvědomil si, že to, co se událo v tom snu, se stalo dva měsíce před tím, než matku i otce zastřelil ten muž v temné ulici za cukrárnou.

„Henry,“ uslyšel ženský hlas.

Otočil se a spatřil mladou ženu ve spodním prádle ve vedlejší cele. Jak k ní pomalu šel, uvědomil si, že jí zná.

„Lauro,“ řekl užasle.

„Ano, Henry, jsem to já.“

„Co tady děláš?“

„Chtěli jsme s otcem zlikvidovat Jizvu, jenže nás chytili. Jizva nařídil otce odvléct a mě...“
Zakryla si obličej dlaněmi a začala plakat.

„Co ti udělal?“

„To prase mě znásilnilo.“

„Proboha, Lauro,“ řekl Henry, prostrčil ruku skrz mříž, aby se jí dotkl, „slibuju, že ten parchant za to zaplatí.“

„Jenže to není všechno, Henry.“

Pohlédli si do očí.

„Lauro, o čem to mluvíš?“

„Víš, otec zjistil mnoho věcí.“

„Jakých věcí?“

„Ty teroristy nechal zabít Jizva. Byli to jeho blízcí spolupracovníci a znali místo jeho

pobytu. Báł se, že by začali zpívat. Teď přijde to hlavní. Ta nejdůležitější věc, kterou si otec přál, aby ses dozvěděl...“

„Co?“

Laura si utřela slzy a opověděla: „Můj otec zjistil, že to byl Jizva, kdo zavraždil tvé rodiče.“

Bylo krátce před desátou hodinou večer, když tříčlenná rodina Greengrassů opustila malou londýnskou cukrárnu, kde jejich syn Henry slavil páté narozeniny. Museli ji opustit zadním vchodem, protože před budovou se sešla skupina protestantů vyvolávající hesla: „Zničte Fénix!“ nebo „Smrt Greengrassovi!“

Oba manželé se drželi za ruku, jejich syn šel vedle nich. Kráčeli pomalu k autu, které měli zaparkované poblíž.

Big Ben právě odbíjel desátou hodinu, když se z vedlejší uličky vynořil muž o něco mladší než Henryho otec, zachumlaný do starého pláště.

Než si oslavenec a jeho rodiče stačili uvědomit, co se děje, muž vytáhl revolver s rukojetí obmotanou lepící páskou a vystřelil. Dvě kulky nejdříve zasáhly do Zuzanu do hrudi. Jednu pak vyslal přímo do čela Henryho otce.

Vrah se přiblížil k mrtvolám, aby Zuzaně ukradl její perlový náhrdelník. Poslední Greengrass po něm však skočil. Vrah ho ze sebe shodil, ale Henry z kapsy vytáhl nůž, který dostal od otce k narozeninám, a nakopl vrah, který se na něj otočil. To už malý hrabě, svírající nůž v ruce, vyrazil do útoku a zbraň mu zabol do pravého oka. Vrah vykřikl bolestí, když vytahoval nůž z důlku. Obličej mu okamžitě pokryla silná vrstva krve, věnoval poslední pohled tomu spratkovi a poté utekl.

Malý Henry se slzami v očích objal mrtvoly svých rodičů. Věděl, že obličej toho muže nikdy nezapomene.

„Má jen levé oko, že?“ zeptal se Greengrass, který si právě vzpomněl na smrt rodičů.

„Ano. Pravé má skleněné.“

„To má díky mě. Když mi zabil rodiče, vypíchl jsem mu oko nožem, který mi věnoval otec k pátým narozeninám.

„Docela brzo na to, aby kluk vlastnil zbraň.“

„Otec mi řekl, že to je tradice naší rodiny, že syn dostane v den svých pátých narozenin nůž.“

„Trochu divná tradice.“

„Abych se přiznal, tak jsem nad tím nikdy nepřemýšlel.“

„Proč jsi se vlastně tenkrát nemohl zamilovat do mě?“

„Všechno se dá ještě napravit,“ odpověděl hrabě a přes mříž jí políbil.

„Jo, ale to bychom se odsud museli dostat.“

„Hej, my chceme ven!“ zařval Greengrass.

„Dva vrkající holoubci,“ řekl Rodriguez a odemkl Henryho celu, „Pablo,“ kývl na svého kolegu, „odemkni celu i té děvce.“

Henry krácel pomalu ke svému bývalému zaměstnavateli a chystal se ho udeřit.

„Být tebou to nedělám, pořád mám na sobě to brnění. Jen klid, nechceme vás zabít, alespoň zatím ne. Můj otec si s tebou chce promluvit.“

Henry už věděl, proč tomu teroristovi přezdíval Jizva. Jeho obličej a tělo bylo totiž kompletně popáleno a hrůzostrašný vzhled dokreslovalo skleněné oko, ze kterého vytékaly krvavé slzy. Greengrass se vlastně divil, že tahle lidská troska byla ještě naživu a že nedostal infarkt, když znásilnil Lauru.

Rodriguez je usadil na židli proti Jizvovi, takže teď byli nuceni hledět přímo na jeho příšerné tělo zakryté do tmavé tuniky.

„Henry Greengrass mladší, konečně se setkáváme,“ zachraptěl.

„Robert Rodriguez starší, předpokládám.“

„Ano.“

„Kde je můj otec?“ zeptala se Laura.

Jizvův syn ji uhodil do obličeje se slovy: „Nemluv, pokud nejsi tázána, děvko!“

Henry jeho ruku chytil, ohnul ji a řekl hlasem tak tichým, že to mohli slyšet jenom oni dva:

„Ještě jednou se jí dotkneš a zabiju tě!“

Pustil ho.

„Váš otec, slečno Masonová, je mrtev.“

„Vy vrahu!“ vykřikli oba dva.

Rodriguez Lauru opět uhodil. Henry zvedl, rozmáchl se pěstí a udeřil ho do nosu tak, že se mu zarazil do mozku. Robert Rodriguez padl mrtev k zemi.

„Roberte,“ vykřikl Jizva.

„Varoval jsem ho, Rodriguezi. Teď jsme si kvit.“

„Vaši rodiče by nebyli mrtví, kdyby nebylo něj.“

„Koho?“

„Tvého strýce.“

„Bratra mé matky?“

„Ano.“

„Ne, to není možné. Můj strýc neměl jediný důvod si najmout někoho jako vy. Nezradil by mé rodiče...“

„Opravdu ne, Greengrassi, nenapadá vás jediný důvod, proč by si mě najímal?“

„Ne.“

„A co takhle vedení Fénixe?“

„Seděl na ředitelském křesle.“

„Ovšem jen do doby, než jste byl dostatečně starý, abyste ho vystřídal.“

„Ne, tomu nemůžu věřit...“

„Viděl jste erb vašeho rodu na Robertově zbroji. To je jasný důkaz.“

„Jasný důkaz čeho?“

„Jasný důkaz toho, že váš strýc prodává zbraně vyrobené vaší firmou interdimenzionálním teroristům. Bohužel, váš strýc má tak děravou paměť, že si na mě nepamatuje. No, roli tam určitě hraje i to, že když mě najímal na tu špinavou práci, tak jsem vypadal lépe.“

Henry přemýšlel. To, co mu Jizva právě řekl, zásadně měnilo situaci. Musel se vrátit do svého světa i přes zákaz Agentury, aby srovnal dluhy se svými zákeřným strýcem a dal věci do pořádku. Ovšem byly tu dva problémy. Kolem nich byla spousta ozbrojených mužů a Henry sám neměl ani jednu pistoli.

„A nyní, Greengrassi, když už všechno víte, je na čase, abyste zaplatil za moje oko a za smrt

mého syna.“

Dřív, než Jizva stačil vystřelit, vběhl dovnitř Jack Mason a začal zabíjet žoldáky. To už Jizva na nic nečekal, stiskl kohoutek a vystřelil.

Henry už se pomalu loučil se životem, když v tom skočila Laura kulce do cesty.

„Lauro,“ vykřikl Henry, když dívka s krvácející hrudí dopadla na zem.

„Ne!“ zařval Mason, zabil posledního žoldáka a doběhl k nim.

Jeho dcera ještě žila, ale plamen jejího života už pomalu vyhasínal.

„Tati, říkali, že...“ vykašlala krev, „jsi mrtvý.“

„Ne, zlato, mě přece nic neskolí. A tebe taky ne,“ řekl a v očích se mu objevily první slzy.

„Byl jsi ten... ten... nej... nejlepší... tá...ta.“

Řekla a vydechla naposledy.

„To ne,“ řekl Mason a pevně ji objal.

Henry, který si utíral slzy, pohlédl na svého bývalého učitele. Mason jeho pohled opětoval.

Poté mu podal pistoli a řekl: „Je tvůj.“

Greengrass uchopil pistoli, věnoval svému bývalému učiteli a jeho dceři poslední pohled a vyrazil skoncovat s tou krysou jednou provždy.

Ukázalo se, že za místností se nachází komnata s fantomdrómem, kterým chtěl Jizva odcestovat pryč.

Zařízení už bylo spuštěné, jenže terorista ho již nestačil použít, protože Greengrass k němu přišel a vrazil mu pěstí do hrudi. Rána ho položila okamžitě k zemi.

„Tohle bylo za mojí mámu!“ dodal hrabě a namířil na něj.

„Ne, prosím, nezabíjej mě. Jsem už starý.“

„Tohle je za mého otce!“ střelil ho do nohy. „A tohle za Vandu!“

Tentokrát ho trefil do hrudi.

„Prosím, ne...“

„A tohle za Lauru!“

Třeskla rána, kulka opustila hlaveň a zanořila se do jeho čela, ze kterého ihned začala stékat krev.

Henry odhodil pistoli, opřel se o stěnu a zapálil si cigaretu. Docela se divil, že mu nevzali i krabičku. Asi nepředpokládali, že by se s její pomocí mohl dostat ven.

Jakmile dokouřil, pohlédl na fantomdróm. Věděl, co teď musí udělat a byl pevně rozhodnut.

Pomalou kráčel k přístroji.

Vracel se domů...

O co jde?

Nahlédli jsme do agenturního archívu a vytáhli tlusté složky čtyř dalších agentů.

JFK Fans s podporou Teamu JFK si pro vás připravilo projekt - příběhy na pokračování, který se bude odehrávat ve světa knižní sérii Agent JFK. K tomuto účelu vznikli 4 noví agenti, které mají na starosti 4 autoři (redaktoři JFK Fans) a samozřejmě 4 nové příběhy. Je nutno zmínit, že příběh se odvíjel na základě čtenářského hlasování. Vše tedy bylo ve vašich rukou a občas se autoři opravdu hodně zapotili.

Jak již bylo řečeno – cílem projektu je poskytnout našim čtenářům zábavu a já doufám, že se nám to podařilo a už teď je jasné, že se můžete těšit na druhou řadu tohoto literárního projektu.

Takže zbývá dodat jen několik věcí: čtěte, [komentujte](#) (za každý názor budeme vděční) a hlavně si to užijte.

Svůj svět si musí každý zasloužit a to i agenti z Agentury EF!